

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mr.

COCKY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LESLIE NORTH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİLYARDER PATRON DELİKLERİ

Bay Huysuz

Bay Ahmak

Bay Ukala

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, olaylar veya yerler, tamamen tesadüfidir.

RELAY YAYINCILIK BASKISI, TEMMUZ 2023

Telif Hakkı© 2023 Relay Yayıncılık Ltd.

Tüm hakları saklıdır. Relay Publishing tarafından Birleşik Krallık'ta yayımlanmıştır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Leslie North, Relay Publishing tarafından ortak yazarlı Romantik projeler için yaratılmış bir takma addır. Relay Yayıncılık, okuyucularımız için en iyi hikayeleri işbirliği içinde oluşturmak için inanılmaz yazar ve editör ekipleriyle çalışır.

www.relaypub.com

Mr. COCKY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LESLIE NORTH

BLURB

Bir saniyeliğine uzandım.

Sonra gördüğüm şey, milyarlar müşteri Theo Barnes'ın yontulmuş ve son derece huysuz yüzünün bana baktığı.

Ben Goldilocks isem, o üç ayının tüm huysuzluğuna sahip.

Diğer projelerimle birlikte onun yat filosunun fotoğraflarını çekerken aşırı çalışmış ve aşırı stresliydim.

Yatlarından birinde süper rahat bir yatağı da eklersen ben yokum.

Şimdi kovulmak üzereyim.

Ancak okyanusun ortasındayız ve bana bir yapbozun eksik parçasıymışım gibi bakıyor.

Baltayı vurmak yerine, bana bir günlük iş için çılgınca bir para teklif ediyor - hayır demenin gerçekten çok zor olduğu bir miktar.

Ama demeliydim.

Çünkü bu patron bozuntusu öğleden sonra onun sahte kız arkadaşı olmamı istiyor.

Kurallar: PDA yok, annesi tarafından köşeye sıkıştırılmayacaksın ve limana indiğimizde anlaşma bitmiş olacak.

İlk kural yaklaşık dört dakika sürdü.

Bu kız arkadaş taklidinin tek seferlik bir iş olması gerekiyordu ama şimdi annesi bir aile düğününe "iyi" bir kız getirmesi için ısrar ediyor.

Ve Theo beni düşündü.

"İyi" bir kız hayır derdi, ama işte buradayım, Bay Ukala ile sıkışıp kaldım.

Her şey kötü değil.
Kuralları yıkan öpücükler var. Ve
kavurucu seks.

Ama seksin sonuçları vardır.

Ve Goldilocks'un huysuz ayısı için bir sürprizi var.

POSTA LİSTESİ

"Bay Ukala "yı okuduğunuz için teşekkür ederiz.
(*Milyarder Patron Delikleri Üçüncü Kitap*)

USA Today'in en çok satan yazarı Leslie North'un BEŞ tam uzunlukta romansını ÜCRETSİZ okuyun! Yüzlerce BEŞ YILDIZLI İNCELEME ile 600+ sayfadan fazla çok satan romantizm!

E-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ kitaplarınızı alın: www.leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-books

İÇİNDEKİLER

1. [Theo](#)
2. [Maksimum](#)
3. [Theo](#)
4. [Maksimum](#)
5. [Theo](#)
6. [Maksimum](#)
7. [Maksimum](#)
8. [Theo](#)
9. [Maksimum](#)
10. [Theo](#)
11. [Maksimum](#)
12. [Theo](#)
13. [Maksimum](#)
14. [Theo](#)
15. [Maksimum](#)
16. [Theo](#)
17. [Maksimum](#)
18. [Theo](#)
19. [Maksimum](#)
20. [Theo](#)
21. [Maksimum](#)
22. [Theo](#)
23. [Theo](#)
24. [Maksimum](#)
25. [Theo](#)
26. [Maksimum](#)
27. [Maksimum](#)
28. [Theo](#)
29. [Maksimum](#)
30. [Theo](#)

31. [Maksimum](#)

32. [Theo](#)

33. [Maksimum](#)

34. [Theo](#)

35. [Maksimum](#)

36. [Theo](#)

37. [Maksimum](#)

38. [Theo](#)

39. [Maksimum](#)

[Bay Ukala'nın sonu](#)

[Ücretsiz kitap teklifi](#)

[Teşekkürler!](#)

[Leslie Hakkında Bir](#)

[Yazar Günü Yapın](#)

[Sneak Peek: Patronluk](#)

[Taslayan da Leslie](#)

1

THEO

Çoğu davetsiz misafirin tek derdi zorla girip çıkmaktır.

Görünüşe göre diğerlerinin tek derdi uyumak ve horlamak.

"Bu da ne...?" Gözlerimi yatağımda uyuyan kadına diktim. Yatağımda kadın olmasına yabancı değilim ama genellikle davet edilirler.

Kadın sadece uyuklamakla kalmıyordu, o kadar ileri gitmişti ki kış uykusuna yatmış gibi görünüyordu. Yatağın ortasında yan yatmış, yorganın bir kısmını göbeğinin üzerine çekmiş, dizlerinde delikler olan bir kot pantolon ve siyah bir atlet giymişti. Uzun, sarı-kahverengi saçları yatağın üzerinde dağılmıştı, o kadar mükemmeldi ki sanki biri güzel yüzünü çerçevelemek için şekillendirmiş gibi görünüyordu.

Buraya nasıl gelmişti ki? Kıyıda tam iki saat uzaklıktaki yatlarımdan birinin birinci sınıf yatak odası süitindeydik.

Müstakbel bir iş ortağımı ve karısını, *sonunda* lanet olası sözleşmeyi imzalamasını sağlamak için son bir çabayla denize götürmüştüm. Pazarlıklar cehennem gibiydi ama bir yatı Ford Peterson gibi kişiselleştirebilecek kimse yoktu ve işimi bir sonraki seviyeye taşımak için ona ihtiyacım vardı.

Gezi hakkında konuştuğumuzda tam da imzalamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama hiçbir şey planladığım gibi gitmemişti ve ben de yeniden toparlanıp huzur içinde strateji geliştirebilmek için buraya saklanmıştım.

Ve onun yerine *onu* buldum.

Beyaz Atlı Prens olsaydım ve berbat bir peri masalında olsaydık, onu uyurken bırakırdım.

Ama ben beyaz atlı prens değilim ve bu da bir peri masalı değildi. Yaklaştım, omzuna uzandım ve-

"Ne?" Kadın sanki ölümden dirilmiş gibi ayağa fırladı. "Kim bu Sen?"

Önce gözleri büyüdü.

Sonra elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Ben mi?" Kaşlarımı çattım. "Soruyu soran *ben* olmalıyım-"

"Yardım edin!" Minik yumruklarından biri burnuma doğru uçu. "Uzak dur benden, seni ucube!"

Burnumun kanamaması için elimden geleni yaparak geri çekildim. Bu ihtiyacım olan son şeydi. Hayatımın anlaşmasını yapmama dakikalar kalmıştı ve şimdi karşımda Goldilocks'un dişi şeytan versiyonu vardı.

Dişlerimi kırmaya çalışmakla yetinmeyen kadın yataktan atladı ve tırnakları bıçağa dönüşerek yüzümü tırmalamaya başladı.

"Çılgılık atacağım!" diye bağırdı, lanet bir deli gibi çırpınıyordu. "Tanrı'ya yemin ederim ki-"

"Lanet olsun, bayan," diye homurdandım, ellerim bileklerine doğru uçu. "Bir dakika sakın olur musun?"

"Üşümeyeceğim," diye karşılık verdi, bana bakarken dişlerini sıkıyordu. "Kim olduğunu bilmiyorum ama seni uyarıyorum, bu teknenin sahibi olan adam her an burada olabilir ve o-"

Bu teknenin sahibi olan adam mı?

Oh, Tanrı aşkına.

Gözlerimi tavana doğru yuvarladım, yorgun bir iç çekişle dudaklarını büktü ve kadının gitmesine izin verdi. Pek akıllıca bir hareket sayılmazdı; bu fırsatı değerlendirip tekrar başparmaklarını sokmaya çalışabilirdi.

Gözbebeklerimin içine baktı ama tepkime o kadar şaşırmıştı ki öylece durdu.

"Doğru," dedi, sesine sahte bir güven karışmıştı. "Daha önce buradan çıkmalısın-"

"Neyden önce?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sağ kaşımı kaldırdım. "Theo Barnes-yat sahibi ve izinsiz girenlerin aziz koruyucusu -içeri mi giriyor?" Kamaranın lombozunu işaret ettim. Dışarıda güneş okyanusun kristal mavisinden yansiyordu. "Buraya kadar yüzerek mi geldi? Belki de bir köpekbaliğının sırtına binmiştir?"

Kadının çenesi düştü.

Bir an için beni tamamen unuttu ve topuklarının üzerinde döndü. Lomboza doğru koştu ve alnını cama dayayarak geniş gözleriyle okyanusun enginliğini seyre daldı.

"Oh, hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır." Omzunun üzerinden bana baktı. "Nereye gidiyoruz? Beni bu sabah burada bir fotoğraf çekimi yapmam için tuttular ama ben bütün gece başka bir projenin fotoğraflarını düzenlemekle uğraştım. Bitirdikten sonra sadece bir saniye kadar oturdum ama o kadar yorgundum ki sanırım..."

Asistanım bir fotoğrafçı tutmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

-Pazarlamamızı canlandırmak için.

İlan ettiğimiz iş tanımlarında bazı ayarlamalar yapmam gerekiyor mu? *Doğru aday, işi tamamladıktan sonra uyanık kalabilecek ve limandan ayrılmadan önce o lanet tekneden inebilecektir. Yırtık kot pantolonlu ve küçük atletli itaatsiz çalışanlar, patronun takdirine bağlı olarak disipline edilecektir.*

"İş başında uyuklamak gibi bir alışkanlığın var mı?" Gözlerimi ona dikerek sordum.

Onu yemliyor muydum? Evet. Biraz kıvrınmasını mı istiyordum? O da evet. Kesinlikle nefes kesici olduğu gerçeğinin, benim zamanım ve tekne üzerinde büyük bir gaf yaptığı gerçeğini ortadan kaldırmasına izin vermeyecektim. Karaya çıkmak için savaşıırken ihtiyacım olan son şey

Ford'la uğraşmak öğleden sonramı daha da berbat eden muhteşem bir fotoğrafçıydı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Max. "Şimdi son kez söylüyorum, bu gemi nereye gidiyor?"

Bana ters ters baktı, güzel ve öfkeliydi. Cesaretliydi, hakkını vermeliyim. Uyandığında bir prenesten çok savaşa aç, alıngan bir savaşçı kraliçeye benziyordu. Onunla biraz eğlenmekten kendimi alamadım.

"Geceyi geçirmek üzere Barbados'a gidiyoruz ve daha bir buçuk saattir yoldayız," diye kestirip attım.

"Hayır!" Max kafese kapatılmış bir hayvan gibi panik içinde kamarada etrafına bakındı. "Mahvoldum."

O kadar gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu ki, onunla yeterince oynadığıma karar verdim. "Şaka yapıyorum. Bu dört saatlik bir giriş-çıkış yolculuğu. Şimdi geri dönüyoruz ve altıya kadar dönmüş oluruz."

Başını o kadar hızlı çevirdi ki boynunda bir şeylerin çatırdadığını duyduğumu sandım. "Bekle, cidden mi? Barbados'la ilgili o cümle sadece benimle dalga geçmek için miydi? Acınası bir korsan fetişin mi var? Bunu neden yapasın ki?"

Aslında bunun için harika bir cevabım yoktu, ancak korsan rol oyunu yapmak isterse, çok istekli olurdum...

Onu direğime bağla.

Ganimeti

yağmalayın.

Gömülü hazinesini bul.

Kaşlarımı çattım. Tamam, belli ki imalarımın üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Hâlâ bana baktığını ve bir cevap beklediğini fark ettim. Ben de gerçeği söyledim. "Komik olduğu için mi?"

Gözleri kısıldı. "İnsanlarla oynamak senin için eğlenceli mi?"
Geri.

Seninle *oynamak*, diye düşündüm. Belki çok centilmence bir dürtü değildi ama Ford'la anlaşmak için yaptığım her şeyin hesaplı ve ölçülü olması gereken böyle bir günde, dürtülerime yenik düşmek beni rahatlatmıştı. Ve içimden gelen her dürtü Max'le oynamanın eğlenceli olacağını söylüyordu.

Max yüzünü buruşturdu. "İnanılmaz," diye mırıldandı nefesinin altında. "İnanılır gibi değil. Theo Barnes'ın senin gibi bir pisliği gemisine aldığına inanamıyorum."

Öksürdüm. "Bu konuda..."

Bir elini kaldırdı. "Bunu duymak istemiyorum. Umarım seni denize atar."

Tam o sırada koridorun sonundan yaklaşan ayak sesleri duydum. "Theo, sevgilim? Theo, sen misin?" Pam Peterson'ın tiz sesi.

Ford'un karısı Pam, anlaşmanın neredeyse bir düzine kez bozulmasının sebebiydi. Neden mi? Bana asılıp duruyordu. Açıkça. Acımasızca. Kesinlikle ilgilenmediğime dair tek bir ipucu bile almadan. Ama ne zaman bir başkasını görmezden gelmeye çalışsam, o daha da pervasızlaşıyordu... ve Ford'un kıskançlığı giderek artıyor ve ortaklık belgelerini imzalama ihtimali giderek azalıyordu - bugün ya da hiçbir zaman. Evliliğine karşı bir tehdit oluşturmadığıma onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım... bunu yaparken de onu ya da karısını aşağılamadan yapmalıydım. Böyle nadir anlarda keşke ilişki kuran biri olsaydım diyordum. Mutlu bir birlikteliği olan arkadaşlarımın başına böyle şeyler hiç gelmezdi.

Uyuyan Güzel'in gözleri dehşetle açılmıştı. "Bir dakika.

Sen Theo Barnes

mısın?" Sırıttım.

"Suçlu."

OnunOmuzlar yığıldı. "Orada Hayır geliyorgeri itibaren
Bu, var mı?"

Pam'in adımları giderek yaklaşyordu. Birden aklıma bir fikir geldi. "Bunu telafi edebileceğin bir yol biliyorum," dedim alçak bir sesle. "Sadece benim

Kurşun, tamam mı?"

Yaklaştım ve kolumu Max'in omuzlarına doladım, tam o sırada Pam odaya girdi, tam da Florida'nın kızgın ödöl karısı gibi görünüyordu.

Pam bizi görünce tökezleyerek durdu. Gözleri ben ve Max arasında gidip geliyordu, belli ki hoşnutsuzdu. "Pekala. *Burada* neler oluyor?"

"U mm ..."

Bir yanıt bulmaya çalıştım ama açıkçası bir şey bulamıyordum. Ayrıca, kolunun omuzlarıma dolanmış olması *gerçekten ama gerçekten* dikkat dağıtıcıydı.

Bu kızgın görünümlü kadının kim olduğu ya da Theo Barnes'la bağlantısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu bana bu kadar yakın görmekten hoşlanmadığı çok açıktı.

Bayan, eğer bu pisliği bu kadar çok istiyorsanız, ona sahip olun, demek istedim ama sözlerimi geri aldım.

Evet, tam bir pislikti ama *görünüşe göre* aynı zamanda patronumdu. En azından karaya çıkana kadar. Bu iş için bana iyi bir ödeme *yapmayı* taahhüt etmişti ve çek kesilmeden önce bunu mahvetmeyi göze alamazdım. Önemli biri olduğundan bahsetmiyorum bile. Önemsiz biri olmaya karar verirse beni gelecekteki işlerden kolayca kara listeye alılabilecek türden bir adamdı. Kariyerim daha yeni yeni sağlam temeller üzerine oturmaya başlamıştı; derin cepleri ve üst sınıf bağlantıları olan birini kendimden uzaklaştırmayı göze alamazdım.

Daha kim olduğunu bile bilmeden ona bağırarak kaderi baştan çıkarmıştım. Eğer tekrar gözüne girmek için tek yapmam gereken Theo'nun yolundan gitmekse, o zaman yapacağım şey tam olarak buydu.

"Pam, seni kız arkadaşım Max'le tanıştırmak istiyorum." Ne? Ne. Cehennem.

Tutuşuna karşı hafifçe sarsıldım ve o da beni kavrayışını sıkılaştırdı, bunu ağzımı kapalı tutmam için sessiz bir uyarı olarak yorumladım. "Dün gece dışarıydık, biraz fazla geç kalmıştık ve diyelim ki onun denizi

Bacakları bugün kayboldu," diye devam etti. "Burada iyileşme sürecindeydi."

Pam'in kısılmış gözleri aramızda gidip geldi. "Kız arkadaş mı? Nasıl olur da ondan daha önce bahsetmezsin?"

Cevabının bana da biraz açıklık getireceğini umarak ona baktım. Gülümsedi ve bu bana bir şeyler hissettirdi. Önceden de ateşliydi, uzun boylu, geniş ve sakallıydı. Muhtemelen güneşte daha açık hale gelen kumral saçları ve muhtemelen tahrik olduğunda günah kadar koyu hale gelen koyu kahverengi gözleri vardı. Ama o gülümsemeyi gösterdiğinde, bu kadar ukala olmaktan nasıl kurtulduğunu anlamaya başladım.

Gülümsemeniz *böyle* olduğunda, bir kadına yalan söyleyebilirdiniz ve o da bu ayrıcalık için size teşekkür ederdi.

"Biz özel insanlarız," diye omuz silkti. "İlk işimi sattıktan sonra hayatımın bazı kısımlarını kendime saklamam gerektiğini zor yoldan öğrendim. Eminim nasıl olduğunu biliyorsunuzdur. Açıklamak istediklerimizi açıklarız ve geri kalanını gizli tutarız. Ama Max'in eninde sonunda bize katılmaya niyeti vardı. Hıçkırık için Cristal'ı suçlayalım. Değil mi tatlım?"

O gülümsemesini bana çevirdi ve ağzımın kuruduğunu hissettim. O kadar yakındı, o kadar ukalaydı ve okyanus gibi kokuyordu ki...

Parmaklarının omzumdaki gerginliği, mümkün olan tek yanıtın anlaşma olduğunu gösteriyordu. Pam'in gözleri bana takıldı ve kendimi konuşmak zorunda hissettim.

"Kızlar ve şampanya, haksız mıyım?" Zayıf bir kahkaha atmayı başardım. Theo kıkırdadı ve beni tutuşunu gevşetti.

Pam kaşlarını çattı. "Keşke *ondan* haberim olsaydı."

Sesi sinirli geliyordu. Burada ne haltlar dönüyordu?

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye cevap verdi Theo. Sesi neşeliydi ama altında çelik vardı. "Şu anda Max'in biraz kendine gelmesi gerekiyor. Seninle masada buluşuruz, tamam mı?"

Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkarken cevap vermedi.

Kulak mesafesinden uzaklaştığı anda Theo beni bıraktı ve uzun bir iç çekti.

"Tamam, bekle," dedim, yüz ifadesini görebilmek için yaklaşarak. "Az önce ne oldu? *Kız arkadaşın* mı?"

"Hey, iş başında uyuyakalmışsın," dedi. "Bugün şüpheli kararlar veren tek kişi ben değilim." İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Bak, bir iş görüşmesi sırasında bazı... hassas dinamiklerle uğraşıyorum ve ayaklarımın üzerinde düşünmek zorundaydım."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ters ters baktım. "Hiç tanımadığım insanların önünde *kız arkadaşınmışım gibi davranmamı* istiyorsan bundan daha fazla açıklamaya ihtiyacım var."

Theo beni inceledi. "Yeterince makul," dedi sonunda. "Arayan Pam Peterson'dı. O ve kocası Ford, bugün onunla ortaklık anlaşması imzalayabilmem için buradalar. Kendisi usta bir yat ustası ve portföyüme mükemmel bir katkı sağlayacak. Sorun şu ki..." Sözüünü yarıda kesti. "Bunu nasıl söylesem?"

Birkaç dakika önce düğmelerimi yumruklamaktan büyük zevk alan alaycı, sırtıkan adam gitmişti. Şimdi huysuz, yorgun ve insan gibi görünüyordu. Onun yeryüzüne indiğini görmekten k ü ç ü k bir sevinç duyduğumu itiraf etmeliyim.

Haksız bir şekilde, yorgun ve huysuzken de gülümsediği ve evrenin efendisi rolünü oynadığı zamanki kadar seksi görünüyordu. Aslında dürüst olmak gerekirse, onun bu hali daha da çekiciydi. Onu savunmasız görmekte bir kadının omuzlarındaki gerginliğe masaj yapmak ve alnındaki endişeyi öpmek için kaşınmasına neden olan bir şey vardı.

Yani, tabii ki ben değil. Ama başka bir kadın. Bir erkeğin sırf o kıyafetleri giydiği ve paraları saçtığı için onun beyaz atlı prensi olabileceğine inanacak kadar saf biri.

"Sorun şu ki Pam... benden hoşlanmaya başladı," diye devam etti Theo, düşüncelerimin aldığı azgın yönden habersiz bir şekilde. "Ve bu Ford'u kıskandırıyor. Bu da anlaşma konusunda tereddütleri olduğu anlamına geliyor. Ford'u kıskanacak bir şey olmadığına ikna etmek için ona ya da Pam'e hakaret etmeden bir yol bulmalıyım. Pam'le doğrudan konuşmayı zaten denedim ve bu... pek iyi gitmedi."

O konuşmayı hayal ederek kıs kıs gülmeye başladım. Kendime engel olamadım. "Hey, hiç *komik değil*," dedi.

"Biraz komik," dedim. "En azından senin Barbados şakan kadar komik."

Ağzının kenarı seğırdi. Birlikte gülmenin ya da birbirimize bağırmanın eşiğindeymişiz gibi hissediyordum ve hangi ihtimalin beni daha çok gerdiğini kestiremiyordum.

"Demek kız arkadaş meselesi burada devreye giriyor," dedim, bizi tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Anladım."

"Kesinlikle. Ve gemiye yanaşana kadar bize katılman ve bunu sürdürmen gerekiyor."

Bu bir emir gibi gelmişti.

"*Pardon?*" Ona tükürdüm.

Cidden, bu adamın yüz­süzlüğü! Sanki onun çalışanıymışım gibi davranıyor ve benden fazladan bir vardiyaya bakmamı istiyordu. Adam "lütfen" bile demedi.

"Bunu yapmana değecek bir şey yapacağım," diye ekledi çabucak. "Sana ödeme yapacağım. Günlük fotoğrafçılık ücretini iki katına çıkaracağım."

"Bu... sadece bana *öde*me yapamazsın..." Başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ama az önce teklif ettiği para kafamda hesaplamalar zincirini başlatmıştı bile.

Daha bu işe girmeden önce hayranı olduğum bir fotoğrafçı olan Richard Adams'ın yanında staj yapmak için para biriktiriyordum.

Life & Style dergisinin baş fotoğrafçısıydı, bu da kırk yıllık kariyeri boyunca Oscar kazananlardan başkanlara kadar herkesi çektiği anlamına geliyordu. Onunla çalışmak geleceğimi neredeyse garanti altına alacaktı ama stajyerlerine para ödemiyecekti ve satın almam gereken bazı ekstra üst düzey fotoğrafçılık ekipmanlarının fiyatı ve program boyunca dört aylık yaşam masrafları arasında, önceden yaklaşık yirmi beş bin biriktirdiğimden emin olmam gerekiyordu.

"Pam'in müsait olmadığımı düşünmesini sağlayarak bana büyük bir iyilik yapmış olursun." Theo başını eğdi ve sırtıttı, çocuksu ve utangaç olmaya çalışıyordu.

Ona çok yakışmıştı, kahretsin. Derimin altına işleyen ve "*En son ne zaman öpüldün?*" gibi şeyler fısıldayan bir şekilde güzeldi.

Kollarımı kavuşturdum. "Ben sadece kibar erkeklerle çıkarım. Ve henüz söylemediğin bir kelime var."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü.

Onu bekledim, doğrudan bakışlarını kendi bakışlarımla karşıladım.

Sonunda Theo'nun yüzünde anlayış belirdi. "Lütfen, Max," dedi.

Tanrım, bu kadar iğrenç bir adamın gerçek bir sevgilisi olmamasına şaşmamalı.

Böyle zamanlarda kız arkadaşın suçu üstlenir. Tabii, adam çok seksiydi. Benden çok daha uzun boylu ve *kalındı*, sanki spor salonunda ciddi zaman geçirmiş gibiydi. Ayrıca, sakallı erkeklere karşı her zaman bir ilgim olmuştur ve onun sık kesilmiş koyu kahverengi sakalı yüzünün sert hatlarını ortaya çıkarıyordu. Beyaz gömleğinin kolunun altından normalde çok seksi bulacağım bir şekilde siyah bir dövme görünüyordu.

Ne yazık ki "kendini beğenmiş pislik" hiçbir zaman benim tipim olmamıştı.

Ama aslında bana çıkma teklif etmiyordu - sadece kıyıya dönene kadar rol yapmamı istiyordu. Ve açıkçası, kaç seçenek

Gerçekten var mıydı? Pam'le çoktan tanışmıştım, Theo'nun kız arkadaşı olduğum yalanına çoktan inanmıştım. Ve ne yaparsam yapayım, önümüzdeki birkaç saat boyunca bu lanet teknede sıkışıp kalacaktım.

Sadece iyi davranarak ücretimin iki katını mı alacaktım? Bunu başarabilirdim. "Tamam, yapacağım. Ama bazı temel kurallara ihtiyacımız var," diye uyardım.

"Ne gibi?" Theo sordu. "Sadece iki saat." "Fiziksel sınırlar," dedim.

Theo'yu tekrar tararken küçük beklenti dalgasını görmezden geldim.

Tamam, iyi, bu bir dalgalanmadan çok bir tsunamiydi. Adam feromon salgılıyordu.

"Bunu zaten yaptığına göre kolunu bana dolayabilirsin," dedim. "El ele tutuşmak da sorun değil. Sanırım bir iş toplantısı sırasında büyük bir PDA için tip değilsin, bu yüzden öpüşmemize gerek yok. Değil mi?"

Kahretsin, şimdi onu öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordum. Sakalının yanağımnda nasıl hissettirdiğini ve o pelüş dudakların neler yapabileceğini görmek eğlenceli olurdu. Yüzümün ısındığını hissettim ve fark etmemesini umdum.

"Sanırım bir iş toplantısı sırasında seninle öpüşmekten kendimi alıkoyabilirim," dedi.

"Muhtemelen arka planımızı çözmeliyiz," diye teklif ettim. "Pam sevimli tanışmamız hakkında her şeyi bilmek isteyecek biri gibi görünüyor."

"*Neyimiz?*" diye sordu kaşlarını

çatarak. "Nasıl aşık olduğumuzun

hikâyesi."

"Kim aşktan söz etti ki?" Theo sıırttı. Yanaklarım

ikinci kez kızardı.

Theo başını salladı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Ayaklarımın üzerinde iyiyimdir, bana bırak. Sadece beni takip et, anladın mı?"

Ah, neden tüm cevaplar ondaymış gibi davranıyordu?

"En son ayaklarının üzerinde düşündüğünde, kız arkadaşın olmuştum," diye mırıldandım.

"Neydi o?"

"İyi, tanışmamızı sana bırakıyorum," diye daha yüksek sesle cevap verdim, bana parayı veren adama değil, kazanmak üzere olduğum paraya odaklanmaya çalışıyordum. Aslında bir anlamda onun çalışanıydım, çünkü bana bir hizmet için ödeme yapıyordu. Birine kız arkadaş deneyimi yaşatmak genellikle paketimin bir parçası değildi, ama hey, ödemem gereken faturalar vardı.

"Patron sensin," dedim kirpiklerimi alaycı bir şekilde kırıştırarak. "Bilmem gereken kurallarınız var mı?"

Soruyu düşündü. "Arkadaş canlısı ol. Mutlu ol."

Öfkelendim. On dolarına bahse girerim ki, çıktığı her kadının neşeli ve kolay olmasını bekleyen ve ona daha dağınık, daha karmaşık bir yanlarını göstermeye cesaret ettikleri anda onları terk eden türden bir adamdı. "Bana da daha fazla gülümsememi söyleyecek misin?"

Omuz silkti. "Zararı olmaz."

Bıkkın bir şekilde içimi çektim ama ağzımdan dökülmek isteyen öfkeyi yuttum. *Sadece birkaç saat, diye* hatırlattım kendime. *Sadece birkaç saat için dilini ısırabilirsin.* "Başka kural var mı?"

Durakladı. "Bunu mümkün olduğunca basit tutalım. Ne görürsen onu alırsın."

"Bana uyar. Başka bir şey var mı *efendim*?"

Ya benim hayal kırıklığımı görmezden geliyordu ya da bu durum onun için yeterince önemli değildi. İkisi de onun hakkında daha iyi düşünmemi sağlamadı.

"Onları gerçek olduğumuza inandır ki Pam geri çekilsin ve Ford tehdit altında hissetmesin."

"Bu sadece sadık erkek arkadaş rolünü oynayabilirsen işe yarar. Gerçekten satmak için üzerine düşeni yapacak mısın?" Ben sordum. Bir süredir

görmekte zorlandım. Önemseyebileceği tek kişi Theo Barnes'mış gibi görünüyordu.

"Tabii ki. Ben olağanüstü bir oyuncuyum." Vay anasını, adam kendini *gerçekten* seviyordu.

"Pekâlâ o zaman. Hadi şu işi bitirelim." Kapıya doğru yöneldim.

Theo elini omzuma atarak beni durdurdu ve kaşlarını çatarak beni tepeden tırnağa taramak için durakladı.

"Ne oldu? Gideceğimi bilmediğim gemi seyahati için az mı giyinmişim?" Asitli bir tatlılıkla sordum.

"Biraz," dedi Theo, alaycılığını tamamen anlamamıştı. "Bunun işe yaraması için bugün bana katılmayı planlıyormuş gibi görünmen gerekiyor. Biraz daha az... faydacı bir şeyiniz var mı?"

Tam bir mikro yöneticiydi ama ne yazık ki haklıydı. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Bana bir saniye ver."

Sırt çantamın fermuarını açtım ve birkaç hafta önceki bir çekimde bir modelin bıraktığı ezilmiş ipek beyaz bluzu buldum. Arkamı döndüm ve atletimi çıkardım -Theo'nun beni incelemesine aldırmadan- sonra gömleği açtım. Neyse ki bilerek kırıltırılmış bir kumaştan yapılmıştı, bu yüzden kimse çantamda dolandığını anlamayacaktı. Üzerime geçirdim ve belimden bağladım, sonra sırt çantamın yan cebini açarak kulaklığıma takılınca çıkardığım sahte elmas küpeleri buldum.

"Neredeyse oldu," dedim duvardaki aynada yansımamı inceleyerek.

Fırçamı bulmak için çantamı karıştırdım ve hızlıca şık bir at kuyruğu yaptım, sonra iç cebimde eski bir ruj tüpü olduğunu hatırladım. Ruju sürdükten sonra Theo'ya döndüm ve ona kocaman, sahte bir kız arkadaşı gülümsemesi verdim.

"Daha iyi misin?"

Gülümsemesini geri çekti. "Telefon kulübesindeki Süpermen sana bir şey yapamaz. Sadece bir şey..." Uzandı ve saç bağımı çaldı, özenle hazırladığım at kuyruğumu çözdü, böylece saçlarım tekrar omuzlarımın etrafına gevşek ve dağınık bir şekilde düştü.

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda gözlerinin nasıl karardığını fark ettim.

"Aşağıdan daha çok hoşuma gidiyor," dedi sesi hırçınlaşarak.

Midem bulandı. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Neyse ki moda seçimlerim hakkında ne düşündüğün umurumda değil." Ama saç bağımı geri almak için hiçbir hareket yapmadım.

"Pam'i bir çift olduğumuza inandırmaya hazır mısınız?" Theo elini bana doğru uzattı ve yüz ifadesi değişmişti. Kendini beğenmiş tavrı gitmiş, yerine yarı kararlı, yarı maceracı bir bakış gelmişti. Her şeyi kabul ettiğini gösteren bir bakıştı bu.

Kendime rağmen, bu hoşuma gitmişti.

"Kesinlikle öyleyim, tatlım!" Aşırı neşeli bir sesle söyledim. Ona doğru zıpladım ve elini tuttum.

"Tanrı aşkına, lütfen sesini biraz alçalt," diye iç geçirdi.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "Not için teşekkürler, anladım." Üzerime düşeni yapmak niyetindeydim ama bunu arada sırada Theo'yla uğraşarak yapabilirsem, bu da bir bonus olurdu.

Evet, adam heteroseksüel kadınlara Tanrı'nın bir armağanı gibi görünüyordu ama Meksika Körfezi büyüklüğünde bir egosu vardı. Biraz dalga geçilmeyi hak ediyordu.

Theo beni dar koridordan geçirirken, şimdiden el ele tutuşmamız için hiçbir neden olmadığını fark ettim. Pam ve Ford güvertenin dışındaydı ve kimse bizi yatın içinde dolaşırken göremezdi. Ama bu onun sirkiydi, onun gösterisiydi, bu yüzden onu takip edecektim. Ve onun kocaman elinin benimkine dolanması hiç *de kötü* hissettirmiyordu. Ayrıca, onun sadık kız arkadaşı olarak karaktere bürünmeme yardımcı oldu.

Işıklar, kamera... Dışarı çıkarken kendi kendime düşündüm ve... *gösteri zamanı!*

"Siz ikiniz çok hoş bir çiftsiniz," dedi Ford, güvertedeki masanın karşısındaki Max'e gülümseyerek. Artık piyasadan çekildiğimi ve Pam'le ilgilenmediğimi kanıtladığı için oldukça rahatlamıştı. "Bana Pam'le ilk tanıştığımız zamanları hatırlatıyorsun."

Bir homurtuyu bastırmak zorunda kaldım. Max hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama Pam'e hiç benzemediğini söyleyebilirdim. Birincisi, havadan sudan konuşmaları etrafındaki insanları tanımaya odaklanıyordu, kendini iyi göstermek için yükseklerde uçtuğu mankenlik günleriyle ilgili eski, sıkıcı hikâyeler anlatmaya değil.

Max ve Pam arasındaki bir diğer fark da Pam'in ne kadar *gerçekçi* göründüğüydü. Elbette, yüzeysel farklılıklar vardı. Max'in minimal makyajı, kısa tırnakları ve ondan başka bir yere bakmayı zorlaştıran doğal güzelliği vardı, Pam ise bunu korumak için birçok insana çok para ödediğini düşündüren bir şekilde çekiciydi. Ama daha derin bir fark da vardı. Max ve ben ilişkimiz hakkında yalan söylüyor olabilirdik ama o bana gülümsediğinde bu gerçekmiş gibi geliyordu.

Pam ise benimle flört ederken bile benden hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Başkalarına verdiği zarar ne olursa olsun, etrafındaki insanları kendini eğlendirmek için kullanmaya istekli, sıkılmış, sinirli **b i r** kadındı.

Ford hâlâ umutla gülümsüyor ve bir yanıt bekliyordu.

"İkinizle kıyaslanmak büyük bir iltifat," diye yalan söyledim.

"Pam'le nasıl tanıştınız?" Max Ford'a sordu. "Orijin hikâyelerini dinlemeye bayılıyorum."

Pam sonunda konuşmaya yeniden odaklandı. "Yerel bir araba galerisi için modellik kampanyası yaptım. Çok başarılıyım, Miami'nin tek süper modeliydim. Ford bir reklam panosunda resmimi gördü ve beni görünce o kadar etkilendi ki peşime düştü."

Ford sözünü kesti, gülümsemesi kendini beğenmişti. "Başka biriyle çıkıyordu. Ezik bir arkadaşıyla. Ama ben hayır cevabını kabul etmedim. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı." Ford onun elini dudaklarına götürdü ve öptü. Tatlı olmalıydı ama aynı zamanda rahatsız edici derecede sahiplenici hissettirdi. Bir sahiplenme işareti.

İlk defa kendimi Pam için biraz üzülürken buldum. İlişki adamı değildim ama sizi hala kısmen kazandığı bir ödül olarak gören bir adamla sağlıklı bir evlilik yapmanın zor olduğunu hayal ettim.

"Aww," dedi Max. "Buna bayıldım."

Yalan mı söylüyordu, yoksa herkesin, bu ikisinin bile içindeki iyiliği görebilecek kadar romantik miydi, anlayamadım.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Ford bakışlarını aramızda gezdirerek sordu.

Max beklentiyle bana baktı, bir kaşını kaldırdı, sanki *sana soracaklarını söylemiştim* der gibiydi.

Telefonum çaldı ve uydurmak üzere olduğum sahte hikâyeyi yarıda kesti.

"Avukatım," dedim elime aldığımda. "Muhtemelen imzalı sözleşmeleri ne zaman göndereceğimi bilmek istiyor. Bana bir dakika müsaade edin."

Arayan avukatım *değil*, asistanımdı ama bu aramayı onlara ne yapmamız gerektiğini hatırlatmak için bir bahane olarak kullanmaktan kendimi alamadım. Telefona cevap vermek için oradan ayrıldım ve Connie ile program değişikliklerini gözden geçirmeyi bitirip diğerlerine katıldığımda Max çoktan "hikayemizi" anlatmaya başlamıştı.

Nasıl bir saçmalık uyduracağını merak ederek yüzümü buruşturdum. Beklenmedik bir yağmur fırtınasında şemsiyeyi paylaşmak mı? Onun bir

ve benim onları toplamak için üzerlerine çullanmam mı?

Oturdum, viski bardağımı kaptım ve kocaman bir yudum aldım. Çok şey dengede duruyordu. Başlangıç hikâyesimizi inandırıcı kılma konusunda ona güvenebilir miydim?

"Bu yeni bir müşteriyle, bir mayo şirketi için yatta yapılacak bir çekimdi ve ben geç kalıyordum."

"Her zaman geç kalıyorsun," diye takıldım, biraz gerçekçilik katmayı ve konuşmanın kontrolünü ele geçirmeyi umuyordum. "Aslında sana bir keresinde o kadar geç kaldığı komik bir hikâye anlatmalıyım ki-"

Max omzumu gereğinden biraz daha sert bir şekilde itti. "Ah, *sen*. Bölmeyi bırak. Her neyse, rıhtımda koşarken teknenin adını ya da numarasını hatırlayamadığımı fark ettim. Çok erkendi ve etrafta kimse yoktu, saat sabahın altısı gibiydi ama sonunda doğru tekne olduğunu düşündüğüm teknenin yanında duran yakışıklı bir adam gördüm. Ona hazırlanmam gerektiği hakkında gevezelik etmeye başladım ve bindim. Bu arada o da iskeleden beni izliyor, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyordu. Ama bununla uğraşamayacak kadar yıpranmıştım, o yüzden devam ettim."

... Peki tamam. İyi bir hikaye buldu.

Beklentiyle bana baktı. Bunun benim için bir işaret olduğunu fark ettim.

"Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye araya girdim, "ama ondan o kadar etkilendim ki devam etmesine izin verdim. Eğer deneseydi muhtemelen direksiyona geçmesine izin verirdim."

Ford güldü. Pam ters ters baktı.

Max bana gülümsedi ve artık yola devam ettiğimizi onayladı. Gülümsemesi soğuk bir günde güneş ışığı gibi göğsüme yayıldı.

Max devam etti, "Yani ben ... o teknenin adı neydi? Hepsini takip edemiyorum."

"The *Abundance*," dedim, onun senaryosu için çalışan filomdan birinin adını söyleyerek.

"Doğru. Her yerde dolaşıyorum, yerleri keşfediyorum ve modellerin kurulacağını varsaydığım yere çantamı boşaltmaya başlıyorum. Sonunda yanıma geldi ve bana yanlış teknede olduğumu söyledi. O kadar sinirlenmiş ve programın gerisinde kalmıştım ki onunla tartışım bile!" Max bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Ama o kadar *tatlıydı* ki, ben nefes alana kadar sabırla dinledi. Sonra beni küpeşteye götürdü ve rıhtımda herkesin geldiği yeri işaret etti. Çok utanmıştım!"

Pam homurdandı ama bir şey söylemedi.

"Max kaçmak zorunda kaldı ama önce onun numarasını almayı başardım," diye ekledim.

"Çekmek üzere olduğum modellerle daha çok ilgileneceğini düşünmüştüm," diye ekledi Max mahcup bir ifadeyle.

"Evet, bu onun için daha mantıklı," dedi Pam, Max'i tepeden tırnağa süzerken küçümseyici bir kokuyla.

"Max bir model olabilir," diye haykıran Ford, Pam'in kaşlarını iki ton daha fazla çatmasına neden oldu.

Nedense Max'in Ford ve Pam'in tuhaf kavgasına daha fazla sürüklenmesi fikri hiç hoşuma gitmemişti. Onu bu karmaşanın içine sürükleyen kişi ben olsam bile.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum," dedim ve tekrar elini tuttum. Ciddi olduğumu anladığından emin olmak için Max'e baktım. "Benim kızım kesinlikle muhteşem."

Max'in gözleri hafifçe büyüdü ve dudakları aralandı.

İstmeden de olsa bakışlarım ağzına kaydı.

"Ah lütfen," diye kızgın bir ses çıkardı Pam. "Kimse dövmeli bir model istemez."

"O zaman iyi ki oyuncu olmak gibi bir hevesim yok, değil mi? Kamera arkasında daha mutluyum," dedi Max, hikâyenin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak. Dikkatini yeniden Ford ve Pam'e yöneltti. "Her neyse, arayacağını hiç düşünmemiştim ama gün bitmeden aradı ve

beni o gece *Abundance*'ta yemeğe davet etti." Bana gizlice bir bakış attı. "Normalde elde edilmesi zoru oynardım. Daha *terbiyeli* bir adam beklerdim. Ama nedense onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum."

Onun küçük şakasına sııttım. Ve yüzü aydınlandı.

Neden kalbim bir an için ritmini kaybetti?

Bunların hepsi bir numaraydı. Max genelde çıktığım kadın tiplerine hiç benzemiyordu.

Öncelikle, bir ilişki isteyen bir kadın gibi görünüyordu. Bir ilişkiyi *hak eden*.

Max sonunda gözlerini benden kaçırdı. "Ve bu da bizi *g ü n ü m ü z e* getiriyor."

"Çok önemli bir günde," dedi Ford. "Theo, neden sen ve ben bir yürüyüşe çıkıp son detayları konuşmuyoruz? Sonra kalemlerimizi alır ve bunu resmileştiririz."

Victory beni fırlattı. "Kesinlikle." Ford ve

ben ayağa kalktık.

Pam ayağa kalkmaya başladı. "Ben de geliyorum."

"Ayrıntılarla seni sıkmak istemem," dedim. Anlaşmamı tekrar bozması riskini göze alamazdım. "Neden sen ve Max birbirinizi tanımıyorsunuz?"

Max bana ters ters baktı. Anlaşılan iyi kalpli Max bile Pam'le yalnız vakit geçirmek istemiyordu. Ne yapalım. Başından beri istediğim şey buydu: Ford'la konuşmak ve anlaşmaya varmak. Max'in takım için bir tane alması gerekecekti. Ona cesaret verici bir baş selamı verdim. Kesinlikle mutlu değildi... ama aslında benim kız arkadaşım da değildi, bu yüzden onun için rahatsız edici bir yarım saatin ödemeye razı olduğum bir bedel olduğuna karar verdim.

Ford başını salladı. "Anlaştık. Kadınları dedikodularıyla baş başa

bırakalım." Max şimdi beni ve Ford'u öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Pam de pek mutlu görünmüyordu.

Belki o ve Max hayatlarındaki can sıkıcı erkekler konusunda yakınlaşabilirlerdi.

Ford'un omzuna vurdum ve onu sözleşmeyi bıraktığım odaya götürdüm.

"Beklememiz gerekiyor."

Yürüyüşümden ve Ford'la konuşmamdan sonra güvertedeki tik masada yeniden bir araya gelmiştik, sözleşme şık bir deri cilt içinde aramızdaydı. Pam, Ford'u birkaç dakikalığına yanından uzaklaştırmıştı ve şimdi de öfke ve hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıkmama neden olan bir bomba patlatıyordu.

Şaşkınlığımı gizlemeden mahcup bakışlı Ford ile muzaffer Pam arasında gidip geldim. "Pardon, *ne* dediniz?"

"Pam, yani *biz*, imzalamadan önce avukatımızın sözleşmeye son bir kez bakması gerektiğini düşünüyoruz."

Deri dosyayı masaya vurdum. İlişkilerinde ne haltlar döndüğünü bilmiyordum. Ama *artık* bıkmıştım ve bunun anlaşılmayı etkilemesine izin vermeyecektim. "Bu, avukatınızın üç gün önce inceleyip onayladığı sözleşmenin aynısı. Hiçbir şey değişmemiş. Bunu kanıtlamak için tekrar okuyabilirsiniz."

Pam burnunu kırıştırdı. "Sadece dikkatli olmak istiyoruz. Bu ortaklık bizim için riskli."

"Ama *nasıl*?" Ona bağdırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bu kesinlikle bir kazan-kazan, Pam. Bunu onlarca kez konuştuk."

Gözümün ucuyla Max'in tüm bu saçmalıkları geniş gözlerle izlediğini görebiliyordum. Muhtemelen benim mutsuzluğumdan zevk alıyordu.

Ford, "Theo, imzalayacağımıza dair sana söz veriyorum, sadece asıl belgeyi adamımıza götürmek istiyoruz," dedi.

Keşke ona inanabilseydim. Ford bunu asla kabul etmezdi ama günün sonunda kendine güveni olmayan bir adamdı. Pam'in ona söyledikleri aklına girmişti. İmzayı geciktirmesinin, ona istediğini vermediğim için beni cezalandırma şekli olup olmadığını merak ettim.

Cevap vermeden önce beşe kadar saydım ve bunun sesimdeki zehri uzak tutmaya yeteceğini umdum. Agresifleşmek davama yardımcı olmayacaktı. "İyi. Birkaç gün izin al. Bana biraz müsaade edin, Kaptan John'la konuşmam gerekiyor."

Masadan kalktım ve kokpite yöneldim. Ortaklığımızı kutlarken *rıhtıma* doğru yavaş bir yolculuk yapmayı planlamıştım ama şimdi John'un bizi *Brilliance*'ın yapabildiği kadar hızlı bir şekilde geri götürmesini istiyordum. Peterson'larla ileri geri konuşmak yorucuydu ve onlarla sahte bir dostluk kuracak havada değildim.

Hay sikeyim. O kadar öfkeliydim ki bir şeyleri kırmak istiyordum.

Bu insanlar için *sahte bir ilişki kurmuştum*. Benden daha ne isteyebilirlerdi ki?

John talimatı aldıktan sonra kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırdım ve pencereden dışarı, beni sakinleştireceğini umduğum mavi ufka baktım.

"Hey, iyi misin?"

Aniden döndüm ve Max'in kaşlarını çatarak arkamda durduğunu gördüm. "Yani *şimdi* sempatik mi oldun?"

Omuz silktili. "Yani, en sevdiğim insan değilsin ama seni Ford ve Pam'den daha çok sevdiğime karar verdim. Gerçi bu çok yüksek bir çıta değil." Max omzunun üzerinden Pam ve Ford'un oturduğu yere, renkli camlı kapıların hemen ötesine baktı. "Muhtemelen bir şey söylemek bana düşmez biliyorum ama o *berbat* biri. Sadece dar görüşlü, acımasız bir kadın. Baş başa kaldığımız süre boyunca şikayet etmeyi kesmedi. Ve bana birkaç kez alçak sesle hakaret etti. Bu arada, Ford'un karısı hakkında nazik bir şey söylediği tek zaman onun görünüşünden bahsettiği zamanlardır. Yani evet, keşke bu

ikisinin de size gereksiz sorunlar çıkarmasıyla son bulmasaydı." Başını iki yana salladı. "Neden onunla tekrar çalışmak istiyorsun?"

İçimi çektim. "Anlaşma imzalandıktan sonra, sanırım yılda sadece birkaç kez, sosyal etkinliklerde onunla yollarımız kesişecek. Özel hayatı yerine işine odaklandığında Ford o kadar da kötü değil. Gerçekten muhteşem yatlar yapıyor. Bu işin en iyilerinden biri."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Sesi o kadar şüpheliydi ki gülmekten kendimi alamadım.

Max renkli camlı kapılardan tekrar arkasına baktı. "Sanırım bizi izliyorlar. Çift olarak bir şeyler yapalım mı?"

"Bu noktada bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye homurdandım. Ona bir göz attım. "Nasıl tanıştığımızla ilgili bu hikâyeyi uydurduğun için teşekkürler. Neredeyse benim söyleyeceğim kadar iyi." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz irkilmeme engel olmak zorunda kaldım. Kahretsin, ona yine sataşarak o anı mahvetmiş miydim? Dürüst olmak gerekirse, onu biraz iğnelemek istememe neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama kendime engel olamadım.

Beni rahatlatmak için sadece güldü. Muhteşem bir kahkahası vardı.

"Gerçekten mi? Sence daha iyi bir şey bulabilir miydin?" diye sordu. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, belki ikimiz de aynı kişisel antrenöre falan gitmişizdir? Beni antrenmanımı bitirirken gördün ve benimle buluşmak istedin?"

"Ne kadar... yaratıcı," dedi Max, sonra dudaklarını birbirine bastırarak sırttı.

"Orada iyi bir takım olduk."

"Yaptık," diye kabul etti, sonra isteksizce itiraf etti, "*O kadar da* değilsin. Kötü."

Bir elimi kalbime götürdüm. "Gerçek bir iltifat. Sanırım şoktan öleceğim."

Gözlerini devirdi.

Ben de ona gülümsedim. "Bence sattık. Çok iyi bir oyuncusun."

"Belki de oyunculuk değildi. Belki de sana tamamen aşığımdır, Theo Barnes," dedi Max, tıpkı birkaç saniye önce benim yaptığım gibi kalbini tutarak ve kirpiklerini bana doğru kırıştıtararak.

"Sen ilk olmazdın."

Max bana güldü, sanki söylediklerim çok mantıksızmış gibi.

Ama aramızdaki havada bir şeyler değişti. Bir saniye önce gündelik ve rahat olan şey şimdi söylenmemiş bir gerginlikle çatırdıyordu. Numara yapıyor olsak da, karşımda duran güzel ve uygunsuz kadına karşı gerçek bir çekim hissettiğimi inkâr edemezdim.

"Uh-oh," dedi Max, benden öteye bakarak. "Geliyor."

Döndüğümde Pam'in içeri girdiğini, camdaki yansımasına baktığını, saçlarını düzelttiğini ve göğüslerini ayarladığını gördüm.

"Siktir," diye iç geçirdim. "Onunla uğraşacak halim yok. Sence ona bin dolar teklif etsem U dönüşü yapar ve bizi rahat bırakır mı?"

Max homurdandı. "Hayır. Sizi ancak şu durumda rahat bırakır..." "Ne?"

Max hiçbir şey söylemedi.

"Max, ne düşünüyorsun?"

"Tamam, yapmak üzere olduğum şeyden bir şey anlamayın," dedi Max hızla. "Bu tamamen Pam'i kandırmaya yönelik bir manevra."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Sadece cevap ver: Bana güveniyor musun, evet mi hayır mı?"

"Evet." Belki *de güvenmemeliydim* -genelde güvenmezdim, çok az tanıdığım birine *güvenmezdim*- ama nedense Max'e güvenmiştim.

Max bana doğru yaklaşırken kapının açıldığını duydum.

"Kuralları çiğnediğim için özür dilerim," diye fısıldadı kollarını boynuma dolayıp beni bir öpücüğün içine çekerken.

Şok olmuştum ama rahatlamam sadece yarım saniye sürdü. Max'i daha yakına çektim ve bana karşı çekingen davranmasına gerek olmadığını göstermek için dudaklarımı onunkilere bastırarak liderliği ele aldım. Karşıma ne çıkarırsa çıkarsın, üstesinden gelebilirdim. Bunu *istiyordum*.

Numara yapıyor olabilirdik ama öpüşmemiz yüzde yüz gerçektir.

Pam'in bizi izlediğini hissedebiliyordum, bu yüzden Max'i biraz geriye yatırarak şovu hızlandırdım. Kollarını boynumun arkasında sıkarken ağzının zevkle kıvrıldığını hissettim.

"*Affedersiniz*," dedi Pam. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Pam'le uğraşmak için ondan uzaklaşmak zorunda kaldığım için pişmanlık duyarak Max'i yavaşça düzelttim.

"Bunun için üzgünüm," dedim Pam'e arsız bir gülümseme vererek. "Ellerimi ondan uzak tutmak çok zor. Muhtemelen gidip biraz daha özel bir yer bulmalıyız. Bitirmemiz gereken bir... konuşma var."

Max kıkırdadı ve bana şakacı bir şekilde vurdu.

"Ben de bayanlar tuvaletini kullanmak için geliyordum," dedi Pam, ağırbaşlılığı hedefleyerek ama başaramayarak.

"Tamam, seninle dışarıda buluşuruz," dedim Max'in elini tutarak.

"Limana yanaşmamıza daha ne kadar var?" Pam odaya doğru hışımla yürürken sordu.

"Yaklaşık otuz dakika. Şu anda son hızdayız."

"Güzel."

Dışarı çıkarken Max'e baktım. Düşüncesizce randevum olması için tuttuğum kadınla sadece yarım saatim kalmıştı.

Aniden şok edici bir şekilde hissettiren sahte bir ilişkinin otuz dakikası
daha Gerçek. As biri kim genellikle kaçınıldı
romantik

Veba gibi karışıklıklar, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan hiç emin değildim.

"G ood riddance, huh?"

"Evet." Theo, Ford ve Pam'in rıhtımdan inişini izlerken içini çekti. "Bu pek çok farklı açıdan umduğum gibi sonuçlanmadı."

Onu öptüğüm kısmı mı kastediyordu? Yolculuğun geri kalanı çok hızlı geçmişti, bu yüzden bu konuyu konuşma fırsatımız olmadı ve ben bunu istediğimden bile emin değildim. Yani, söyleyecek ne vardı ki? Evet, inanılmaz bir öpücüktü ama tek seferlik bir şeydi. Theo ve ben kesinlikle uyumlu değildik. Ve büyük egoları olan erkeklerden hoşlanmadığım için onunla çıkmak *isteyip* istemediğimden bile emin değildim.

Ama... ukala kişiliğine rağmen Theo'da hoşuma giden bir şeyler vardı. Övgüyü hak ettiği yerde verirdi. Kararlı ve zekiydi. Bütün öğleden sonrayı bu anlaşılmayı kapatmak için yeni açılar, yeni taktikler deneyerek geçirmişti. Bu anlaşmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu hâlâ anlamamıştım ama istediği şeyin peşinden gitmek için bu kadar çok çalışan bir adama saygı duyabilirdim.

Fotoğraf ekipmanlarımın yığınınına bir göz attım. "Bu benim birkaç seyahatimi alacak. Bu yüzden muhtemelen... bilirsin işte." Garip bir şekilde el salladım.

Muhtemelen bir daha asla yüz yüze görüşmeyeceğiniz sahte erkek arkadaşınıza nasıl veda ettiniz? Çalışmalarımı teslim etmek için hâlâ şirketiyle temas halindeydim ama Theo kadar zengin olduğunuzda, fotoğrafçılarınızı işe alan ya da onlarla etkileşime giren kişi siz değildiniz. Yani onun ve benim için bu muhtemelen sondu.

Ama için benim Sürpriz, Theo yapmadı Git. Onun yerine, o Ekipmanlarımdan oluşan ağır bir kutuyu zahmetsizce kaptı.

"Dikkatli ol!" Dedim. "Gerçekten, yardımın için minnettarım ama bu ekipmanların bazıları kırılabilir ve önemli."

Kaşlarını kaldırdı. "Kırılabilir ve önemli şeyleri düşüren birine benziyor muyum?"

Evet. Böyle söylediğinde kulağa neredeyse seksi geliyordu. Sanki bir kadının güvenebileceği türden bir adammış gibi.

Aptal olma, dedim kendi kendime. *Sadece fotoğrafçılık ekipmanlarından bahsediyor.*

Gözlerini devirdi. "Bırak da sana yardım edeyim, kadın."

"Tamam. Ama sakın bir şey düşürme. Ben ciddiylim."

Neredeyse kutuyu düşürüyormuş gibi yaptı, ağırlığın altında sendeliyormuş gibi davrandı.

"Pislik herif," dedim.

Kanımı kaynatan bir sırıtışla parladı.

İkimiz birlikte teknedeki her şeyi tek seferde taşımaya başladık.

Rıhtımdan aşağı inmeye başladığımızda "Araban nerede?" diye sordu.

Uzamlara doğru başımı salladım. "Yardımcı park alanındaki en uzak nokta."

"Hadi yapalım şu işi," dedi ve yolculuğa başladı.

Sessizce yürüdük, her birimiz muhtemelen günün nasıl tersine döndüğünü düşünüyorduk. Yani, iş başında uyuyakalacağımı ve öğleden sonra kibirli bir milyarderin kiralık yardımcısı olacağımı asla hayal edemezdim. Ve Theo'nun *Brilliance*'tan elinde imzalanmış bir kontratla ayrılacağını düşündüğü çok açıktı.

"Ford'la bir daha ne zaman konuşacaksın?" diye sordum.

Theo'nun ağızı aşağı doğru kıvrıldı. "Emin değilim. Umarım hafta sonuna kadar -ve umarım Pam orada *olmadan*." Bana baktı. "Bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Garip olduğunu biliyorum ama harika iş çıkardın."

"Senin tarafında olduğuma karar verdiğimde, birazcık eğlenceli olabilirdi. Ford'un kırılgan erkekliğin poster çocuğu olması ve Pam'in tam bir terör olması dışında."

Güldü. "Evet, bunun acısını senden çıkardığım için üzgünüm. Seni onunla yalnız bıraktığımda beni öldüreceğini sandım. Belli ki seni kıskanıyor."

"Lütfen," diye homurdandım. "Nazik olmaya çalıştığınızı biliyorum ama kendimi iyi hissetmek için başka kadınların beni kıskanmasına ihtiyacım yok. Ayrıca, Pam'e göre ben dövmeli bir trolüm."

"Senin öyle düşünmeni istiyor ama gerçek şu ki senin tarafından tehdit edildi. Çünkü dikkatimi çekmek için neredeyse taklalar atıyordu ve senin bunu yapman için tek yapman gereken odaya girmekti."

Ağzım bir anda kapandı. Tüm profesyonel hayatım *başkalarının* iyi görünmesini sağlamakla geçti. Kendimi hiç kimsenin dikkatini çekecek biri olarak görmemiştim. Gerçekten samimi miydi, yoksa yine benimle oynuyor muydu? Emin olamıyordum ama onun yanındayken tetikte olmaya karar verdim.

Sonunda arabama ulaştığımızda güneş batmıştı ve ben çok yorgun ve aç olduğumu fark ettim.

"Yakınlarda iyi bir yemek yiyebileceğim bir yer var mı?" Bagajı kapatırken Theo'ya sordum.

"Evet, ben de açım. Saklı bir yer biliyorum. Aslında..." Bana okunamayan bir bakış attı. "Birlikte yemek yiyelim, ben ısmarlıyorum."

Bu kulağa tehlikeli bir fikir gibi geliyordu. Onu sadece kısa bir süredir tanıyordum ama Theo'nun her zaman bir açıyla çalıştığı izlenimini edinmiştim. Her zaman bir hedefe odaklandım. Başka ne olduğunu bilmiyordum.

benden isteyebilirdi, ama kabalık etmeden reddetmek için bir yol bulamadım.

Peki o zaman, sadece sıradan bir akşam yemeği olacaktı. Bunu halledebilirdim. "Elbette. Teşekkür ederim."

Restoran, Salty Pelican, iskeleden kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve gerçekten de bir ara sokakta gizlenmişti. Okyanus manzarası yoktu, bu yüzden turistlerden ziyade yerlilerle dolu gibi görünüyordu.

"Hey Theo!" diye seslendi kır saçlı barmen kapıdan içeri girdiğinde. "Seni gördüğüme sevindim."

Theo adama el salladı. "Merhaba Burt. Bu akşam çabuk yemek yiyelim." "İstediğin yere otur," diye bağırdı adam.

"Sally birazdan gelir."

Mütevazı mekânı taradım. Alçak tavan, barın üzerinde rengârenk Noel ışıkları, soluk ahşap masalar insanlarla doluydu. Burası gerçek bir restorandan çok bir bara benziyordu ve geçirdiğim günden sonra kızarmış lezzetlerle dolu bir menüyü dört gözle bekliyordum.

"Burger sever misin?" Theo mutfak kapısının yanındaki köşeye oturduğumuzda sordu. Bana bir menü uzattı.

"Kim burger sevmez ki?"

"Haklısın," dedi. "Bu adamlar bu işi doğru yapıyor. Angus bifteği, karamelize soğan ve mavi peynir gibi inanılmaz eklentiler. Ve tonlarca özel biraları var. Gerçi bugünden sonra biraz daha sert bir şeye ihtiyacım olabilir."

Stres kaşları yine çatılmıştı.

"Hey, bu da olacak. Merak etme," dedim. Aslında yat işi hakkında gerçekten iyi olup olmayacağını bilecek kadar bilgim yoktu ama söylenecek şey bu gibi görünüyordu.

"Endişeli değilim. Sadece planladığım gibi gitmediği için kızgıyım," dedi Theo bir menüyü tararken. "Ben her zaman istediğimi alırım. Genellikle de istediğim *zaman*."

Gülmeye başladım ama ciddi olduğunu fark ettim. "Bu bir gerçek mi?"

Gözleri bir an için menüden yukarı kaydı. "Evet. Benim işim bu. Ben kazanırım. Yirmi bir yaşına girmeden önce ilk milyonumu kazanmak için bir plan yaptım ve bunu gerçekleştirdim. On sekiz yaşımdan beri belirlediğim her hedefe ulaştım."

"Güzel olmalı," diye mırıldandım. "Ne? Senin hedeflerin yok mu?"

Sesindeki küçümsemeye biraz sinirlendiğimi hissettim ama açıkçası ona çıkışamayacak kadar yorgundum. Ayrıca, onun sayesinde staj hedeflerime biraz daha yaklaştım. "Evet. Aslında, ödemeniz hedefime ulaşmama yardımcı olacak. Harika bir fotoğrafçının yanında yüksek profilli bir fotoğrafçılık stajı için para biriktiriyorum."

Sarı saçları kafasına dökülmüş, dost canlısı görünümlü bir kadın masamızın yanında durdu. "Merhaba Theo! Bir arkadaşını getirmişsin, sanırım bu bir ilk. Ben Sally."

Evet, Theo'nun genelde çıktığı kadınların muhtemelen bu duvar dibi mekâna gitmekten hoşlanmayacağını duymak şaşırtıcı değildi. Bu iyiydi - sadece bunun gerçekten, kesinlikle, kesinlikle bir randevu olmadığını doğruladı.

"Merhaba, ben Max."

"Açlıktan ölüyoruz," dedi Theo. "Çift kişilik kalamar ve bir şişe merlot ile başlayalım."

Sipariş verirken bana doğru bakmadı bile.

Sally önlüğünün cebinden not defterini çıkardı ve siparişi not aldı.

"Tamam, iki kişilik kalamar ve-"

"Aslında bunu bir kişilik sipariş yapalım," diye araya girdim. "Ben kalamar yemem ve kırmızı şarap başımı ağrıttıyor."

"Ah." Theo sanki benim de fikirlerim ve tercihlerim olabileceğini unutmuş gibi tek heceyi telaffuz etti.

Sally'ye "Trüflü patates kızartmasını denemek isterim ve Paris Burger alacağım, lütfen" dedim. "Oh, ve hangi soluk biranız varsa onu alacağım"

en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Not defterine bir şeyler karaladı. "Anladım. Ya sen,

Theo?" "Her zamankinden. Ve bir Glenlivet. Teşekkürler."

Onun uzaklaşmasını izledi. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Kalamar sevmediğini fark etmemiştim."

"Nasıl seversin ki? Birbirimizi çok az tanıyoruz. Neden benim için sipariş veresin ki?"

Omuzlarını huzursuzca yuvarladı. "Bilmem ki. Alışkanlık."

"Yani 1950'lerde geçen bir gangster filmindeymiş gibi hep kadınlara yemek mi ısmarlıyorsun?" Güldüm, bunun bir randevudan ziyade sıradan bir akşam yemeği olması beni eskisinden daha da rahatlatmıştı. Evet, o hükmedici havası seksi olabilirdi ama bu, tüm kararları onun vermesine ve benim de ona uymamı beklemesine katlanmak anlamına geliyorsa? Hayır, teşekkürler. Ne kadar ateşli olursa olsun bunun telafisi olamazdı. "Ya seçtiğin şeyi beğenmezlerse?"

Ağzının köşeleri aşağı doğru döndü. "Şimdiye kadar kimse şikâyet etmedi."

Homurdandım. "Peki bunun nedeni seçtiğin şeyi gerçekten beğenmeleri mi? Yoksa benim aksime, seni gücendirmekten endişe ettikleri için senin seçimini kabul etmiş gibi davranıyor olabilirler mi sence?"

"I..." İtiraz etmeye başladı ama sonra durdu. Gülümsedi, hüzünlüydü. "Haklı olabilirsin."

Masaya garip bir sessizlik çöktü.

Ona karşı dürüst olmaktan korkmayan bir kadınla karşılaşması gerçekten de duyulmamış bir şey miydi? Koltuğumda geriye yaslandım ve kendime Theo'nun kadınlarla olan sorunlarının beni ilgilendirmediğini hatırlattım. Yemeğimizi bitirdikten sonra yollarımızın tekrar kesişmesi için hiçbir neden kalmayacaktı. Onun sorunları onun sorunuydu, benim değil.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" Sally içkilerimizi getirirken Theo bana sordu.

"Pardon?"

"Fotoğraflar. Yeni kampanya için."

Aslında eve dönüp fotoğraflara ekranımda tam boy bakana kadar emin olamayacaktım. Hiçbir fotoğrafçı bakmadı. Ama müşterilerin duymak istediği bu değildi. Bu yüzden profesyonel gülümsememi takındım. "Sanırım öyle. Kolay oldu, mekan muhteşem."

"Teşekkürler, minnettarım." Theo bardağından bir yudum aldı. "Bakabilir miyim?"

Fotoğraf makinesi çantamı yanımda getirmiştım çünkü değerli ekipmanımı arabamda bırakmamın imkanı yoktu. Yani teknik olarak ona fotoğrafları gösterebilirdim.

Yine de tereddüt ettim. Tanrı korusun, ekipmanımda garip bir sorun varsa ya da fotoğraflar hatırladığım kadar iyi değilse, müşteri omzumun üzerinden bakarken bunu öğrenmek istemedim. Özellikle de *bu* müşterinin.

"Bunun şu aşamada bir faydası olur mu bilmiyorum," dedim. "Hâlâ en iyilerini seçmem, ışığı ayarlamam falan gerekiyor."

Theo viskisini yudumladı. "Max. Sana ödeme yapıyorum. Ve lanet fotoğrafları görmek istiyorum."

İşte kişiliğinin kibirli piç tarafı yine ortaya çıkmıştı. "Peki. Belki şimdi fotoğraf seçiminin ön turunu geçebiliriz. Ama fotoğrafların ham olduğunu unutmayın. Düzenleme ile çok şey yapabilirim."

Fotoğraf makinemi çıkardım. Duruma rağmen, elimdeki ağırlığı beni anında rahatlatmıştı. Objektifin arkasındayken kendimi yenilmez hissederdim, sanki Nikon'um bana görünmezlik ve koruma sağlayan sihirli bir kalkandı.

İçten içe yanan milyarderin karşısında otururken her ikisine de ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Onu birkaç kez beni incelerken yakalamıştım ve ortaya çıkan titreşimlerden hoşlanmamıştım. Theo Barnes'ın benim tipim *olmadığını* kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu. Ve eminim ben de onun tipi değildim.

Fotoğraf makinemi ona vermeden önce fotoğraflara göz gezdirdim ve içimden rahat bir nefes aldım. Hâlâ tam boyutta görmem gerekiyordu ama bir bakışta gerçekten de hatırladığım kadar iyidiler.

Theo fotoğrafları inceledi, konsantrasyon içinde kaşlarını çattı.

Bunların henüz düzenlenmediğini tekrar hatırlatmak için ağzımı açtım ama sonra başını kaldırdı ve gözüme takıldı.

"Bunlar inanılmaz Max. Gün doğumunu yakalamak için ne zaman uçağa bindin?"

Sırıttım. "Bilmek istemezsin. Acı verecek kadar erkendi ama bu da işin bir parçası."

"Uyuyakalmana şaşmamalı."

"Oof." Utanç içinde başımı eğdim. "Lütfen bana hatırlatma."

"Tamam, buna bayıldım ama dikkatin yatın kendisinde değil de manzarada olmasından endişeleniyorum." Sandalyesini yaklaştırdı ve eğildi, böylece ikimiz de ekranı görebildik. Her birinin avantajlarını ve dezavantajlarını tartışarak fotoğraflar arasında gezindik ve yemeğimiz geldiğinde, nihai görüntülerin nasıl görüneceğine dair kaba bir şema çizmiştik. Şaşkınlığıma ve kızgınlığıma rağmen, Theo'nun aslında harika bir gözü vardı ve benim düşünmediğim bazı çekimler bile önermişti.

Fotoğrafçılık konusunda doğal bir gözü olmasını istemedim. Adam zaten yeterince tehlikeliydi.

Yemekler harikaydı, ancak dolu bir mide, biraz alkol ve çok uzun bir gün arasında, tabağımı ittiğimde kabinin köşesinde uyuyabileceğimi hissettim. Theo hesap için garsona işaret etti.

Beni yemeğe davet etmeden önce yaptığı gibi yine beni inceliyordu.

"Ne?" diye sordum. Ağzımdan kaçırdım. "Ne düşünüyorsun?"

Theo başını eğdi, beni düşünüyordu. "Düşünüyorum," dedi yavaşça, sesi derindi, "iyi bir takım olduğumuzu. Ford ve Pam'in gelecekte bir noktada sahte kız arkadaşımı tekrar üretmemi bekleyebileceklerini düşünüyorum. Ben de senin stajın için para kazanmanın kolay bir yolunu isteyebileceğini düşünüyorum."

Oh. Demek beni *bu* yüzden yemeğe davet etmişti.

Bir parçam beni baştan çıkarmıştı. Ford ve Pam tam bir kabustu ama paraya ihtiyacım vardı, ayrıca Theo'yu tekrar görebilecektim.

Belki onu tekrar öpebilirdim.

Midemde bir şeyler kıpırdadı.

Tam da bu yüzden bunu yapamazdım. İhtiyacım olan son şey ateşli, kibirli bir milyardere aşık olma riskini almaktı. İlişkimizi temiz ve profesyonel tutmak daha iyiydi - onun bir tanrı gibi öpüştüğünü zaten biliyorken bu ne kadar mümkünse.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Hiçbir para Ford ve Pam'le tekrar uğraşmaya değmez."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sana ihtiyacım olursa tekrar ulaşırım, böylece ne kadar paranın fikrini değiştireceğini öğrenebiliriz."

"Beni duymadın mı? *Hayır* dedim."

Bana ukala bir gülümseme fırlattı. "İş dünyasında *hayır* demek sadece müzakereleri başlatmaktır, Max. Bunu bilmen gerekir."

Gözlerimi kırptırdım, kibrinin büyüklüğünü anlamaya çalışıyordum.

Hesabı ödedi ve geceye doğru yola çıktık.

Kapının hemen dışında durduğumuzda "Yemek için teşekkürler," dedim. Konuşmayı ait olduğu yere, fotoğrafçılığa yönlendirmek istiyordum. "Sorun olmazsa önümüzdeki iki hafta içinde son görüntüleri göndereceğim."

"Benim için uygun. Gidelim," dedi Theo ve arabamın park edildiği uzaktaki otoparka doğru yola koyuldu. "Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ettim. "Burası güvenli bir bölge."

"Tartışmak yok," diye emretti uzaklaşırken. Gözlerimi devirdim ve ona ayak uydurmak için koştum. Bir şekilde, centilmenliği bile kabalık gibi gösteriyordu. Theo hayatını "ya benim dediğim olacak ya da otoban" mantığıyla yaşıyor gibiydi.

Ama itiraf etmeliyim ki, bu durumda içten içe bunu takdir ediyordum. Otoparka giden kaldırım iyi aydınlatılmamıştı ve karanlıktan biraz korkuyordum. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil.

Yürürken ona baktım. Adamı çözememiştim. Kibirliydi ama kendi huysuz tarzında nazikti. Çok zengindi ama mahalle barının müdavimiydi. Hiç benim tipim değildi ama yine de kendimi ona çekilmiş buldum.

Belki de sadece hayvani bir çekimdi? Akşam yemeğinde kollarını sıvamıştı ve gözlerimin güçlü kollarındaki koyu renkli parşömenlere kaydığını fark ettim. Ve güldüğünde tüm yüzünün zevkle buruşmasına bayıldım. Nedense, onda dünyanın geri kalanına gösterdiğinden daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

Belki de fotoğrafçı içgüdüсюydü ama bir yanımda gerçek Theo Barnes'ı tanımak için katmanları aralayabilmeyi diliyordu.

Çünkü aşırı ukala tavrının altında daha fazlası olabileceğini hissediyordum.

"Araba kullanabilecek misin?" diye sordu. "Çünkü senin için bir araba çağırabilirim. Yaklaşık on iki saattir çalışıyorsun ve bir bira içtin."

"Aman Tanrım, ben iyiyim seni endişeli sersem," dedim. Sudan gelen taze esinti beni daha enerjik ve uyanık hissettiriyordu. "O birayı bitirmedim bile," diye hatırlattım ona. "Araba sürebilecek durumdayım."

Ayrıca, bu gece eve arabayla gitmezsem, yarın geri gelip arabamı almam gerekecekti.

Ay ışığı şaşırtıcı derecede parlaktı ve Theo'nun beni incelerkenki yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu.

"Bundan emin misin, Uyuyan Güzel?" "Yüzde yüz ayığım memur bey," diye şaka yaptım.

"Tamam. Peki." Elleri cebinde bana baktı.

"Evet." Bu adama nasıl veda edeceğimi hâlâ bilmediğimi fark ettim. Bir bakıma o benim patronumdu. Ama aynı zamanda öpüştüğüm bir yabancıydı. Kendime rağmen hoşlandığım bir adamdı. Muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim biriydi.

Birbirimize baktık.

Boğazını temizledi. "Seninle tanışmak harikaydı, Max. Belli ki yetenekli bir fotoğrafçısın. Bugünkü ekstra yardımın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Kızardım, onun da öpücüğü düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. "Bir şey değil."

Sanki bir randevunun sonundaymışım gibi hissediyordum, Theo'nun beni kendine çekmesini ve dudaklarını dudaklarıma bastırmasını bekliyordum.

Theo'nun gözleri yüzümde gezinirken nefesimi tuttum. Geçen sefer ilk hamleyi ben yapmıştım, bu yüzden tekrar yapmayacaktım. Theo'nun bana doğru yaklaştığına yemin edebilirdim ve kalp atışlarım hızlandı.

Gerçekleşiyordu.

Ağzının köşesi yukarı kalkarken derin bir nefes aldım.

Sonra, çakılların ve farların çıtırtısı aramızdaki karanlığı deldi ve havayı öldürdü.

Ne düşünüyordum ki ben? *Theo Barnes*'ı öpemezdim. Eğer rol yapıyorsak bu bir şeydi. Gerçek olsaydı tamamen başka bir şeydi.

"O fotoğrafları bekleyeceğim, tamam mı?" Theo geriye doğru birkaç kasıtlı adım attı.

Boğazımı temizledim. "Evet, tamam. Bu fırsat için tekrar teşekkürler." "İyi bir hayatın olsun, Max."

"Sana da."

Sonra gitti ve ben şaşkınlıkla benden uzaklaşan karanlık figüre bakmaktan kendimi alamadım.

THEO

"Öğle yemeği randevusunun gerçek sebebi ne anne? Çünkü bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerini bana dikti. "Neden böyle düşündün ki?" "Benden hiçbir şey saklayamazsın. Şimdi dökül bakalım."

Annem Elena habersizce ofisime gelmiş ve öğle yemeğine çıkmamızı talep etmişti. Normalde masamda yerim ama ikimiz de ona hayır diyemeyeceğimi biliyorduk. Tam bir ana kuzusu olduğumu itiraf etmekten gurur duymuyordum. Babam ben on üç yaşındayken vefat ettiğinden beri beni tek başına büyüttmüştü. O benim kahramanımdı ve iyi bir iş çıkarır çıkarmaz ilk işim paramı onun hayatını kolaylaştırmak için kullanmak oldu. Benim için her kazanç bizim için kazançtı.

Annemin, birazdan söyleyeceği anne sözleri için doğru kelimeleri bulmaya çalışmasını izledim. Poker suratımı kesinlikle ondan almamıştım - o kadar etkileyiciydi ki herkes onun ne düşündüğünü bir bakışta anlayabilirdi. Ve şu anda beni azarlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını söyleyebilirim. Bu başkasından alabileceğim bir şey değildi ama onu mutlu etmek için her şeye katlanabilirdim.

Tüm oyuncakları ve ziynetleri unutun - zengin olmanın en sevdiğim yanı yüzündeki stres çizgilerinin eriyip gülümsemeye dönüştüğünü görmektir. Ben çocukken çoğu zaman yorgun ve bitkin görünürdüm ama benimleyken her zaman neşeli olmaya çalışırdı. Ama şimdi gerçekten neşeli ve mutluydu. Bal rengi saçları ve sevimli yuvarlak yanaklarıyla gerçek yaşından on yaş daha genç görünüyordu. Her zaman nasıl giyineceğini bilirdi ama

Kişisel alışveriş uzmanım onun büyük kutu stilini bir üst seviyeye taşımasına yardımcı olmuştu. Bugün bol bir elbise giymiş ve kalın bir kolye takmıştı, bu da onu bir günlük galeri turuna çıkmış gibi gösteriyordu. Zarif ama eğlenceli, tıpkı onun gibi. İsterse bütün gün boyunca beni azarlayabilirdi; şu anda hayatındaki en büyük sorunun benimle uğraşmak olduğunu görmek beni mutlu ediyordu.

"Jessica'nın düğününe sadece iki ay kaldığının farkında mısın?"

"Evet, gerçekten çok hızlı gidiyor."

Kuzenim Jessica benim için daha çok bir kız kardeş gibiydi. Annesi o küçükken vefat etmişti ve annemin besleyici sıcaklığını çabucak benimsemişti. Etkinliğin faturasını ben ödüyordum ama hayatımda hokkabazlık yaptığım her şeyle birlikte bunun gerçekten ne kadar yakın olduğunu unutmak kolaydı.

"Düğün ve resepsiyondan daha fazlası var, biliyorsun. Öncesinde bir sürü etkinliği var ve bütün bir hafta sonunu planladı. Bu büyük bir olay Theo."

Sandalyemde arkama yaslandım, annemin düğünü neden mesele haline getirdiğinden emin değildim. "Tamam, sorun değil. Ona elimden geldiğince destek olacağımı biliyor."

"Tatlım," dedi elini benimkinin üzerine koyarak. "Bu bir aile meselesi olacak. Yıllardır ilk kez bir araya geliyoruz. Temelde büyük bir aile buluşması. İşte bu yüzden..."

Kendimi çelikleştirdim. *İşte geliyor, "o" her neyse.*

"... **Y a n ı n d a** kimi getireceğini uzun uzun düşünmelisin."

Bir kahkaha patlattım. "*Bu* yüzden mi bana bir müdahale düzenledin? Flört hayatım için mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Yıllar içinde bazı... *ilginç* seçimler yaptın, bunu kabul etmelisin."

Sonunda gülmeyi bırakmayı başardım. "Tamam, tabii. Evet, çok çeşitli kadınlarla çıkıyorum. Ama hepsi bir düğünde nasıl davranılacağını biliyor."

Kaba falan değiller."

"Hayır, öyle bir şey demiyorum," diye zayıfça itiraz etti. "Ama..."

"Bekle, bekle. Yakın zamandaki flört geçmişimi gözden geçirelim, olur mu? Bir aile etkinliği için neden uygun olmadıklarını söyleyebilirsin. En son Marietta'yla görüşüyordum. Çok güzeldi, çok komikti ve çok yetenekliydi."

Annemin ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Onunla hiç tanışma fırsatım olmadı, bu yüzden senin sözüne güveniyorum. Ama Marietta plajda tanga bikinisiyle sirk numaraları yapmaya başladığında da seni viral yaptı. O amuda kalkma fotoğrafında tüm ... *mirasını* görebiliyordunuz!"

Bu anıyı hatırlayınca güldüm. Marietta Linz, vücudundan ya da sanatından çekinmeyen bir Cirque de Soleil akrobatıydı, bu da dünyayı kendi sahnesi olarak gördüğü anlamına geliyordu. Paparazzilerin çektiğı fotoğraflara bakılırsa, plajda geçirdiğimiz sıradan bir gün, beyaz bikinisi sayesinde striptiz kulübüne gitmişiz gibi görünüyordu.

Annem, "Eminim çok güzeldir ama aynı zamanda ilgi odağı olmaktan hoşlanan bir kadına benziyor... belki de başkasının düğününde bile?" dedi.

"Tamam, anlaşıldı," diye itiraf ettim. "Marietta'nın resepsiyonda Jessica'yı gölgede bıraktığını görebiliyordum. Ondan önce Amanda Connor'ı görüyordum. O bir haber spikeri, iyi ve namuslu bir meslek."

Annem, "O bir *içici*," diye karşı çıktı. "Son yat partinizde ne kadar sarhoş olduğunu hatırlamıyor musun? Yandan kusmuştu Theo!"

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi kıstım. "Doğru ya. O kısmı unutmuşum."

"Peki ya o kız, adı neydi? Manken olan... hani şu bahsettiğim."

"Yaz Brouillard," hatırlayınca gülümsedim. "Şimdi o başka bir şeydi."

"Çok tuhaf ve sağıksız yemek kuralları vardı. Gittiğimiz brunch'ı hatırlıyor musun? Şefi ona dokunmadığı baharatsız bir yumurta beyazı omlet yapmaya zorlamıştı. Waffle'ımın tadını çıkardığım için kendimi çok kötü hissetmemi sağladı, kendimi zehirlediğimi söyledi." Annem bu anıyı hatırlayınca ofladı.

Ben de ona güldüm. "Tamam, tamam, anladım. Kadın zevkimi beğenmiyorsun. Belki de tek başıma gelip nedimelerden birine kur yaparım."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Yasak bölge. Jess onları senin hakkında çoktan uyardı."

"Oh hadi ama. Gerçekten *o kadar* kötü müyüm?"

Annem daha yakına eğildi ve bakışlarımı tuttu. "Tatlım, hayır, sen kesinlikle mükemmelsin. Her kadın sana sahip olduğu için şanslı olurdu. Ama sen açıkça bir yuva kurmak istemiyorsun ve bu kalbimi kırıyor." Kaşlarını çatarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Keşke iyi bir kız bulsan."

"Ya aşık olduğum güzel kız içki sorunu ve yeme bozukluğu olan bir teşhirci olursa?" Alay ettim.

Başını salladı, yemlenmeyi reddetti. "Tatlım. Eğer bu gerçekse, kimi seversen onu seveceğimi biliyorsun. Ama her nedense, gerçek bir şey istemeyen kadınları seçmeye devam ediyorsun."

İfadesinde beni tetikleyen bir şey vardı. Bir özlem. Belki de Jessica'nın düğününün heyecanı, benimle asla aynı deneyimleri yaşayamayacağını fark etmesini sağlamıştı. Bunu tam olarak söylememiştim ama muhtemelen uzun vadeli bağlılıklardan hoşlanmadığımı anlayabiliyordu. Babamı kaybetmenin ona ne yaptığını görmüştüm. Babamın ölümüyle o kadar yıkılmıştı ki, yıllar sonra bile biriyle çıkmayı düşünmeyi reddetmişti. Kendimi böyle bir acıya hazırlamayacaktım. Hayatta olmaz. Sevişip kaçırmaktan çok daha mutluydum.

Ama... en azından düğün için benden istediği şeyi yapmaya çalışmayı ona borçlu olduğumu hissediyordum.

"Yani istediğın bu mu? Gerçek bir ilişki isteyen hoş bir kızı düğüne getirmemi mi?"

"Bu benim *hayalim*."

Başımı salladım. "Tamam, anladın. Ne yapabileceğime bir bakayım. Aklıma hiç güzel kız gelmiyor ama bir şeyler bulurum."

"Teşekkür ederim, tatlım. Minnettarım."

Sonunda her zamanki rollerimize dönebildik: annem tanıdığı her akraba ve komşu hakkında dedikodu yapıyor, ben de ayak uydurmaya çalışıyordum. Ama o gevezelik ederken benim aklım başka yerlerdeydi. Gerçek bir ilişki isteyen hoş, bekâr kızlar mı? Hiç tanıdığım var mıydı?

Ve eğer tanıyorsam, ben bir ilişki istemezken onların istediğini bilerek onları bir aile düğününe davet etmek aptalca bir hareket olmaz mıydı?

Ofisime döndüğümde, en son programlama sorunlarına geri dönmeye çalıştım, ancak annemin isteğı beni raydan çıkarmaya devam etti. Pencereden mavi ufka baktım ve içeride bir işi yürütmenin küçük ayrıntılarıyla uğraşmak yerine dışarıda olmayı diledim. En iyi düşünme şeklimi suyun üzerinde yaptım. İkinci evim gibi hissediyordum.

Sonunda önümdeki dağ gibi işe yeniden odaklanmayı başardım. Son görüşmemizden bu yana geçen iki hafta içinde Ford'dan haber almak için e-postalarımı biraz takıntılı bir şekilde kontrol ediyordum. Avukatı çok meşguldü ve sözleşmeye hemen ulaşamamıştı ya da en azından Ford'un bana söylediğı buydu. Mesajlarımı kontrol etmek için ekranları değiştirdim ve yeni bir tane açıldığını gördüm.

Konu satırında "Son görüntüler" yazıyordu ve Max'in fotoğraflarının nihayet hazır olduğunu fark ettiğimde bir heyecan patlaması hissettim. Akşam yemeğimize beri görüşmemiştik ama ne zaman Ford'u ve sözleşmeyi düşünsem aklım ona kayıyordu. Yaptığımız maskaralıktan sonra birbirlerine bağılı hissediyorlardı.

Mesajı açtım.

Merhaba Theo,

Bu resimlerin ortaya çıkış şeklinden çok memnunum. Onaylamanız için sıkıştırılmış versiyonlarını ekledim ve onayladıktan sonra pazarlama materyallerinizde kullanabileceğiniz gerçek dosyaları göndereceğim. Umarım siz de benim kadar beğenirsiniz! Herhangi bir düzenlemeniz varsa lütfen bana bildirin, en kısa sürede tamamlayacağım. Bu fırsat için çok teşekkürler ve stajıma bir adım daha yaklaşmama yardımcı olduğunuz için tekrar teşekkürler.

Mesajı okurken gülümsedim, çünkü kelimeleri söylediğini neredeyse duyabiliyordum. İmza atma şeklini gördüğümde görüntülere tıklamak üzereydim.

Sahte kız arkadaşın, Max.

Bekle. İşte anne sorunumun çözümü.

Muhteşem, eğlenceli, arkadaş canlısı ve zarafet abidesi Maxine Simon'ı nasıl unutabilirdim ki? O mükemmeldi! Annem ve ailemin geri kalanı ona bayılacaktı ve Max ile ben sahte kız arkadaş olayını yürütebileceğimizi kanıtlamıştık.

Kabul ediyorum, bu sadece bir gün değil birkaç ay sürecekti ve Ford ve Pam'le birlikte benim sahte kız arkadaşım olmaya çoktan hayır demişti. Ama bu kez Ford ve Pam için içinde olmayacaktı ve doğru finansal teşvikle bunu kabul edeceğinden emindim. Tecrübelerime göre, bir soruna para atarak çözemeyeceğinizi söyleyen insanlar yeterince para atmıyorlardı.

Numarasını çevirdim ve yapmak üzere olduğum şeyin aslında oldukça tuhaf olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Ben Max."

"Max, selam, ben Theo Barnes."

"Oh, hey..." sesi şaşkıındı. "Az önce sana bir e-posta gönderdim. Aldın mı?"

"Aldım ama bu yüzden aramadım. Benimle buluşmak için vaktin var mı?"

"Buluşmak mı? Uh ... evet? Ama her şey yolunda mı? Fotoğraflardan ya da başka bir şeyden memnun değil misin?"

"Hayır, kesinlikle değil. Bu başka bir şey için. Bugün vaktiniz var mı?"

"*Bugün* mü?"

Rüzgârın sesini duyabiliyordum ve onun dışarıda olduğunu fark ettim.

"Evet, son dakika olduğu için üzgünüm," dedim, "ama bir şeyi çabucak çözmem gerekiyor ve bana yardım edebileceğini umuyorum."

"Çalışıyorum Theo. Sunny Isles'da bir çekim için bulunuyorum."

Kırk dakikalık bir yol. Takvimimi kontrol ettim ve günün geri kalanı için bunu temizleyebileceğimi fark ettim.

"Senin için de uygunsa seninle orada buluşabilirim. İki buçuk gibi?"

Durakladı. "Seninle görüşmek için başka bir müşteriyle olan işime ara vermem hiç profesyonelce değil."

"Bu bir toplantı olmayacak," diye söz verdim. "Hızlı bir konuşma. En fazla üç dakika."

"O zaman neden konuşmayı şimdi yapmıyoruz?" diye sordu Max.

Çünkü seni telefonda ikna etmemin imkânı yok, diye düşündüm. Ayrıca, muhtemelen, onu görmek için bir bahane arıyordum.

Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

"Bu konuşmayı yüz yüze yapmak gerçekten daha iyi olur," dedim kararlı bir şekilde.

Max tereddüt etti. "Bu konuda endişelenmeli miyim Theo? Çünkü bir şeyler dönüyor gibi hissediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, merak etme. Sana bir teklifim var. Sadece açık fikirli ol, tamam mı?"

Bir saniye. "Tamam, iyi, saat 2:30'da gelip benimle konuşabilirsin. Geldiğinde beni ara. Gözlerden uzak bir yerdeyiz. Ya Theo?"

"Evet?"

"Üç dakika. Hepsi bu kadar. Ondan sonra, ben başka bir müşteriyle değilken gerçek bir buluşma ayarlamalısın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Sesi kararsız geliyordu ama uzun sürmeyeceğini hissediyordum.

MAX

Konuma odaklanmakta zorlanıyordum ama bunu bilmesini istemiyordum.

Modelim Desiree Hamilton acemi idi ve *her* konuda gergindi. Kusursuz teni, duygulu siyah gözleri ve diğer takıma katılmaya ikna edip edemeyeceğimi merak ettiğim inanılmaz vücuduyla kesinlikle büyüleyiciydi. Sorun şu ki, deneyimsizliği yaptığı her şeyi ikinci kez tahmin etmesine neden oluyordu. Yüzü sıkışmış görünüyordu ve omuzlarını sürekli kamburlaştırarak işimi daha da zorlaştırıyordu. Onu rahatlatmanın bir yolunu bulmalıyım ama Theo Barnes'ın benimle görüşmek istediği konu hakkında ne kadar stresli olduğum düşünülürken, kendi başıma konsantre olmakta yeterince zorlanıyordum.

Konuştığımızda sesi üzgün gelmiyordu ama iş gününün ortasında Sunny Isles'a kadar gelmesi için önemli bir şey olmalıydı. Onu tekrar görme fikri beni sarsmıştı, sadece benden ne istediğinden emin olmadığım için değil, aynı zamanda ... şey, *onun* yüzünden. Paylaştığımız öpücüğü düşünmeden edemiyordum.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da düşüncelerimde yeniden canlanmaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldım ve tüm dikkatimi Desiree'ye vermek için kendimi zorladım.

"Hey Desiree, ilk evcil hayvanının adı neydi?" Kumun üzerinde diz çöktüğüm yerden ona seslendim. Arkasındaki ışık ve su kesinlikle mükemmel görünüyordu, sadece ondan gerçek bir gülümseme almam gerekiyordu.

"Ha?"

O soruyu düşünürken ben de birkaç fotoğraf çektim. Cevap umurumda değildi, sadece onu birkaç saniyeliğine kafasından çıkarmak istiyordum ve işe yaradı. Doğru açıdan bakıldığında, şaşkınlığı konsantrasyon ve yoğunluk gibi görünüyordu... ve ben doğru açıları yakalamakta ustaydım.

"Çocukluğunuzdaki köpeğiniz ya da kediniz. Adı neydi?"

Yüzünü buruşturdu ve güldü. "Puding adında tekir bir kedimiz vardı," diye cevap verdi.

"Tamam, 'Puding'i seviyorum!" diye bağırabildiğin kadar yüksek sesle bağırmanı istiyorum." O bunu düşünürken bir deneme çekimi yaptım ve altın saat ışığının zirvesine doğru ilerlediğimizi fark ettim. Sıradaki fotoğrafları çekmemiz gerekiyordu. "Sadece yap."

"Puding'i seviyor muyum?"

Ağzının kenarlarında beliren küçük gülümsemeye bayıldım.

"Tekrar," dedim. "Daha yüksek sesle."

"Um..." etrafına bakındı, yakınlarda kimsenin olmadığını fark edince biraz rahatladı. "Puding'i seviyorum!"

Yüzü daha da değişti ve sıcak, gerçek bir tepkinin başlangıcını aldım.

"Güzel! Tekrar, sanki ciddiymişsin gibi. Bana kedinin ne kadar sevdiğini göster!"

Çocukluğundaki evcil hayvanını düşünürken tüm vücudu gevşemiş gibiydi. Başını geriye attı ve "*Puding'i seviyorum!*" diye bağırdı.

Ve hepsi bu kadar sürdü. Neşesi sonunda stresini bastırdı ve onun kesinlikle sevimli bir dizi fotoğrafını çekebildim. O kadar mutluydum ki resimleri kontrol ettiğimde gerçekten neşelendim.

"İyiler mi?" diye sordu.

"Evet, gerçekten çok mutlu olacaksın."

"Şimdi bakma," dedi Desiree kısık bir sesle. "Ama vay canına. Geliyor, arkanda."

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Derin bir nefes aldım ve döndüm.

Lanet olsun.

Ayakkabıları elinde bize doğru gelirken hatırladığımdan daha da iyi görünüyordu. Onun ofis için giyinmiş olmasını bekliyordum ama Theo, Salty Pelican'da paylaştığımız gibi rahat bir akşam yemeğine gidiyor gibi görünüyordu. Açık renk kanvas pantolonu bileklerinden kıvrılmıştı ve siyah tişörtünün kalıbı spor salonunda zor zamanlar geçirdiğini belli ediyordu. Bir de dövme­leri vardı. Sağ kolundaki kol, uzaktan bile bir sanat eseri­ydi. Dövmeli erkeklere her zaman bayılmışımdır.

"Onu tanıyorum," dedim hızlıca, bir dakika içinde ona katılacağımı bildirmek için el salladım. "Benimle bir şey hakkında konuşmak istiyor, çabuk olacağız. Bana beş dakika ver, tamam mı?" Fotoğraf makinemi ona uzattım. "Hızlıca bir göz atıp ne düşündüğüne bakabilirsin."

Theo ile ilgilenmem gerektiği sürece fotoğrafları incelemekten mutluluk duyacağını biliyordum.

"Merhaba," dedim ona doğru yürürken. "Seni buraya neyin getirdiğini çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim." *Ve başka bir müşterinin fotoğraf çekimini bölmenin sorun olmadığını düşündürdü.*

"Evet." Beni inceledi. "Sanırım şaşıracaksın."

En azından kızgın görünmediği için rahatlamıştım. Neler oluyordu?

"Tamam, merakımı gider lütfen." Kollarımı kavuşturdum ve konuşmaya başlamasını bekledim.

"*Brilliance*'ta nasıl iyi bir ekip olduğumuzu düşünüyordum," diye başladı. "Sahte randevu olayı ikimizin de işine yaradı. Pam ve Ford'u benim davamdan uzak tuttu ve sana ..."

"Güzel bir ödeme," diye onun için bitirdim. "Bunu kesinlikle takdir ediyorum. Ama Pam ve Ford'la tekrar uğraşmak istemediğimi zaten söyledim."

"Ya onlar resmin bir parçası olmasaydı? Ya bana başka bir konuda yardım ediyor olsaydın?" Bir adım daha yaklaştı. "En son birlikte çalıştığımızda stajını mümkün kılmak için ihtiyacın olan miktara yaklaşmıştın ama hâlâ daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi?"

"İhtiyacım var." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Theo etrafına bakındı. Sanki söylemek üzere olduğu şey onu neredeyse... kararsızlığa sürüklüyor gibiydi. Onu iyi tanıımıyordum ama bu onun için normal bir duygu gibi görünmüyordu.

"Yani, güzel bir kıza ihtiyacım var-"

Şok içinde ona bakakaldım. "*Affedersiniz?*"

"Bitirmeme izin verirseniz," dedi, sesinde biraz gerginlik vardı. Utanmış mıydı? Kendinden o kadar emin, o kadar kontrollü görünüyordu ki, böyle bir duyguya kapılabileceğini düşünemezdim. "Yakında bazı aile etkinliklerim var - düğün ve onunla birlikte gelen tüm kutlama şeyleri. Bir eş getirmem bekleniyor ve annemin kadın zevkimi beğenmediği ortaya çıktı. Benden birini getirmemi istedi... iyi birini. Gerçek bir ilişki arıyormuş gibi görünen birini. Ben de seni düşündüm."

Bu bir iltifat mıydı? Bir yandan, eve annesine götürebileceği biri olduğumu düşünmesi biraz gururumu okşamıştı. Ama öte yandan... suçluluk duygusuyla onu internette araştırdıktan sonra, genellikle ne tür mankenler, yıldızlar ve akrobatlarla çıktığını görmüştüm ve "hoş" olarak kategorize edilmek, harika bir kişiliğe sahip olduğumun söylenmesi gibi hissettirdi.

Ama buradaki en önemli faktör bu değildi. Asıl önemli olan şuydu:

"Benimle uzun vadeli sahte bir ilişki mi istiyorsun?"

"Evet, kesinlikle."

İşte yine o ses tonu, sorduğu şeyin bana yalvarması gereken bir şey değil, kaçınılmaz bir sonuç olduğunu düşündürüyordu. Ve "lütfen" bile demedi!

İmkânı yoktu. Patronluk taslayan bir adam için mükemmel bir artı-bir olmak konusunda endişelenmek için tabağımda çok fazla şey vardı. Hem de ailesinin önünde? Bu *çok büyük* bir *istekti*. Parasının beni hayallerime yaklaştırabileceği yolların hayaline kapılmadan önce onu hemen geri çevirmem gerekiyordu.

"Bu çok... şaşırtıcı bir teklif ama-" "Sana yirmi bin ödeyeceğim."

Donup kaldım. Bu konuşmayı değiştirecek bir miktardı ve o da bunu biliyordu. "Yapamam... Bu olmaz... *Ciddi* misin?"

Başını salladı. "Hem de çok. Başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebilecek birine ihtiyacım var ve sen bana bunu yapabileceğini kanıtladın. Ayrıca komiksin, tatlısın ve güzelsin. Kalamara karşı haksız önyargının dışında normal bir diyetin var ve gelini gölgede bırakmayacaksın. Ailem seni sevecek. Bekle, sen çok içen biri değilsin, değil mi? Yani, geçen gece birayı bile bitirmedin..."

Theo sanki gerçekleri anlatıyormuş gibi iltifatları -iltifat mıydı bunlar?

"Hayır, çok içen biri değilim. Geri kalanı için teşekkür ederim. Sanırım?" Gururumun okşandığını inkâr edemezdim, her ne kadar birinin bana bir şarküteri tezgâhında sipariş verirken kullanabileceği aynı tempolu ses tonuyla iltifat ettiğini duymak oldukça tuhaf olsa da. Takım elbise giyip kravat taksa ve bir masanın arkasında otursa bile bu kadar "iş adamı" olamazdı. Romantik bir teklif olmadığı kesindi.

Ama bu gerçekten bir sorun muydu? Zaten onunla romantik bir ilişki arıyor değildim. Bunu bir iş anlaşmasından başka bir şey olarak görmemek aslında bu fikri biraz daha kabul edilebilir kıldı. Sahte ilişkimizi uzatmanın getireceği potansiyel karmaşayı istememiştim.

ilişki. Ama yirmi bin dolar için biraz dağınıklığı kaldırabilirdim. Bu para tek başına staj masraflarımı karşılamaya yeterdi. Zaten biriktirmiş olduğum paranın üzerine eklendiğinde, fazladan bir miktar yastıkla birlikte tamamen temiz olacaktım.

Sanki ona verebileceğim tek cevabı bekliyormuş gibi bana umutlu bir bakış attı. Bir yanım hemen evet demek istiyordu, o hayatımı değiştirebilecek bu teklifi geri çekmeden önce. Ama bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu.

Geçen gece ne demişti? "Hayır "ın sadece iş görüşmelerinin başlangıcı olduğunu mu?

"Eğlenceli olacak," diye ekledi. "Artı birim olmanın her saniyesinden keyif alacaksın, söz veriyorum."

Gözlerimi devirmekten nasıl kaçındığım bir muammaydı.

"Bunu kabul edersem, yine de çalışabilmem gerekir," dedim, Desiree'nin hâlâ kameramda fotoğraflarını incelediği yeri işaret ederek. "Ben başka müşterilerimle birlikteyken, sırf sahte bir randevumuz var diye beni rahatsız edemezsin."

"Elbette. Evet demenin tek nedeninin kariyerin olduğunu anlıyorum," dedi.

Bunu düşünmemin *tek* nedeni bu değildi. Gerçi bunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ve yine kurallara ihtiyacımız olacak. Bu sefer daha da fazla," diye ısrar ettim. Geçen sefer uygunsuz bir şey yapmamıştı ama bu ona tamamen güvendiğim anlamına gelmiyordu. Herkesin ona her zaman evet diyeceğini varsaydığını ve bunun nasıl durup *sorma* zahmetine girmeden ilerlediğini zaten görmüştüm. Böyle bir şeyi yanına bırakacağını düşündüyse, başka bir şeyi hak ediyordu. Elbette iyi bir kızdım. Ama "iyi" demek "paspas" demek değildir.

Daha da önemlisi, onunla birlikteyken kendime tam olarak güvenmiyordum. Kurallar iyi olurdu. İkimiz için de.

"Elbette," diye yanıtladı. "İstersen şimdi ana hatlarını çizebiliriz."

Lanet olsun, düşünmek, düşüncelerimi düzenlemek için biraz zamanım olmasını umuyordum. Ama görünüşe göre bunu anında yapacaktık.

"Tamam," diye cevap verdim, zihnim dönüyordu. "Hımm... benim açımdan ne kadar zaman alacak?"

"Açıkçası, prova yemeği ve düğün gibi tüm gerçek etkinlikler ve yan etkinlikler için benimle olmana ihtiyacım var. Bazı brunchlar ve bunun gibi şeyler. Bu arada aklıma gelmişken, kıyafete ihtiyacın olacak."

Zengin insanlar. Kıyafetlerimin nesi vardı? Resmi etkinliklerde ne giyeceğimi bilmediğimi mi düşünüyordu? Kabul, beni sadece iş için giyinirken görmüştü ama sahip olduğum hiçbir şeyin uygun olmayacağını *varsaymak* biraz küstahça görünüyordu. Güzel elbiselerim vardı. Çok sayıda değillerdi elbette ama idare edecek kadar vardı ve aksesuarları değiştirerek onları nasıl esneteceğimi biliyordum. "Sanırım sahip olduklarım iyi olacak," dedim net bir şekilde. "Gardırop onayı istersen sana fotoğraflarını gönderebilirim."

Beni gücendirdiğini anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eminim kıyafetlerin çok güzeldir. Zevkinize güvenim tam," dedi ve hakkını yemeyelim, çoğunlukla bunu kastetmiş gibiydi. "Ama çok şey istediğimi biliyorum, bu yüzden tüm süreci senin için olabildiğince kolaylaştırmam doğru görünüyor. Elbette kıyafetler benim üzerimde olacak. Bunu gerçekleştirmeme yardımcı olmak için ihtiyacınız olan her şey, ulaşımınızdan parfümünüze kadar benim hesabımda."

"Ben parfüm kullanmam," dedim sertçe. "Tabii bu da istekleriniz arasında değilse?"

"Yani sen sadece bu kadar güzel kokuyorsun... boş ver." Boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Mesele şu ki, nasıl görüldüğün ve koktuğun senin kararın. Sadece kendin ol... ya da en azından, ikna edici bir şekilde bana aşıkmiş gibi davranabilecek bir versiyonun." Bana küçük bir gülümseme verdi; çocuksu, neredeyse utangaç bir gülümsemeydi ve ben de biraz yumuşadığımı hissettim.

Evet, bu işi birkaç farklı şekilde eline yüzüne bulaştırmıştı ama biraz aşırı tepki vermiş olmam da mümkündü. Konu her şeyi "halledeceğine" söz veren erkeklere gelince pek iyi çağrışımlar yapmazdım. Ama bu Theo'nun suçu değildi. Belki de onu biraz rahat bırakabilirdim. En azından konuyu değiştirecek kadar.

"Peki ya fiziksel şeyler?" diye sordum. Ailesinin önünde ne kadar çift gibi olmamız gerekiyordu?

"Evet, işte bu konuda pazarlık yapmamız gerekiyor. Bunu satmak istiyorsak kesinlikle temassız olamayız."

"Tamam." Avuçlarımın terlediğini hissettim. "Ne düşünüyorsun?"

Güneş aniden daha sıcak hissettirdi, sanki tenim kavruluyordu.

"Kolumu sana dolayabilirim. Belki şimdi elini tutarım ve Sonra. Düşünde biraz dans ederiz. Senin için uygun mu?"

Theo'nun beni dans pistinde sürükleyeceği düşüncesi midemi bulandırdı.

"Tabii, olur," diye cevap verdim çabucak. Görüşmelerimiz derinleştikçe bu anlaşma daha da garip gelmeye başladı. Ama kendime ne kazanacağımı hatırlatmak zorundaydım. Staj benim kadar iyiydi. Bu biraz garipliğe değecek bir şeydi. "Evet, yapacağım."

"Mükemmel. O zaman anlaştık."

Elini uzattı, böylece anlaşma için el sıkışabilecektik. Elimi onunkine koydum, teninin benimkinde ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım. Eğer önerdiği ilişki yüzde yüz sahte olmasaydı, o ellerin bana yapabileceği onca şey vardı.

"Sana tüm önemli tarihleri mesaj atacağım," dedi Theo, tokalaşmayı bitirirken. "İlki nişan partisi. Bu Cumartesi gecesi hazır olman gerekecek."

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve hafta sonumun açık olduğunu bilmeme rağmen takvimimi kontrol ediyormuş gibi yaptım. Hormonlarımı kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. "Evet, benim için uygun."

"Yarın için bir alışveriş gezisi ayarlayabilirim, böylece sana resmi bir elbise alabiliriz. Müsait misin?"

Bana bir şeyler alması fikrini hâlâ sevmiyordum ama güzel elbiselerim bile resmiyetten çok yarı resmiyete dayanıyordu. Ve aslında staj yaptığım zaman resmi bir elbiseye sahip olmak kullanışlı olabilirdi. Richard Adams bir sürü havalı etkinliğe katılırdı ve ben de kendimi onun beklediği şekilde sunabileceğimden emin olmak istedim.

Bunu iyi bir şey olarak düşün, dedim kendime. *Ne kadar tuhaf hissettirirse hissettirsin.*

"Elbette," dedim telefonuma tekrar bakarak. "Bunun olmasını sağlayabilirim." Theo'nun, eğer işle ilgili değilse, takvimimin hemen hemen boş olduğunu bilmesini istemiyordum.

Rahatlamış bir iç geçirdi. "Güzel. Harika. Annem benden çok şey istemez ama bunun oldukça önemli olduğunu düşündü, o yüzden... teşekkürler."

Aha, görgü kurallarına uyabiliyordu. Ayrıca, Theo'nun bunu annesi için yapıyor olması şaşırtıcı derecede tatlıydı.

"Bence bunu eğlenceli hale getirebiliriz," dedim sonunda biraz rahatlayarak. Sırıttı. "Merak etme, öyle olacak."

Öksürdüm ve Desiree'ye doğru birkaç adım attım. "Bir şeyler almam lazım.

İşe döneceğim. Alışveriş için ne zaman buluşmak istersen bana mesaj at."

"Tamamdır." Geri geri gitmeye başladı ve Desiree'ye doğru baktı. Kalbim bir an için durdu. Onu mu süzüyordu?

"Son bir şey daha," dedi yüksek bir sesle ve Desiree'nin kamerama bakmasına neden oldu. "Sanırım ikinizin de bunu duyması gerekiyor."

Nefesimi tuttum.

"Ben de puding severim!"

Desiree gülmekten kırıldı. Bu esrarengiz milyarder karşısında yüzüme inanılmaz bir gülümseme yayıldığını hissettim.

Kendimi neye bulaştırıyordum böyle?

7 MAX

"Nasıl görünürse görünsün dışarı çıkmalısın, tamam mı?"

Satış görevlisinin benim için seçtiği yarım düzine resmi elbiseden ilkini denerken Theo'nun sesi soyunma odasının siyah kadife perdesini kesti.

Elimi önümde asılı duran uçuk pembe bir tülün kenarında gezdirirken "Tamam," diye karşılık verdim. Bana hiç uymuyordu ama her şeye ve her şeye hazır olmak için elimden geleni yapıyordum. Theo kendim olmamı istediğini söylemişti ama bu pek mümkün görünmüyordu. Temelde bana onu iyi göstermem için para ödüyordu. Bu da onun ve ailesinin beklediği gibi olmam gerektiği anlamına geliyordu. Gerçekte kim olduğum resme girmiyordu. Annemi ve üvey babamı izleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da hesabı adam ödüyorsa, sizden kendi beklentilerinizi değil, *onun* beklentilerini karşılamanızı istediğiydi.

Neyse ki Theo'nun beklentileri oldukça iyi huylu görünüyordu. Süslü bir elbise giy. "Hoş" ol. Bunu yapabiliyordum.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Satış görevlisi Susan net bir sesle sordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Çok yavaş hareket ettiğimi fark ettim. Theo'nun muhtemelen iş yerinde kapatması gereken bir yığın anlaşıma vardı ama ben burada külotumla oyalanıyordum. "Şimdilik iyiyim! Bana bir saniye daha ver."

Pembe şeyi giydim ve aynada kendime baktım. Güzel görünüyor muydum? Spagetti askıları vardı ve korse boyunca noktalı birkaç küçük kumaş çiçek, çok kadınsı bir prenses havası vardı. Normalde giydiklerime yakın bile değildi.

Derin bir nefes aldım ve perdeyi geri çektim.

"Oh, ne kadar *muhteşem*," diye iç geçirdi Susan. "Hayal gibisin. Tüm o dövmelemin farkına bile varmıyorsun."

Theo alçak bir koltuğa yayılmış, telefonuyla uğraşıyordu. Daha önce gördüğümde biraz daha şık giyinmişti, üzerinde elbise pantolonu ve lacivert düğmeli bir gömlekti. Kolunu gizlemiş olsa da hâlâ çok seksiydi. Kendini telefonundan uzaklaştırdı ve sonunda bana baktı.

"Tamam, vay canına." Gözlerini hafifçe kıskarak beni taradı. "Her şeyin içinde olağanüstü görünüyorsun ama dürüst olacağım." Bana bir süre daha baktı. "Sorun sen değilsin."

Neredeyse tökezliyordum. *Fark ettin mi?* Ama bundan daha fazlası... *Önemsedin mi?* "Böyle düşünmen beni rahatlattı," dedim yüksek sesle. "Güzel bir elbise ama içinde kendimi rahat hissetmiyorum, biliyor musun?" Uzun, ağır eteği çekiştirdim. "Bu... çok fazla."

"Oh, daha fazlası var," dedi Susan çabucak, muhtemelen komisyonunu kaçırabileceğinden endişelenmişti. "Bir şeyler buluruz. Bir sonrakini dene."

Theo bana başıyla onay verdi ve telefonuna geri döndü. Beni ideal kız arkadaşı gibi giydirmek isteyen biri için, beni şekillendirme sürecine pek de yatırım yapmış gibi görünmüyordu.

Açıkçası bu beklediğimden çok daha iyiydi.

Bir sonraki elbiseyi giydim, omuzlarımda ve kollarımda illüzyon ağları olan yoğun boncuklu, çıplak bir kılıf. Elbisenin rengi neredeyse ten rengime uyuyordu, bu yüzden hızlı bir bakışta çıplak ve parıltılarla kaplıymışım gibi görünüyordu. Kıvrımlarıma, özellikle de popoma yapışıyor ve bir şekilde mütevazı göğüslerimi daha büyük gösteriyordu. Ama yine de... bu *ben değildim*. Çok gösterişliydi, sanki bir yarışmacıydım. Perdeyi geri çektim.

"Oooh, şu *vücuda* bak!" Susan öttü. "Büyüleyici! Arkanı dön."

Hızlı bir dönüş yaparken Theo'nun gözlerini üzerimde hissettim, ya da şey çok sıkı olduğu için yapabildiğim kadar hızlı.

"Tekrar, ama daha yavaş ol ki görebilelim," diye azarladı Susan.

Tekrar başladım, her çeyrek dönüşte durup üç yönlü aynada kendimi inceledim. Theo'nun yansımasını görebiliyordum, beni içine alıyordu.

Boğazını temizledikten sonra bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi. "Bu... bu sende inanılmaz görünüyor."

Öyleydi ve eğer giymemi isterse giyerdim. Başımı eğdim ve yansıma baktım, kollarıma yapışan fileli kollarla uğraştım.

"Susan, bize birkaç dakika izin verir misin?" Theo sordu.

Susan hızla gözden kayboldu ve Theo koltuktan kalkıp benimle aynaların önünde buluştu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey!" Yalan söyledim. Yakamı düzelttim.

"Harikayım." "Bunu üzerinde çok beğendim," dedi kısık bir sesle.

Aynadaki yansımasında onun bakışlarıyla karşılaştım. Onu bekliyordum.

ateşli *görünüyordu* - ne de olsa seksi bir elbiseydi - ama ifadesi sorgulayıcıydı.

"Tamam, eğer bunun doğru olduğunu düşünüyorsan..." Kaşlarını çattı. "Ne düşünüyorsun?"

Yansıma bakan bir ileri bir geri döndüm. "Gerçekten güzel. Çok güzel. Farklı."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey." Elimi elbisenin ön kısmında gezdirdim. "Eğer beğenirsen giyerim."

"Hey," dedi ve dikkatimi çekmek için bir saniyeliğine bileğimi tuttu. Aynı hızla bıraktı. "Sen benim Barbie bebeğim değilsin, tamam mı? Elbisenin içinde kendini güzel ve rahat hissetmeni istiyorum. Ve bunun sana uymadığını hissediyorum. Haksız mıyım?"

Eğer gerçekten bilmek isteseydi, ona söyledim. "Evet. Giyinme oyunu oynuyormuşum gibi hissediyorum ve bu iyi bir şey değil. Ve dürüst olmak gerekirse, bu

Susan'ın seçtiği diğer elbiseler? Onlar da bana uymuyor."

"Tamam." Theo sabırsızca kalan seçeneklere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kendini tamamen *sana* ait ve güzel hissetmeni sağlayacak bir elbiseye sahip olmanı istiyorum. Peki bunu ne sağlar?"

Yüksek modayla ilgili ilk elden çok fazla deneyimim olmasa da, neyi sevip neyi sevmediğime dair çok güçlü fikirlere sahip olacak kadar çok çekim yapmıştım. "Çok ışıltılı bir şey olmasın. Başkalarının üzerindeki ışıltılı şeyleri severim ama benim üzerimde değil. Sade şeyleri severim. Zarif. Puflar ya da puflar yok. Ve hastalıklı tatlı pastel renkler yok. *Kesinlikle* pembe ya da bebek mavisini değil. Açıkçası beyaz da yok - eğer gelin değilseniz bir düğün etkinliğinde giymek çok rüküş. Kırmızı, elektrik mavisini veya zehir yeşili de yok, çünkü süper canlı renkler tenimle iyi gitmiyor. Ama en önemlisi, gerçekte kim olduğumu saklıyormuşum gibi görünmeyecek bir şey istiyorum. Dövmelerimi seviyorum. Eğlenceli takıları seviyorum. İçinde hareket edebileceğim ve kişiliğimi gösteren kıyafetleri seviyorum."

Güldü. "Az önce dükkânın çoğundan kurtuldun."

"Kesinlikle," dedim küçük bir iç çekişle, Susan'ın bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Bana birkaç dakika verin. Bir fikrim var."

Soyunma odasına geri döndüm ve ışıltılı numarayı çıkardım, bu sırada yanlışlıkla birkaç payeti gevşettim. Başka bir yerde deneyebilmek için giyinmeyi düşünüyordum ki perdenin diğer tarafından gelen Theo'nun sesi beni böldü.

"Bunu dene. Bence hoşuna gidecek. Teslim ediyorum ama bakmayacağım."

Perde hışırdadı ve Theo'nun eli şık siyah bir elbise tutarak içeri girdi.

Alırken parmaklarım onunkileri sıyırdı.

Elbise askıda pek bir şeye benzemiyordu, sadece siyah krepten basit bir sütun. Elbiseyi kaydırarak çıkardığımda fark ettim ki

Elbisenin önü saten yakalıydı ve kolsuz bir smokini andırıyordu.

Farklıydı.

Ön taraftaki parlak siyah düğmelerden ikisini açtım ve elbiseyi giydim, içteki kancaları taktım ve sonra düğmeleri düzleştirerek kapattım. Aynada kendime bakmak için döndüğümde tek yapabildiğim gülümsemek oldu.

Theo imkânsızı başarmıştı. Resmi bir davet için yeterince şık ama aynı zamanda yüzde yüz bana ait bir elbise bulmuştu. Kruvaze önü seksi olacak kadar aşağıya iniyordu ama skandal sayılabilecek kadar da aşağıya inmiyordu. Eteği dar kesilmişti ve vücudumu sıyrıyordu, yanlardan yüksek bir yırtmacı vardı, böylece içinde rahatça hareket edebiliyordum. Hepsinden iyisi, beni tanımlayan dövmelerimi örtecek kollar yoktu.

Kendime hayranlıkla bakmak için aynada ileri geri döndüm ve aptalca sıırttım.

"Orada iyi misin?" Theo sordu.

"Evet!"

"Görebilir miyim?"

Kendime son bir kez baktım, omuzlarımı geriye attım ve dışarı çıktım.

En azından bana gülümsemesini beklerdim ama üçlü aynaya doğru yürürken Theo'nun yüzü okunmaz bir maskeye dönüşmüştü. Onayını almak için Susan'ı aradım ama ortalıkta görünmüyordu.

"Sanırım bundan hoşlanmadın," dedim aynada ona bakarak.

Başını iki yana salladı. "Ben... Ben biraz suskun gibiyim. Düşündüğümde bile daha iyi. Yani, hepsinde inanılmaz görünüyordun, ama bu... bu *sensin*."

"Öyle değil mi?" Kendi kendime sırıttım ve ileri geri döndüm. "Ben de öyle düşünüyorum!"

"İşte bu o."

Susan sonunda vızıldayarak bulunduğumuz yere geri döndü ve beni görünce olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım. Tadashi'nin içindeki haline bak! Bunu daha yeni aldık, enfes. Belki o güzel boynunu göstermek için saçlarını toplayabilirsin? Ve sanki sizin için yapılmış gibi görünüyor, terziye ihtiyacınız olmayacak."

"Ama..." Etek ucuna baktım. "Biraz uzun olmuş."

Susan başını bana doğru eğerek, "Canım," diye söylendi. "Etkinliğe yalınayak mı gidiyorsun?"

Güldüm. "Kusura bakmayın, genelde düz ayakkabı giymeyi tercih ederim ama evet, bu elbisenin topuklu ayakkabıya ihtiyacı var."

"Doğru, onları da almamız gerekecek," dedi Theo.

Susan, "Sana bir giysi çantası getireceğim, üstünü değiştirdiğinde masada buluşuruz," dedi.

Fiyatı kontrol etmediğimi fark ettim, bu yüzden etiketin kürek kemiklerimin arasını çizdiği yere uzandım. Yansımaya yaklaştım ve aynada onu seçmeye çalıştım.

"Dur bakalım," numaraya bakarken gözlerimi kısıtım. "Şöyle mi yazıyor... *Hassiktir!*"

"Sorun nedir?" Theo kaşlarını çatarak sordu.

Ağzım bir karış açık, sözsüzce etiketi işaret ettim. Susan'ın yanımda olmamasına sevinmişim çünkü elbisenin fiyatı konusunda kendimi rezil ediyordum.

"Ne kadar?"

"Yaklaşık iki aylık kira," diye cevap verdim, etiketi yakanın içine geri sokarak. "Ne kadar muhteşem olduğu önemli değil, bu olmayacak."

"Dur." Elini umursamazca bana doğru salladı. "Önemli bir şey değil."

"Evet, önemli. Parasını ödeyeceğini söylediğini biliyorum ama senden sadece *bir* elbise için o kadar para harcamanı isteyemem." Soyunma odasına doğru yürürken düğmelerini açmaya başlamıştım bile.

"Maxine."

İsmimi duyunca irkilerek durdum ve ona ters ters baktım.

"Sana bunun benden olduğunu söylemiştim. Elbiseden çantaya ve ayakkabılara kadar hepsi benim."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu kabul edemem. Fiyat bu kadar yüksekken olmaz." Nick'in anneme nasıl davrandığını yıllarca izledikten sonra - sırf evin geçimini sağlayan kişi olduğu için annemin sahibiymiş gibi- bazen erkeklerin bana *yemek ismarlamasına* izin vermekte zorlanıyordum. Bir erkek sizin için ne kadar çok harcarsa, karşılığında o kadar çok şey beklerdi. Theo'nun bana bir elbise almasına izin vermiştim ama bu kadar çok harcamasından rahatsız olmuşum. Hem de hiç.

Theo kaşlarını çatarak bana bakarken, "Bir sözleşme yapmamız gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı.

"Önemli değil, bu kadar abartılı bir şeyi kabul etmezdim," dedim soyunma odasına geri dönerken.

Çarpabileceğim bir kapı olmasını dileyerek siyah perdeyi kapattım ve elbiseyi hızla çıkardım.

"Tatlım, şu Tadashi'yi senden hemen alabilir miyim?" Susan sordu.

Elbiseyi düzelttikten sonra askıya yerleştirdim ve perdedeki aralıktan ona uzattım.

"Bir dakika içinde çıkacağım," dedim şortumu ve atletimi tekrar giyerken. Elbisenin parasını ödeyebileceğini söylemiştim ve sözümünden dönmeyecektim ama daha fazla seçeneğe bakmak için bir sonraki gideceğimiz yeri *ben* seçecektim. Durumun kontrolünü tekrar ele almam gerekiyordu.

Dışarı çıktım ve artık boş olan dükkâna baktım. "Nereye gitti?" Susan'a sordum.

Theo'nun dışarıda, kaldırımında durduğu ön taraftaki pencere duvarını işaret etti.

Omzunda bir giysi çantası vardı. "Hayır. Gitmedi."

Susan bana gülümsedi. "Bunu alman gerektiğini söyledi ve ben de onunla aynı fikirdeyim."

Kendi adıma ben öyle düşünmüyorum ve bunu ona açıkça ifade etmek üzereydim.

Sahte **bir** ilişkinin beni gerçekten biriyle çıkmanın tüm dramından kurtarması gerekiyordu - peki nasıl olmuştı da Max'le kaldırımda, kızgın güneşin altında, plazada alışveriş yapan herkesin gözü önünde tartışmaya başlamıştım?

"Anlamıyorum," dedim ona. "Bir elbiseye ihtiyacın *var* ve şimdi bir elbisen *var*."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi siyah giysi çantasını uzattım.

"Sana söyledim, bu çok pahalı!" Max, elbise mağazasına doğru ilerleyen iki genç kadını görmezden gelerek bana çıkıştı.

"Ve sana söyledim, bununla ben ilgileneceğim."

Sessiz bir çıkmaz içinde birbirimize baktık. Bana bu kadar kızgın olması nasıl mümkün olabilirdi? Hiç mantıklı değildi. Çıktığım kadınlar onlara bir şeyler almamı çok *severdi*. Hatta çoğu bunu beklerdi, öyle ki cmertliğim neredeyse bir gereklilikmiş gibi gelirdi. Eğer zaman kaybı gibi hissettiren tartışmalarla birlikte gelmeseydi, Max'in inatçı kendine güvenine sırf yenilik faktörü için neredeyse hayran olabilirdim.

"Bu elbise senin için yapılmış," dedim, ona iltifat etmenin işleri değiştireceğine inanarak. "İçinde inanılmaz görünüyorsun."

Max'in sert ifadesi daha da bozuldu. "Sahte iltifatlara ihtiyacım yok, sınırların dışında bir şey söylediğimde beni *dinlemene* ihtiyacım var."

"Bu sahte bir iltifat değil," diye ısrar ettim.

"Umurumda değil!" dedi ellerini havaya kaldırarak. "Konuyu tamamen kaçıırıyorsun."

"Çünkü asıl mesele aptalca," dedim, bu tartışmadan uzun zamandır bıkmıştım. "Elbisenin parasını benim ödeyeceğim konusunda anlaşmıştık ve fiyat konusunda herhangi bir sınır koymamıştık. Buraya gelmeden önce buradaki elbiselerin ne kadar tuttuğunu biliyordum ve *sorun* değil. Param yetmeyecek değil ya."

"Ödeyebiliyorsan ne olmuş yani? Bu, parayı boşa harcamanı doğru kılmaz! Ne tür bir kadın bunu bekler ki?"

"Peki ya şimdiye kadar çıktığım *her* kadın?"

Bu gerçekten de onun duraksamasına neden oldu. "...Bekle, gerçekten mi? Kız arkadaşların için bir elbiseye bu kadar para vermen *normal* mi?"

"Yüzde yüz normal," diye onu temin ettim. "Daha önce de buradan alışveriş yapmıştım, Susan'ı oradan tanıyorum."

Bir dakika boyunca bunu düşünmüş gibiydi. "Çıktığın kadınlar korkunç," dedi ama en azından şimdi sesi daha sakindi.

"Şey, *evet*," dedim. "Belli ki öyle. Bu yüzden seni işe almak zorunda kaldım."

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bir parçamın aslında çıktığım kadınların çoğundan hoşlanmadığını fark etmemiştim. Ve bunun ne giydikleri, ne yedikleri, ne kadar içip içmedikleri ya da özellikle bir ilişki istemedikleri gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Karşılığında en ufak bir çaba göstermeden, hepsinin ayaklarının yerden kesilmesini beklemleriydi. Menüdeki en pahalı şeyi sipariş ettiğim sürece onlar için sipariş vermeme izin vermekten mutlu olmalarıydı.

"Ben... huh," diye cevap verdi Max, az önce söylediğim şeyi işleyerek. "Tamam, haklısın."

"Artık bu konuda tartışmayı bırakabilir miyiz?" diye sordum.

"Peki," diye iç geçirdi. "Ama o elbiseyi giyebilmemin tek yolu, onun bedelini son ödememden çıkarman. Ve şu andan itibaren, herhangi bir alışveriş yapmadan *önce* onay vermem gerekiyor. Ödemene izin vereceğim ama sadece fiyatın makul olduğunu düşünürsem. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye hemen kabul ettim. Bu fikir beni pek heyecanlandırmamıştı ama elime geçecek en iyi uzlaşmanın bu olduğunu görebiliyordum.

Ona giysi çantasını uzattım ve o da nazikçe benden aldı. Muhtemelen vedalaşmak için ağzını açtı ama midesinden gelen gürültülü homurtularla sözü kesildi. Yüzü kızardı, yere baktı.

"Sanırım açsın?" Ona biraz takılmadan edemeyerek sordum.

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. "Kahvaltıda sadece kahve içtim çünkü bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

Sesi huysuz geliyordu ve ben bunu çok sevimli buldum. "Hey, her şeyin içinde iyi görünüyordun, zor bir karardı."

Max sonunda gülümsemesine izin verdi. "Teşekkür ederim. Muhtemelen nankör olduğumu düşünüyorsun. Elbise için minnettarım. İnanılmaz bir şey."

"Neden kontrol sorunlarını brunch'ta konuşmuyoruz? Yürüme mesafesinde harika bir yer var."

"Ben varım." Durakladı. "Ama sadece ısmarlamama izin verirsen."

Kıkırdadım. "Tamamdır. Sanırım dipsiz mimozalardan alacağım o zaman."

Küçük Fransız bistrosu kahvaltı ve öğle yemeği arasında bir durgunlukta idi, bu yüzden pencerenin hemen yanında birinci sınıf bir masa bulduk. İnsanları seyretmek için mükemmeldi ama doğrusu ben Max'ten başka bir şey seyretmekte zorlanıyordum. O kadar gerçekti ki... tamamen kendisiydi.

"Vay canına," dedi menüyü tararken. "Her şeyden iki tane alacağım."

"Bunu duydum," diye cevap verdim. "Alışveriş yapmak zor iş."

Gözlerini menünün üstünden bana çevirdi. "Yani bu gerçekten çok yaptığın bir şey mi? Bir kadını *Pretty Woman* deneyimi için şık bir mağazaya götürmek?"

"Evet, şık giyim mağazalarındaki koltuklarda oturmaktan payıma düşeni aldım. Sanırım bu işin racunu böyle."

"Hm," diye başını salladı ve menüye geri döndü.

Bundan gerçekten zevk aldığım tek zamanın onunla olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Max'te hiç yapmacıklık yoktu. Soyunma odasından çıktığında bana baştan çıkarıcı pozlar vermiyor ya da ona fazladan bir şeyler almam için surat asmıyordu. Sanki işe gelmiş gibiydi, ki düşündükçe tam da öyle olduğunu anlıyordum. Bir anlaşmamız vardı. Bu gerçeği kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Masanın yanında bir garson belirdi. "Size ne içireyim? Bir Bloody Mary sürahisi, belki?"

"Bana yok," dedi Max başını sallayarak. "Yoğun bir gün."

"Evet, almayayım. Benim için su."

Muhtemelen hızlı bir yemek olacağını duyunca biraz hayal kırıklığına uğradım. Elbette, ofiste de beni bekleyen şeyler vardı ama Max'le birbirimizi tanımak için biraz daha zaman geçirebileceğimizi umuyordum. Eğer bu sahte buluşma olayını başaracaksak, aramızda sağlam bir uyum olması gerekiyordu. Şimdiye kadar, birbirimize bağlandığımız kadar birbirimizi kızdırmış gibi görünüyorduk.

Rahatsız edici bir sessizliğe büründük, ki bu tam da benim aramızda olmasını istemediğim bir şeydi.

"Hadi seni tanımak için hızlı bir tur atalım," diye önerdim. "Meraklı akrabalarım soru sormaya başlarsa diye."

Max öne doğru eğildi ve sonunda bana gülümsedi. "Ben v a r ı m . Önce ben. En sevdiğin hobi?"

"Suya dayalı her şey. Tekneler, jet ski, dalış... Eğer bir su kütlesi varsa ya içindeyimdir ya da üzerinde. Peki ya sen?"

"Fotoğrafçılık."

Başımı salladım. "Hayır, o senin işin. Bana başka bir şey ver."

"O zaman hile yaptınız, çünkü su *sizin* işiniz sayılır. Ama, um ... Sanırım dans etmek."

"Tamam, güzel. Ne tür?"

"Ben Miami'liyim, bu yüzden eğer Latinceyse varım. Eğer iyi bir partnerim varsa Salsa, bachata ve merengue yapabilirim. Sıra danslarını severim, hani şu düğünlerde çalınan aptal dansları. 'The Cupid Shuffle,' 'Electric Slide' ..."

"O zaman düğünde çok eğleneceksin," diye güldüm. "Jessica da onları çok seviyor. Tavuk Dansı yapabilir misin?"

Bana sıırttı. "Kim yapamaz ki?"

"Haklısın. *Yapabilirim* ama yapmıyorum."

"Oh, hadi ama. Ciddi misin? Bu düğünde bir duvar çiçeği mi olacaksın?"

"Oh, bunun için endişelenme. Dans edebilirim. İyiyimdir. Gerçekten iyiyim."

Max başını arkaya attı ve bana güldü. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Sen kendi hayran kulübünün başkanısn."

Ona kaşlarımı çattım. "Hayır, ben sadece güçlü yönlerimin farkındayım. Eğer doğruysa bu övünmek değildir. Dans etmeyi öğrenmek istediğim için birkaç ay boyunca bir profesyonelden ders aldım ve bu yüzden bu konuda iyiyim. Bu sadece bir gerçek."

"Buna ben karar vereceğim," dedi Max, hâlâ bana gülmek istiyormuş gibi bakarak.

Kollarımda Max'in bir anlık görüntüsünü gördüm. Ona sımsıkı sarılarak yerde süzölmeyi dört gözle bekliyordum.

Çünkü ilişkimizi satmamız gerekiyordu, diye hemen kendime hatırlattım.

"Hız turuna geri dönüyoruz, şimdi sıra sende," dedim.

"Doğru, tamam." Dudaklarını büzdü. "En sevdiğin dondurma çeşidi. Eğer vanilyalı dersen kapıdan çıkıp giderim."

Güldüm. "Sanırım browni hamuru seven biri olduğum için şanslıyım. Ya sen?" "Çikolata parçacıklı kurabiye hamuru. Sıradaki soru."

Restoranın etrafına bakmak için başımı çevirdim. "Bir sonraki sorum, garsonumuz hangi cehennemde?"

"Değil mi? Boğazımdan aşağı şeker paketleri dökmeye başlamak üzereyim. Bu arada, soru sor. Git hadi." Parmağını bana doğru salladı.

"Bunu gerçekten ciddiye alıyorsun! Tamam, tamam, bana bir dakika ver."

Ona kaç kez aşık olduğu gibi derin sorular sormak istiyordum ama burnumu sokmak doğru gelmiyordu.

"Senin mükemmel günün nasıldı?" Sonunda sordum.

"Oooh," dedi, gözleri parlayarak. "Bu *iyi* bir soru. Um, diyebilirim ki... Uyuyarak başlarım. Sonra bir sürü hamur işi içeren kocaman bir kahvaltı. Tarçınlı çörekler, çikolatalı kruvasanlar, bunun gibi şeyler. Ama kesinlikle yumurta yok."

Ciddi ifadesine güldüm. "Yumurta yok, anladım. Başka ne var?"

"Sonra sahilde bir yürüyüş, belki biraz yüzme. Biraz kestiririz. Biraz kitap okurum. Öğleden sonra atıştırmalıkları. Şarap. Daha fazla atıştırmalık. Gerçekten lezzetli bir akşam yemeği, sonra yatakta bir film, sonra uyumak ve ertesi gün hepsini tekrar yapmak."

O konuşurken çenemin düştüğünü hissettim. Çıktığım kadınların çoğu alışveriş ya da spa terapileriyle geçen bir günü tarif ederdi. Belki daha maceraperest olanlardan bazıları egzotik seyahatler, ekstrem sporlar ya da en ateşli kulüplere gitmeyi tarif ederdi. Max'in az önce anlattıkları bana da mükemmele oldukça yakın gelmişti, yumurta konusundaki tutumu hariç.

"Bunu sevdim."

"Senin mükemmel günün ne?" diye sordu.

"Yelken yaparak geçirirdim. Bugünlerde pek fırsatım olmuyor çünkü kendimi yatçılığa kaptırmış durumdayım. Su üzerinde rüzgâra dayalı hareketin basitliğini özlüyorum. Sıradaki soru."

"Um... en büyük korku."

"Kahretsin," diye güldüm. "Şahdamarına kadar gitmenin yolu."

Omuz silkti. "En iyisi her şeyi ortaya dökmek."

"Tamam," ön ü m d e k i su bardağıyla oynadım. "Sanırım... işimle ilgili bir şey olmalı."

Max kaşlarını çattı. "*Ciddi* misin?"

"Şey, evet. Başka ne var ki?"

"Ama..." Max kendini durdurdu.

"Ama ne?"

"Ailene bir şey olmasından endişe etmiyor musun?"

"Benim için işim ve ailem el ele gidiyor. İşim ailemi güvende ve mutlu tutmamı sağlıyor. Eğer batarsa, sevdiğim insanlarla ilgilenemem."

Bununla ilgili bir şey onu etkiledi, şaşırttı. Max onun sözleriyle boğuşuyor gibiydi. "Yani, bu beni ilgilendirmez, ama dışarıdan bakıldığında finansal açıdan endişelenecek bir şeyin yokmuş gibi görünüyor. Her şeyini kaybetme ihtimalin oldukça düşük, değil mi?"

Haklıydı. Hayata hazırdım. Ama yokluk içinde büyüdükten sonra, benim için yeterli güvence diye bir şey yoktu. Aileme bakmak *zorundaydım*. Bu her zaman önce gelirdi. Ve evet, en büyük korkum bu görevde başarısız olmaktı. "Pek olası değil, hayır, ama her şey mümkün. Şimdi de sen. En büyük korku."

O peçetesiyle oynarken ben sessizce bekledim.

"Aile meseleleri, sanırım. Sadece sevdiğim tüm insanların güvende ve mutlu kalmasını istiyorum, anlıyor musun?"

Başımı salladım. Söylediklerinde daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum ve ayrıntıları öğrenmek için zorlamayı düşündüm. Telefonu çaldı ve ekrana baktığında kaşlarını çattı. "Lafı açılmışken..." diye mırıldandı kendi kendine, sonra bana baktı. "Buna bakmak için bir saniyeye ihtiyacım var," dedi masadan kalkarken. "Hemen döneceğim."

Pencereden Max'i izledim. Onu arayan kişiyi dinlerken endişeyle volta atmaya başladı, sonra restorana geri döndü ve sandalyesinin arkasından çantasını aldı. "Çok özür dilerim, gitmem gerek." Omzunun üzerinden işaret etti. "Bir işim çıktı."

"Her şey yolunda mı? Yardım etmek için ne yapabilirim?" Ayağa kalkmaya başladım.

İç çekti. "Gidip küçük kardeşimi almam gerek. Biraz, uh, *drama* devam ediyor." "Ben de seninle geleceğim."

Max beni durdurmak için elini uzattı. "Hayır, benim hayatıma karışmana gerek yok, sorun değil. Karmaşadan hoşlanmadığını biliyorum ve inan bana, bu iş olabildiğince karışık."

Bir kez daha daha fazlasını öğrenmek istedim ama yüz ifadesinden detaylar için baskı yapmanın bana düşmeyeceğini anlayabiliyordum.

"Tamam, anlıyorum. Birlikte yapacağımız bir sonraki etkinlikle ilgili ayrıntılar için iletişime geçeceğim."

Dudağını ısırdı ve başını salladı. Her nasılsa, on adım önde olduğunu, olan bitenle nasıl başa çıkacağını planladığını söyleyebilirdim.

"Max?"

Sonunda yeniden bana odaklandı. "Evet?"

"Bana ihtiyacın olursa ara. *Bir* şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Anladın mı?" Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Ama varlığımın her zerresiyle bunu kastetmişim.

Bana yarım bir gülümseme göndermeyi başardı. "Teşekkürler, minnettarım."

Gidişini izledim ve hâlâ bir lokma bile yemediğini fark ettim.

Annemin evine giderken yol boyunca Rafe için endişelendim.

Henüz on üç yaşında olan kardeşim duygularının kölesiydi. Her şey ya tamamen harika ya da boktan ötesiydi, arada çok az şey vardı. Az önce yaptığı arama da bir istisna değildi.

"Bunlar kafayı yemiş!" diye bağırarak telefonumu kulağımdan çekmeme neden oldu. "Gel beni al, *hemen*."

Kelime seçimi için onu azarladıktan sonra, resmin tamamını görecektene kadar sakinleştirmeyi başarmıştım. Annem ve Rafe'in babası Nick arasındaki her zamanki kavga kızışmıştı ve Rafe buna daha fazla dayanamadı. Bir günlüğüne evden çıkması gerekiyordu. Abarttığına inanmak istiyordum ama tartışmaların ne kadar kötü olabileceğini biliyordum. Nick kontrolcü, narsist bir pislikti ve kendi oğlu ondan nefret ediyordu.

Ve daha da kötüsü, annem ondan korkuyordu.

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım ama bu kararı kendi başına vermesi gerekiyordu ve Nick onu onsuz asla yapamayacağına ikna etmekte çok iyiydi. Zavallı Rafe'in bu kadar zehirli bir evde yaşamak zorunda kalmasının ona vereceği zarardan endişeleniyordum. Tek tesellim beni sığınağı olarak görmesiydi. Ne zaman arasa onu kurtaracağımı biliyordu.

Mütevazı bungalovun önüne geldiğimde Rafe ön basamakta oturuyordu, kaykayı ve kaskı ayaklarının altındaydı. Arabadan indiğinde başını zorlukla kaldırdı.

"Onları duyabiliyor musun?" diye sordu asık suratla.

"Hey, Rafe." Dinlemek için kaldırımda durakladım. Annemin tiz sesini Nick'in öfkeli bağırışları arasında duyabiliyordum. Kardeşimi inceleyerek yaklaştım. Onu son gördüğümünden bu yana geçen iki hafta içinde büyümüş gibi görünmesi nasıl mümkün olabilirdi? Yumuşak kahverengi bukleleri biraz daha uzamıştı, bu da onu birkaç dakikada bir gözlerinden uzak tutmak için avuçlamak zorunda bırakıyordu. Burnundaki ve yanaklarındaki çiller birkaç kızgın kırmızı noktayla noktalanmıştı, eğer o da benim gibiyse bu ergenlik sivilcelerinin en kötüsüydü. Rafe sırık gibiydi, tüm dizleri ve açıları geçiş halindeydi ama küçük kardeşimin büyüyüp yakışıklı bir genç adam olacağını söyleyebilirdim.

Yakışıklı, *öfkeli* bir genç adam.

Uzanıp omzunu sıktım, sanki en ufak bir fiziksel yakınlıktan utanmış gibi irkilerek uzaklaştı.

"Rafe."

Sonunda gözlerimle buluştu ve onunkilerin etrafındaki kırmızı halkaları görebiliyordum.

"Bu sefer ne hakkında kavga ediyorlar?" diye sordum.

Omuz silkti, kaşlarını çattı. "Para, her zamanki gibi. Babam yemek artıklarını çöpe attığı için başladı. Annem onları çöpten çıkardı çünkü iyi olduklarını söyledi ve sonra ona çöpçü dedi. Annem de başka çaresi olmadığını, paranın kısıtlı olduğunu söyledi ve sonra birbirlerine girdiler. Annem bana yeni bir kask aldığı için bu ayın gerisinde kaldıklarını söyledi." Ayaklarının dibindeki parlak metalik şeyi tekmeledi.

"Bu senin hatan değil," dedim kısık bir sesle. "Sakın seni etkilemesine izin verme."

Tekrar omuz silkti ve dizlerine sarıldı, bu hareket yıllarını alıp götürdü ve kalbimi sızlattı. Onu yanıma alabilseydim alırdım ama onun okul bölgesinde değildim ve onun yaşında okul değiştirmek onu d a h a da geriye götürecekti. Ayrıca, Nick

asla kabul etmezdi. Rafe'i çatısı altında tutup anneme ve bana karşı kullanmak hoşuna gidiyordu.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu, sesi kırılmak üzereydi.

Onu götürdüğümü haber vermek için içeri koşmayı düşündüm ama bunun başka bir kavgayı tetikleyebileceğini fark ettim. Yolda güvenli bir mesafeye ulaştığımızda anneme mesaj atacaktım.

"Tabii. Nereye?" "Lot

11."

Tabii ki. Kaykay parkı onun sığınağıydı.

tüm dikkatini ve enerjisini iniş numaralarına odakladı. Karnım guruldadı.

"Önce öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Sadece taco olursa," dedi, ayağa fırlarken sonunda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Yirmi dakika sonra parkın kenarındaki kaldırımda sokak arabasında taco yiyorduk. Öğle vakti olmasına rağmen etraf her yaştan insanla doluydu; üstü başı tüylerle kaplı küçük çocuklardan, kesinlikle dehşet verici hareketler sergileyen gençlere kadar. Rafe kaykayda gerçekten çok iyiydi ama yine de yemeğini bitirdiği anda gözlerimi kapatarak onu izleyeceğime dair bir his vardı içimde. Çocuk korkusuzdu.

Birlikte geçirdiğimiz andan yararlanarak bana açılmasını sağlamaya çalıştım.

"Nasılsın bakalım?" Omzumu omzuna çarparak sordum. "Anne baba meselesini bir kenara bırakırsak. *Sen* nasılsın?"

Ağzı açık çiğnedi ve beni duymamış gibi davranarak birkaç metre ötemizde ollie'sini mükemmelleştirmeye çalışan adama baktı.

"Dünyadan Rafe'ye."

"Ha? Ben iyiyim sanırım. Okul aptalca, ev aptalca, önemli olan tek şey bu." Topuğunu önündeki çıkartma kaplı tahtaya vurdu.

"Bilim sunumu nasıl geçti?" Devasa bir ısırik daha aldı. "Rafe!"

"Özür dilerim!" diye gözlerini devirdi. "Tanrım. İyiydi. Ama Max, benim zaten bir annem var. Bu konular hakkında konuşmayalım, tamam mı?"

Haklıydı. Başının etini yememe değil, yanında olmama ihtiyacı vardı. Stratejimi değiştirdim. "Peki. Şimdi hangi numara üzerinde çalışıyorsun?"

"Geç bir tekme

taklası." "Tamam...

peki bu?"

Sanki bu *herkesin* bildiği bir şeymiş de ben farkında olmadığım için ezikmişim gibi yine gözlerini devirdi. "Hızlı kayarken havaya zıplayıp tahtayı tekmeleyerek havaya kaldırıyorsun, sonra havada takla atıyorsun, sonra yere inip devam ediyorsun."

Onu konuşturmaya çalıştım. "Bunu şu rampalardan birinde mi yapıyorsun?" Parkın diğer tarafında, karşıımızda duran rampayı işaret ettim.

Rafe benimle alay etti. "Hayır, önce düz zeminde nasıl yapılacağını öğrenmem gerekiyor."

"Rampalarda havalı bir şey yapabilir misin?"

"Sen söyle."

Ayağa kalktı ve elindeki taco paketini yere fırlattı. Ben de telaşla Ama o kaskını takmakla meşgul olduğu için bunu fark edemedi. Tahtasını yere bıraktı ve parkın karşısındaki rampaya doğru koşmaya başladı.

Huysuz tavrına rağmen, orada olduğum için mutlu olduğumu ve ne yaptığıyla ilgilendiğini söyleyebilirim. Annem denedi ama yeni emlak işine almışmaya çalışmakla ve Nick'le uğraşmakla o kadar meşguldü ki kendine ayıracak zamanı bile yoktu. Ve benim her zaman Rafe'nin yanında olduğumu biliyordu, bu da onu biraz rahatlatıyordu.

Rafe diğerk patencilerin arasına girip çıkıyordu. Tahtanın üzerinde çok rahat ve korkusuz görünüyordu ama benim için o her zaman küçük bir çocuk olarak kalacaktı. O doğduğunda on bir yaşındaydım, yumuşacık bir kardeşe aşık olmak için mükemmel bir yaş. Aramızdaki yaş farkına rağmen birbirimize çok yakındık, evin dışında güvenli bir alan bulma ihtiyacı bu yakınlığı daha da artırıyordu.

İçimi çektim. Benim için her şey değişmek üzereydi, bu da Rafe'in hayatının da değişeceği anlamına geliyordu. Richard Adams'ın stajı aslında tam zamanlı bir işti, hatta daha fazlası. Duyduğuma göre adam stajyerlerinden, mesai saatleri dışında da dahil olmak üzere ne olursa olsun onu gölgelemelerini talep ediyormuş. Onun hakkında "hayranlarından" bahseden bir makale okumuştum, bu da stajyerlerin kendi kariyerlerini başlatmaya hazırlanan öğrencilerden ziyade hayranları gibi görünmesine neden oluyordu. Yazıya eşlik eden fotoğraf, Adams'ı objektifin arkasında yılın en yeni beyaz perde kızını çekerken, karenin köşesinde, çektiği görüntüleri gösteren bilgisayarın arkasında kümelenmiş bir grup siyah giyimli kadınla birlikte gösteriyordu. Güzel ve taşlaşmış görünüyordı.

Başımı salladım. Bu ben olamazdım. Adama saygı duyuyordum ama gergin bir acemi değildim. Zanaatını öğrenmek için oradaydım, hepsi bu. Yüklü miktarda para ödediğim birinin beni tedirgin etmesine izin veremezdim.

Para. *Theo*.

Sabah o kadar aceleyle geçmişti ki, bistroda başladığımız Soru-Cevap'ı düşünecek vaktim bile olmamıştı. Keşke devam edebilseydik, çünkü sahte erkek arkadaşım olacak adam hakkında daha fazla şey öğrenmek hoşuma gidiyordu. Bazı nedenlerden dolayı onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordum.

"Hey Max!"

Kalabalığın arasında Rafe'i bulmak için gözlerimi kısıtım. Dik bir yokuştan birkaç metre ötede kaykayını bacağına dayamış, ayağını da alttan destekliyordu. Ona el salladım, o da başıyla karşılık verdi. Yokuşa doğru koşmaya başladı, sonra kaykayı bıraktı ve

Üzerine atladı, çimento dalgasına yaklaştıkça hafifçe çömeldi.

"Çok hızlı," diye mırıldandım kendi kendime, kaşlarımı çatarak. Annemin onun için daha iyi bir kask almasına sevinmişim; çocuğun buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Rafe duvarı hızla tırmandı ve tepeye ulaştığında kaykayı hâlâ ayağına yapışık haldeyken kendini havaya fırlatmayı başardı, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ağırlıksız bir şekilde asılı kaldı. Kaykay tekrar çimentoya indiğinde yüzümün buruştuğunu *hissedebiliyordum*, Rafe'in silinip gitmesini bekliyordum. Ama hayır, çocuk sanki az önce yaptığı önemli bir şey değilmiş gibi tamamen kontrollü bir şekilde yokuştan aşağı salındı. Ona göre, muhtemelen değildi.

Staj konusunda ne kadar heyecanlı olsam da, Rafe'i izlemenin beni biraz korkuttuğunu da itiraf etmeliydim. Eğer tüm zamanımı programa ayırırsam, bu kırılgan adama ihtiyacı olan ilgiyi gösteremeyecektim. Elbette mesajlaşabilir ve telefonlaşabilirdik ama bugünlerde Rafe'in yanında dururken bile bana açılmasını sağlamak çok zaman alıyordu ve bunu telefonda gerçekleştirmenin neredeyse imkânsız olacağını biliyordum. Bu onu nerede bırakacaktı?

Tekme takla hareketini tekrar tekrar denemesini izledim. Tahtayı havaya kaldırabiliyordu ama takla kısmı bir türlü bir araya gelmiyordu ve garip bir şekilde yere inmeye devam ediyordu. Pes etmesini bekledim, özellikle de tek ayağıyla tahtanın üzerine indiğinde ve tahtayı parkın diğer tarafına fırlattığında. Ama onu kovaladı ve bir kez daha denedi, bu sefer yarım takla atmayı başardı.

Telefonuma bir göz attım. Aslında yapmam gereken işler vardı ama Rafe'in sözünü kesecek değildim. Bu gece geç saatlere kadar çalışabilirdim; planlarım yoktu. Tekrar yukarı baktığımda Rafe havadaydı, kaykay hemen altında tam bir dönüş yaptıktan sonra mükemmel bir iniş yaparken kendini ayaklarına yeniden bağlamış gibi görünüyordu.

"*Evet!*" Öyle yüksek sesle tezahürat ettim ki, muhtemelen bu kadar trajik bir şekilde havalı olmadığım için beni öldürmek istedi. Ben orada yokmuşum gibi davrandı.

Sonra da gülümsememek için kendini zor tutarak bana doğru kaymadan önce hareketi birkaç kez kusursuzca tekrarladı.

"Başardın!" Ona sarılmamak için kendimi zor tuttum.

Kaskının kemerini çözerken başını salladı. "Uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyordum."

"Çok kararlısın," diye bağırdım, övgülerimi sürdürdüm çünkü her ne kadar önemsizmiş gibi davransa da övgüleri yalayıp yuttuğunu biliyordum. "Asla pes etmiyorsun."

"Evet," dedi, dağınık saçlarının arasından bana bakarak. "Ama sanırım başka bir şey daha vardı."

"Neymiş o?"

Arabama doğru yürümeye başladı. "Sen benim iyi şans tılsımımsın."

İltifatı omzunun üzerinden savurdu, bu da mutluluk ve kalp kırıklığı karışımı duruşumu görmediği anlamına geliyordu. Rafe'nin bana ihtiyacı vardı ve ben de ona destek olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

Staj başladığında ne halt edecektim?

THEO

Ford'dan *daha fazla* geri itme.

Gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturarak kelimelerin ekranda bulanıklaşmasını sağladım.

Avukatının sözleşme konusunda ne durumda olduğunu öğrenmek için ona bir e-posta göndermiştim ama sadece bir şarkı ve dans ve "yakında" sözlerini almıştım. Gecikmenin arkasında Pam'ın olduğundan emindim ve bu beni öfkeliyordu. Max'in benim sahte kız arkadaşım olması Ford'u sakinleştirmişti ama belli ki Pam'i kızdırmıştı. Ford'la bağlarımı koparabilseydim koparırdım ama kimse o adam gibi bir tekne inşa edemezdi. Ayrıca, geçmişimizin benzer olması hoşuma gitmişti. İkimiz de sıfırdan gelip alanlarımızın zirvesine çıkmıştık. Yeni toprakları birlikte keşfetmemiz mantıklıydı.

Keşke karısı -ve kendi egosu- yolumuzdan çekilse ve işe koyulmamıza izin verse.

İçimi çektim. Beklemekten nefret ederdim, herhangi bir şey için.

Birkaç e-posta daha geldi ve ben de yapılması gerekenleri sıraladım. Max'ten gelen e-postayı gördüğümde gülümsedim, her ne kadar gönderdiği yüzlerce inanılmaz resim arasından seçim yapmam gerektiğini hatırlatsa da. Onlara çoktan onlarca kez bakmıştım ve yeni pazarlama kampanyasında hangilerini kullanacağıma hâlâ karar verememiştim.

İnişli çıkışlı alışveriş gezimiz, ailesiyle ilgili bir telefon aldığı anda aniden sona ermişti. Herhangi bir sorun çıkmayacağı konusunda anlaşmış olsak da, ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasını diledim. Restorandan ayrılırken yüzü o kadar üzgün ve endişeli görünüyordu ki, nelerle karşı karşıya olduğunu ancak hayal edebiliyordum.

Evet, sadece hayal edebiliyordum çünkü yapmama izin verdiği tek şey buydu. Max'in bir duvarı vardı ve beni içeri almasına imkân yoktu. Ama yine de böyle anlaşıştık.

Gözlerimi kısarak görüntülere baktım. Ona ulaşabilir miydim? Belki arama bahanem olarak görüntüler hakkında fikrini almak istediğimi söyleyebilirdim, sadece kontrol etmek ve daha iyi olup olmadığını görmek için? Bunu düşünürken ofisimin penceresinden dışarıya, suyun ötesine baktım. Yalan değildi, ikinci bir görüşe ihtiyacım *vardı*. Elbette görselleri pazarlama direktörüne iletip seçimleri onun yapmasını sağlayabilirdim ama içimden bir ses beni bu kampanyayla bizzat ilgilenmeye itiyordu.

"Bir şeyin" Max olduğunu kabul etmek istemedim.

Günün geri kalanı için programım çok saçmaydı. Halledebileceğimden daha fazla işim vardı ama tek düşünebildiğim Max'in restorandan çıkarkenki haliydi. Kendimi ikinci kez sorgulamadan önce telefonumu elime aldım ve onu aradım.

"*Şimdi* mi?"

Ne yapmak istediğimi açıkladıktan sonra Max'in ses tonuna rağmen devam ettim. "Eğer yapabilirsen. Hiç baskı yok. Sadece bunu üzerimden atmak istiyorum ve senin de fikrini almamın büyük yardımı olacağını düşünüyorum."

"Memnuniyetle ama şu anda yalnız değilim."

Hemen ve mantıksızca savunmaya geçtiğimi hissettim. Kiminleydi ve neden?

"Kardeşim bitti..."

Kardeşi mi? Aptalca varsayımına gülümsedim. "Getir onu. Onunla tanışmak isterim."

Hat sessizleşti. "Karmaşa yok dediğini sanıyordum."

Kahretsin, kendi saçmalıklarımı yüzüme vurmuştu. "Aileyi bir komplikasyon olarak görmüyorum. Ne de olsa benimkilerin hepsiyle tanışacaksın. Benim de seninkilerin en azından bir kısmıyla tanışmam mantıklı olur."

"Tamam, iyi, evet. Biz de geliyoruz. Otuz dakika içinde orada olun."

Telefonu kapattım ve Max'in kardeşinin nasıl biri olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Uzun boylu, muhtemelen onunla aynı yoğun gözlere sahip. Anlaşabilir miydik? Çoğu erkekle ortak bir nokta bulabilirdim, özellikle de spordan ya da teknelerden konuşmaya başladığımızda. Miami'de bunlar oldukça güvenli sohbet konularıydı.

Aslında onların gelmesini beklerken biraz iş yapmayı başarmıştım. Showroom bekleme alanımıza geldiklerinde asistanım beni aradı ve ben de onları karşılamak için dışarı çıktım.

"Max, geldiğin için tekrar teşekkürler," diye gürledim ofisimden çıkarken. Kardeşini karşılamak için kendimi hazırladım ve yanında kimin olduğunu görünce donakaldım.

Bir *oğlan çocuğu*. Tam olarak çocuk sayılmazdı ama kesinlikle beklediğim gibi bir erkek de değildi. Max yirmili yaşlarının başındaydı, yani aralarında epey bir yaş farkı olduğu açıktı.

"Theo, bu benim kardeşim Rafe."

Bana başıyla selam verdi, buklelerinin arasından gülümseliyordu. Yaklaştım ve elimi uzattım.

"Rafe, tanıştığımıza memnun oldum. Barnes Oceanic'e hoş geldin. Tekneleri sever misin?"

Bana gönülsüzce el salladı ve omzunu silkti. "Sanırım?"

"O daha çok plaj adamıdır," diye açıkladı Max. "Ama Theo'nun yatlarını görmelisin Rafe. İnanılmazlar."

"Harika."

Tek hece, yatçılığın başka bir şey olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Rafe, ben Theo ile görüşürken sen de otursana." Max nazikçe söyledi.

"Evet, kendini nerede rahat hissedersen," diye ekledim. "Bekleme alanında kaptan koltuklarımız var ya da canın biraz temiz hava almak isterse güverteye çıkabilirsin."

Rafe başka bir şey söylemeden sürgülü kapıya yöneldi. Dışarı çıktığında Max'e döndüm. "Kaç yaşında?"

"On üç."

"Ona *bakıcılık* mı yapıyorsun? Evde yalnız kalacak kadar büyük değil mi?"

Max'in gözleri kısıldı ve yanlış bir adım attığımı hemen anladı. "Bu işe karışmana gerek yok, tamam mı?"

"Tamam, tamam, özür dilerim," diye hızlıca cevap verdim. Max'in şiddetli bir koruma içgüdüğü var gibiydi ve ben de bunu bozmak istemedim. "Hadi ofisime gidelim, ekranımda fotoğraflar var."

Masamda benimkinin yanına bir sandalye çektim ve Max'le birlikte fotoğrafları incelemek için yerleştik.

"Beğendiğin bir şey var mı?" Fotoğrafların küçük resimlerini tarayarak ona sordum.

Düşünmek için bir dakikasını ayırdı. "Sayılır. Favori bir gün doğumu fotoğrafım var. En sevdiğim rıhtım fotoğrafı. En sevdiğim ufuk fotoğrafı. Liste uzayıp gidiyor. Peki ya sizin?"

"Bunu beğendim," diye yanıtladım, yanaşmış teknenin okyanusun ortasındaymış gibi görünmesini sağlayacak şekilde çerçevelenmiş fotoğrafa tıklayarak. "Bu şekilde çekmeyi hiç düşünmezdim."

Max bana ukala bir gülümseme fırlattı. "İşte bu yüzden bir profesyonel tuttun." Kahretsin, kendinden emin olması hoşuma gidiyordu.

"Ama bunu da beğendim," dedim güneş ışığında parıldayan tik güvertenin fotoğrafını kaydırırken.

"Ve bu rötuştan önceydi," dedi gururla. "O gün ışık çok mükemmeldi. Şanslıydım."

Ekrandaki görüntüyü incelerken ona bakmamaya çalıştım. "Güneş konusunda şansın yaver gitmiş olabilir ama gerisi tamamen sana ait. *Gerçekten çok* iyisin, Max."

Bana hızlı bir bakış attı ve yarı gülümsedi. "Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var ama teşekkür ederim."

"Bundan emin değilim," dedim, ekrana dokunarak ışıkların açık olduğu ve pencereden görünen parlak mavi ufku bir mil uzunluğundaymış gibi çerçevelendiği ana odanın fotoğrafını büyüttüm. "Sadece ışıkları yakmak bile her şeyi değiştiriyor. Gözü odanın etrafına çekiyor."

"Ticaretteki birçok numaramdan biri," diye cevap verdi. "Peki fotoğrafları tam olarak ne için kullanıyorsunuz? Yeni bir pazarlama kampanyasından bahsettiniz ama bu ne anlama geliyor?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Sosyal medyamızı daha tek tip bir görünüme sahip olacak şekilde yeniden odaklıyoruz. Yani, her şeyi kapsayan bir renk şeması ve herhangi bir eski fotoğrafı atmak yerine planlanmış gönderiler."

"Peki ya web siteniz?" Max sordu. Kaşlarımı çattım. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Düşünmelisin. Bir milyon yeni resmin var, onları kullanabilirsin. Neye benzediğini görebilir miyim?"

Birkaç yıl önce tasarladığım siteye gittim.

"Hmm," dedi Max, ağzı yana doğru bükülerek. "Bu doğru, seansımdan önce baktığımı tamamen unutmuşum. Ve bu iyi bir şey değil."

"Ama temiz... profesyonel..." İtiraz ettim.

"Çok sıkıcı," dedi Max. "Açılış sayfasından ne iş yaptığınızı anlayamıyorum. Ve o fotoğrafın odağı yok."

Gözlerini kısarak baktı. "Bu sanatsal."

"Amatörce," diye düzeltti. "Ana görseliniz *bu* olmalı."

Daha da yaklaşıp fotoğraflarını karıştırdı, bu da bana onu içime çekmek için birkaç saniye verdi. Aynı katmanlı, biraz çiçeksi bir şeyle karışık kek kokusu. Yoksa ahududu muydu? İçime çektim.

Parfüm kullanmadığını söylemişti. Belki de şampuanıdır? "Ne, beğenmedin mi?"

Max'in beni ona nefes verirken yakalamamış olmasını umarak dikkatimi topladım. "Evet, o fotoğraf harika görünürdü."

Max, fotoğrafın dört çeyreğinin izleyiciyi içine çekecek hareketi yaratmak için nasıl birlikte çalıştığını açıklamaya başladı ve o konuştukça, fotoğraflarına ne kadar çok düşünce ve çaba harcadığını fark ettim. Max'in *planladığı* şey sadece güzel bir fotoğraf çekmek değildi. Mükemmel fotoğrafın arkasında bir bilim vardı.

Tekniğini anlatırken daha da hareketlendi ve kendimi ona gülümserken ve başımı sallarken buldum. Onun konuşmasını bütün gün dinleyebilirdim. Max sanatı konusunda tutkuluydu ve benim için bir şeyi böylesine gönülden seven bir kadından daha seksi bir şey olamazdı.

Seksi demişken, Max bu kelimeyi denemeden bile somutlaştırmıştı. Gri bir etek giymişti, sadece etek ucu boyunca kıvrılan sweatshirt malzemesinden yapılmış gibi görünen basit bir pamuklu şey. Hiç de heyecan verici olmamalıydı ama fark ettiğimden daha kaslı olan uzun, bronz bacaklarını gösteriyordu. Ayaklarında ne vardı? Uygunsuz derecede mükemmel motosiklet botları. Ve şeffaf beyaz tişörtü sürekli omzundan aşağı kayıyor, gözümü ince pembe sutyen askısına çekiyordu. *Pembe* mi? Üzerinde harika durmasına rağmen elbise mağazasında bu renkten nefret ettiğini söylemişti. Belki de sadece onun gözleri için gizli bir favoriydi?

İç çamaşırlarının uyup uymadığını hayal etmeye başladım ve içimde bir sıcaklık ve basınç oluşmaya başladığını hissettim. Hayır, sırf Max yanımda oturuyor diye sertleşmeyecektim.

İnanılmaz görünüyordu.

Kalçası neredeyse benimkini sıyırıyordu.

Uzun bir iç çektim ve Max'in güzel ağzını aniden kapatmasına neden oldum.

"Özür dilerim, çok mu konuşuyorum?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Hayır! Hiç de değil," dedim hemen. "Ben sadece... İhtiyacım olan son şeyin yapılacaklar listeme bir de web tasarımı eklemek olduğunu düşünüyordum. Ama haklısın, bunun yapılması gerekiyor."

"Mükemmel, aynı fikirde olmanıza sevindim. Şimdi gelecekteki tüm projeleriniz için elimizdekileri daraltalım. Hala düzenlemem gerekiyor, biliyorsun. Bu zaman alır."

Zaman. Keşke daha çok olsaydı.

"Hey, neredeyse öğle yemeği vakti. Seni ve Rafe'i bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkarabilir miyim? Onu daha yakından tanımak isterim. Belki üzerine biraz pislik bulurum."

Onun gözler parladı at Ben, ve I fark etti o I olabilir haddimi aşım.

"Birlikte planlarınız varsa baskı yok," diye ekledim.

"Gidip ona sorayım," dedi ve masamdan uzaklaştı.

Ofisimde resepsiyon alanına bakan bir pencere duvarı vardı ve bir düğmeye basarak kapatabildiğim panjurları vardı. Onları açık bıraktığım için memnundum, böylece Max'in Rafe'in verandada oturduğu yere gidişini izleyebilecektim. Sanki ürkek bir taymış gibi ona yavaşça yaklaştı. Telefonunu masaya fırlattı ve onunla konuşurken dinledi. O ofisime doğru bakmadan birkaç saniye önce gözümü kaçırmıştım.

Asık suratlı bir gençle öğle yemeği yemek Max'le vakit geçirmek için uygun bir yol değildi ama kardeşinin onun için önemli olduğu açıktı ve onu tanımak -en azından onları birlikte gözlemllemek- onun nereden geldiğini anlamamı kolaylaştıracakmış gibi geliyordu.

Rafe vücudunu sandalyeden kaldırdı ve Max'i içeri kadar takip etti. Ofisime geri döndüğünde gülümsüyordu.

"Ögle yemeği için geldik. Ama Rafe'nin bir isteği var." Beklentiyle ona baktı.

Adam ayaklarını sürüyerek ayaklarına baktı. "Tacos."

"Kalbimin peşinde bir adam. Tamamdır, tam yerini biliyorum. Ailemin en sevdiği taco mekânı." Max'e baktım. "Adresi mesaj atarım, arabayla beş dakika uzaklıkta."

Dışarı çıktıklarında Max'in kolunu Rafe'nin omzuna atmasını izledim. Çocuğun geri çekilmesini bekliyordum ama Rafe sabırlı bir tavırla ona yaslandı, bu onun tahammül edebileceği en fazla fiziksel temas olduğunu gösteriyordu.

Ah, ergenlik. Paylaşmak üzere olduğumuz yıpratıcı, homurtu dolu yemeğin, sadece ikimizin de takdir ettiği bir kadının sevgilisi tarafından katlanılabilir hale getirildiğini hayal edebiliyordum.

MAX

"Bu adamın olayı ne?" Restorana doğru giderken Rafe bana sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Direksiyonu biraz daha sıkı kavradım ve ona doğru baktım.

Rafe omuz silkti ve camdan dışarı baktı. "Sadece soruyorum."

Rafe'in hiçbir şeyi "öylesine" sormadığını biliyordum. Sohbetlerimiz nadiren hayatımda neler olup bittiğiyle ilgili olurdu, eğer soruyorsa bu gerçekten bilmek istediği anlamına geliyordu.

"Theo bir müşteri."

Rafe güldü. "Evet, doğru."

"Ne?" Sohbetimizdeki bu değişim kafamı karıştırmıştı. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Yaramaz bir sırıtışla gözlerini tekrar bana çevirdi. "Onun yanında... ne bileyim, garip ve telaşlı davranıyordun."

Midem bulandı. Theo'yu gülünç derecede çekici bulduğum gerçeği bu kadar açık mıydı? Adamın yanında, özellikle de ofisinde profesyonellik anlayışımı korumaya çalışıyordum ama işte bencil genç kardeşim bana bunu söylüyordu. Eğer o fark ettiyse, bu neredeyse alımda yazılı olduğu anlamına geliyordu.

"Yani bu kadar mı? O sadece bir müşteri mi?" Rafe zorladı.

Ona Theo'yla olan anlaşmam hakkındaki gerçeği, kız arkadaşını oynamam için bana para ödediğini söylememin hiçbir yolu yoktu. Rafe'in bundan anneme bahsettiğini, onun da Nick'e söyleyeceğini, Nick'in de yaptığım şey hakkında uygunsuz bir şey söyleyip kavgaya çıkaracağını hayal edebiliyordum.

"İyi, tamam, beni yakaladın. Biz ... çıkıyoruz." Bu kelimeyi söylemek için kendimi zorlamam gerekti çünkü kardeşime yalan söylemek çok garip geliyordu. Ama Theo ve benim yaptığımız buydu: en yakınımızdaki insanlara karşı dürüst olmamak.

"Harika," dedi Theo basitçe. "Biz onun ofisindeyken bir ton gülümsedin. Bu hoşuma gitti."

Yanıt olarak kaşlarımı çattım. Öyle mi? Üçümüz arasındaki kısa etkileşimde gerçekten gülümsemeye değer bir şey yoktu. Ama yine de Rafe durup dururken böyle bir şey söylemezdi.

"İşte geldik," dedim, dolu otoparkı işaret ederek ve konuyu kapatmaktan mutlu olarak. "Görünüşe göre biraz bekleyeceğiz. Umarım çok aç değilsinizdir."

Rafe bana sırtıttı. "Ben *her zaman* açımdır. Bunu biliyorsun."

Kıkırdadım. "Biliyorum. Sadece nazik ol, tamam mı?"

"Sen kibar ol," diye bana şaka yaptı.

Asık suratını bir kenara bırakıp benimle eğlenmesine bayılıyordum. Yemeğin nasıl geçeceğinden emin değildim, ama Rafe bu hafif tavrını sürdürürse, belki de tüm zaman boyunca genç homurdanan bir çevirmen gibi davranmak zorunda kalmayacaktım.

Biz içeri girdiğimizde Theo kalabalık lobide sırtı kapıya dönük bekliyordu. *Kahretsin*, harika bir kıcı vardı. Takviminde başka bir toplantı olmamalıydı çünkü üzerinde kollarının üst kısmını saran ve mürekkepli kolunu gösteren dar bir golf gömleği vardı. Öğle yemeğinde tasarımı incelemek için zamanım olacağını ve böylece onun hakkında biraz fikir edinebileceğimi umuyordum.

Bizi fark edip yanımıza geldiğinde "Popüler bir yer," dedim.

"Şehirdeki en iyi öğle yemeği fırsatı, ayrıca yemekler inanılmaz."

Milyarderin bizi fark etme zahmetine girmesi karşısında gülümsememi gizledim.

öğle yemeği pazarlığı. Ama yine de mütevazı bir kökenden geliyordu ve bu da insana yapışıp kalabiliyordu.

"Bekleme süresi ne kadar?" Başımı, kara tahtadaki spesiyailleri incelemeye başlamış olan Rafe'ye doğru eğdim.

"Beklemek yok. Rosa her zamanki masamı hazırlıyor."

Küçük odada etrafıma bakındım ve uzun süredir bekliyormuş gibi görünen insanlar gördüm. Theo düşünce sürecimi anlamış gibiydi. "Ben özel muamele istemedim. Sadece ofisimde öğle yemeği toplantıları düzenleyerek onlara tonlarca iş getiriyorum, bu yüzden beni sıranın önüne atarak bana teşekkür ediyorlar."

Güzel ev sahibesi onu takip etmemizi işaret edince başımı salladım. Rafe'i önüme ittim ve ona en azından sosyal olmaya çalışması gerektiğini söyleyen bir bakış attım. Protesto edercesine gözlerini bana dikti.

Masa açık veranda kapılarının hemen yanındaydı ve bize tüm restoranın mükemmel manzarasını sunuyordu. Theo'nun küçük bir mahalle lokantasında bile en iyinin en iyisini kapmayı başarması şaşırtıcı değildi.

"Rafe, enchiladas hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dört tane yiyebilirmişim gibi hissediyorum," dedi Rafe, masanın ortasındaki klipsten menüyü çekerek. "Buradakiler iyi mi?"

"Bilmiyorsun bile," dedi Theo. "İyinin de ötesinde. Ama bence bir tane yeter, kocamanlar."

Güldüm. "Çocuk yemek yiyebilir. Yeni yetişen bir X Games profesyonelinin enerjisini yüksek tutması gerekir."

"Öyle mi?" Theo sordu. "Hangi spor?" "Kaykay," diye yanıtladı, hâlâ menüyü inceliyordu. "Gerçekten yetenekli," diye ekledim.

"Eskiden ben de biraz kayardım. Sonra yaşlandım ve kemiklerimin kırılmamasını sevdiğimi fark ettim."

Parmak eklemlerimle tahta masaya vurdum. "Şu ana kadar bir şeyi yok."

Ne sipariş edeceğimizi düşünürken sessizleştik ve stres seviyem yükseldi. Yemeğin biraz garip geçmesini bekliyordum ama bu dokuzuncu seviyeden başlıyordu. Rafe'in Theo'nun yanında nasıl davrandığıma dikkat ettiğini bildiğim için artık kendimden emin değildim. Bu, aşırıya kaçmadan gerçek bir çiftmişiz gibi görünmeye çalışarak ince bir çizgide yürümem gerektiği anlamına geliyordu.

"Ne içeceksin, T?"

Theo bana baktı ve doğaçlama takma adıma bir kaşını kaldırdı. "Sanırım başlangıç olarak biraz guac, sonra da enchilada tabağı. Hepimiz guacamole sever miyiz?"

Theo gerçekten de fikrimizi sordu. Tuzlu Pelikan'daki ilk yemeğimizden oldukça farklıydı.

Rafe başını salladı.

"Tamam, salsa sosuna ne dersiniz?"

"İşe yarar," diye cevap verdi Rafe.

Siparişlerimizi verdikten sonra Rafe dışarı çıkıp telefonuna baktı, çünkü yemek sırasında telefonla konuşmayı hep yasaklamıştım. En az on dakikalığına gitmiş olacağını tahmin ediyordum. Theo'ya arabada olup bitenleri anlatmak için bu yalnız zamandan yararlandım.

"Anlaştığımız gibi anlaşmamızı olabildiğince karmaşık tutmaya çalışıyorum ama Rafe beklediğimden daha anlayışlı çıktı. Seni sordu... bizi sordu, ben de ona çıktığımızı söyledim."

Theo'nun yüzünde herhangi bir onaylamama belirtisi olup olmadığını inceledim ama cipsleri ağzına atarken yüz ifadesi değişmedi. "Evet, sorun değil. Böyle hıçkırıklara hazırlıklı olmalıyız. Erkek arkadaşlarına karşı genelde böyle korumacı davranır mı?"

Korumacı mı? Bu şekilde düşünmemiştim ama şimdi Theo konuyu açtığına göre, uygun gibi gelmişti. Rafe'in beni kollamaya çalışmasının ne kadar tatlı olduğunu düşünerek biraz gülümsemekten kendimi alamadım - elbette kendi huysuz tarzıyla.

Sonra Theo'nun sorusuna cevap vermediğimi fark ettim. "Ah, şey... bu pek gündeme gelmedi. 'Aileyle tanışma' aşamasına gelen pek ilişkim olmadı." Theo'nun kaşları havaya kalktı ve bunu nasıl yorumladığını merak ettim. Konuşmayı devam ettirmek için acele ettim. "Her neyse, anladığım kadarıyla onaylıyor."

Theo bana gülümsedi. "Sınavı geçtiğim için mutluyum. İyi bir çocuğa benziyor."

Gözlerimiz buluştu ve omurgamda oluşan ürpertiye lanet ettim. Kendime bunun bir iş anlaşması olduğunu ve başka bir şey olmadığını hatırlatmam gerekiyordu ama bazen Theo'nun bana bakışı bana başka fikirler veriyordu.

"*Theo!*"

Odanın öbür ucundan gelen bir ses, içerideki gürültünün birkaç saniyeliğine kesilmesine neden olacak kadar yüksekti.

"Olamaz," dedi gözlerini kapatarak.

"Ne?" diye sordum. Onu kimin aradığını görmek için boynumu bükerek sordum. "Kim o?"

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Hazırlıklı olmak gerekiyormuş. Kendini hazırla."

"Theo, tatlım, ne güzel bir sürpriz!" Sarı saçlı ve kocaman gülümsemeli, tatlı görünümlü yaşlı bir kadın masamıza yaklaştı ve neredeyse aç gibi görünen bir ifadeyle bana baktı. "Peki *bu* kim?"

Theo boğazını temizledi ve bana rahatsız bir bakış fırlattı. "Merhaba anne. Sizi Jess'in nişan partisinde tanıştıracaktım ama şimdi tam zamanı. Bu Max. Max, bu benim annem, Elena."

Şokumu bastırmak için yutkundum. Bugün önümüze daha kaç aile toplantısı çıkacaktı? Adamlarıyla tanışmaya hazırlanmak için zamanım olacağını düşünmüştüm ama işte buradaydı.

Bu sahte ilişkiye girmemizin sebebi de buydu. Gülümsememi açtım ve hayatımın performansına hazırlandım.

"Merhaba Bayan Barnes, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim ve bu onu trans halinden çıkarmışa benziyordu.

"Aman Tanrım, çok *güzelsiniz*," dedi Elena. Elimi avucunun içine aldı ve üst kısmını ovuşturarak tuttu. Theo'ya baktı. "Siz ikiniz görüşüyor musunuz? Partiye geldiğinize göre görüşüyor olmalısınız! Oh Theo, o harika biri."

Beni inceleme şekli kendimi panayırdaki ödüllü bir inek gibi hissetmeme neden oldu.

Theo yüzümdeki ifadeye bir kez baktı ve kahkahasını bastırmak için elinden geleni yaptı.

"Ve bana Elena diyebilirsin."

"Neden bize katılmıyorsun?" Masaya fazladan bir sandalye çekebilmek için etrafa bakınarak söyledim. Theo öksürdü ve neredeyse belli belirsiz başını salladı ve ben de bir hata yaptığımı anladım.

"Keşke gelebilseydim ama birazdan maniküre gideceğim ve kız arkadaşım Gia'nın her zaman haftalar öncesinden rezervasyonu oluyor. Bunu kaçıramam ama ayıracak birkaç dakikam var." Rafe'nin koltuğuna çöktü ve masadaki soda bardağını fark etti. "Yanında başka biri var mı?"

"Max'in kardeşi de burada."

Elena ellerini kalbinin üzerine koyarken neredeyse bayılacaktı. "Bir aile yemeği. Ne kadar değerli. Peki o nerede?"

"Birkaç dakikalığına izin aldı, sanırım dışarıda telefonuyla konuşuyor olabilir."

Kadın bilgece başını salladı. "Tıpkı benim Theo'm gibi, her zaman çalışıyor."

Rafe'in benim yaşlarımda olduğunu düşündüğünü fark ederek yüzümü buruşturdum. Gerçek yaşını açıklayabilirdim ama o zaman Elena kardeşimi neden öğle yemeği randevusuna getirdiğimi merak edebilirdi.

Rafe'in şu anda evde olmasının neden kötü bir fikir olduğu konusuna girdi.

"Peki sen ne iş yapıyorsun,

Max?" "Ben bir fotoğrafçıyım."

Elena ellerini çıırttı ve Theo'ya sanki bir yarışma programında başarılı olmuş gibi gülümsedi. "Ne kadar *harika*!"

"Max çok yetenekli. Yeni pazarlama kampanyam ve web sitem için fotoğrafları o çekti."

"Bakabilir miyim?" Elini bana doğru uzattı.

Bu tatlı ama otoriter kadına kıkırdadım. Artık Theo'nun bu kendinden emin, ezici kişiliğini nereden aldığını biliyordum. "Elbette, telefonumda birkaç tane var." Theo'nun dosyasına gittim ve telefonumu ona uzattım.

"Ah..." Elena resimlere göz gezdirdi. "Bunlar inanılmaz! Jessica'nın çoktan bir fotoğrafçı tutmuş olması çok yazık çünkü sen mükemmel olurdun!"

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız," dedim. "Ama ben aslında düğün yapmıyorum. Bu özel bir beceri."

"Ve anne, Max düğünde *konuk* olacak. Onun çalışmasını istemem."

"Tabii ki, bu doğru. İkinizin dans etmek ve romantizm yaşamak için bir şansınız olmalı. Belki buketi sen yakalarsın, Max?"

Theo'nun annesinin eski kafalı bir romantik olduğu aklıma geldi, bu da ilişkimizi *gerçekten* satmamız gerekeceğı anlamına geliyordu.

"Ve bu kısmı unutma," diye devam etti. Masadan bir bıçak aldı ve Rafe'nin bardağına vurmaya başladı, düğünlerde insanların yeni evlileri öpüşmeye teşvik etmek için yaptıkları gibi.

"Hayır, hayır, o gelin ve damat için," dedim gergin bir kahkaha atarak ve insanların izleyip izlemediğini görmek için odaya göz gezdirdim.

Elena bize gülümsedi ama bardağa vurmayı bırakmadı. "Sadece rol yap. Benim için. Bunu pratik olarak düşün."

Theo'nun ifadesi tamamen okunamaz haldeydi. Çınlamalar devam ederken birbirimize baktık ve ben ne yapacağıma karar veremeden eğilip yanağımı hafifçe avuçlayarak beni kendisine yaklaştırdı. Theo beni kendine çekerken Elena'nın tıklamayı bıraktığından ya da diğer tüm duyularımın kapandığından emin değildim.

Burada, parlak ışıklı, kalabalık bir yemek salonundaydık, etrafımız insanlarla çevriliydi ve Theo beni tekrar öpmek üzereydi. En kötüsü de, ona o kadar açtım ki, bunu kabul edebilirdim.

Ağzını benimkine bastırdı, nazik bir öpücük hayaletiydi. Çekildiğinde neredeyse onu takip ediyordum, yumuşak dudaklarının tadına bir kez daha bakmak için yanıp tutuşuyordum. Muhtemelen çaresiz görüldüğümü fark ettiğimde kızardım, hem de annesinin önünde!

"Ah, siz ikiniz," diye iç geçirdi Elena. "Genç aşk. Keşke sizinle kalabilseydim ama geç kalacağım. Max, sen Theo için hayal ettiğim her şeysin. Seninle tanışmak *harika*!"

Yanağıma bir öpücük kondurdu, Theo'ya sarılmak için koşuşturdu, sonra da geri çekilen bir kasırga gibi odadan çıktı ve bu sırada neredeyse Rafe'e çarpıyordu. Bu tanışma faslını atlatmak zorunda kalmadığım için rahat bir nefes aldım.

Sandalyesine oturdu ve Theo ile benim aramda bir bakış attı. "Ne oldu? Ne kaçırdım?"

Theo ve ben şok olmuş ifadelerle birbirimize baktık, ikimiz de az önce ödüllü bir dövüşe katılmış gibiydik.

THEO

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Sesi hemen tanıdım. *Kahretsin*, Pam beni burada, rıhtımda takip ederek ne halt ediyordu? Motor sorunları ve çok bilmiş teknisyenlerle dolu uzun bir günün sonuydu ve uğraşmak isteyeceğim en son şey işimi rehin tutan bir kadındı. Tekneden inip birkaç dakikalığına tuzlu havayı içime çekmek için meditasyon yapmıştım ama Pam bunu imkânsız hale getirecekti.

"Merhaba," dedim, sonunda onu selamlamak için döndüm. "Çantanda bir sözleşme olma ihtimali var mı?"

Hâlâ o lanet şeyi beklediğimi düşününce olması gerekenden daha neşeli bir şekilde güldü. "İş, iş, iş. Tek düşündüğün bu mu?"

Pam'in üzerinde her zamanki çiçek desenli ipek pardösüsü ve yüksek topuklu sandaletleri vardı. Düzgün olmayan rıhtımda suya düşmeden nasıl yürüdüğünü anlayamıyordum.

"Evet, açıkçası tek düşündüğüm bu." Aklıma

Max'in görüntüsü geldi.

Güzel, bugünlerde iş dışında düşündüğüm başka bir şey vardı. Bunu başkasının bilmesine gerek yoktu.

Arkasına bakmak için boynumu çevirdim. "Ford seninle mi?"

Başını salladı ve aramızdaki mesafeyi kapatırken bana suratını astı. "Hayır efendim, sadece küçük yaşlı ben. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Evet, hayal kırıklığına uğramıştım. Onunla tek başıma uğraşacak durumda değildim. Kafamda seçeneklerimi gözden geçirdim, karar vermeye çalıştım

Onu açıkça susturmak ya da sineye çekip istediği her şeyi yapmak daha profesyonel bir riskti. "Senin için ne yapabilirim, Pam?"

"Konuşabileceğimizi umuyordum. Yata binip biraz sohbet edebilir miyiz?" Önümüzdeki yatı, *Vivan't*ı işaret etti.

Onun binmesine izin verme şansım yoktu.

"Üzgünüm, tik ağacını yeni yeniledik, en erken yarına kadar kimsenin binmesine izin veremeyiz," diye yalan söyledim.

"Oh boo," diye surat astı. "Peki, o zaman senin ofisine gidebilir miyiz?" Sabrım taşıtı. "Pam, bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Gözlerini bana dikti, huysuzluğun bu tarafındaydı. "Sözleşme de dahil olmak üzere birkaç şey. Ama bunu burada açık açık konuşmak istemiyorum. Bu... hassas bir konu."

İçimden bir ses benimle kafa bulduğunu söylüyordu ama eğer bu anlaşılmayı bugün nihayet yapabilme şansım varsa... "Peki, bu akşamki planlarım için ayrılmadan önce birkaç dakikam var."

Rıhtımdan aşağı inmeye başladığımızda "Harika," diye neşelendi. "Şansım yaver giderse belki o planlar hakkındaki fikrini değiştirmeni sağlayabilirim."

Yüzümü buruşturduğumu saklamaya çalıştım. "Ford'u imzalamaya çağırmadığınız sürece, bundan şüpheliyim." Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeyi başaramadım. "Planlarım arasında VIP bir müşteriyle iş yemeği var ama sözleşme için ertelemeye ikna edilebilirim."

Bir yalan daha.

"Göreceğiz," dedi Pam gizemli bir şekilde.

Ofisime döndüğümüzde, kapının kilidini açtım ve tüm ışıkları yaktım, böylece herhangi bir flört saçmalığına katlanmayacağımı belirtmek istedim. Lobideki kaptan koltuğuna yöneldim.

"Lütfen, oturun."

Pam birkaç adım ötede duruyordu. Sinirli görünüyordu. "Burada olmaz. Senin ofisin."

Bana her gün oturduğum yeri hatırlatırcasına orayı işaret etti. "Neden?"

Sinirli bir ses çıkardı. "Çünkü bu benim tercihim. Söyledim ya Bunun özel bir mesele olduğunu bilmenizi isterim," diye açıkladı. Ofisin ön tarafındaki pencere sırasını işaret etti. "Herkes buradan geçebilir ve bizi görebilir."

"Tam olarak *neyi* görebilir?" Şakaklarımdaki gerginlik birkaç kademe daha arttı.

Pam'in alt dudağı titrerken gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten de kişisel meselelerimi oradan geçebilecek herhangi birinin önünde anlatmamı mı istiyorsun?"

Bekle, beni baştan çıkarmak için burada *değil* miydi? Gerçek sorunlar mı vardı - belki de Ford'la ilgili bilmem gerektiğini düşündüğü bir şey?

Ford'un Pam'in sözünü kesme ve onu başından savma eğilimini düşündüm. Bunu iyi bir iş hayatı ve kötü bir evliliği olan bir adamın başka bir vakası olarak değerlendirmiştim. Ama özel hayatında sergilediği yaralı gurur ve güvensizlik, profesyonel hayatını etkileyen kararlar almasına neden olduysa, bunu bilmem gerekiyordu.

"Bir şeylerin ters gittiğini fark etmemiştim," dedim Pam'e. "Hadi ofisime gidelim."

Burnunu çekti ve zaferle çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Dışarıya bakan pencerelerin panjurlarını kapalı bırakmıştım, bu yüzden ofisime girdiğimizde bir kozanın içindeydik. Eğer bana gizli tutulması gereken bir şey söylemek için mahremiyete ihtiyacı varsa, şimdi vardı.

"Lütfen oturun," diyerek kanepeyi işaret ettim. "Size bir su getireyim mi? Belki bir maden suyu?"

"Biraz daha sert bir şeyiniz var mı?"

Ofisimin köşesindeki küçük ıslak bara doğru yürürken dudaklarımı büzdüm. Tabii ki vardı ve o da bunu biliyordu.

hem onunla hem de Ford'la ilk kez tanışıyordum. Ama bu duruma alkolü eklemek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Çekingenliğinin azalmasını kesinlikle istemiyordum. Öte yandan, eğer kocasının anlaşmamız konusunda neden ayak sürüdüğü konusunda bana doğru dürüst bir cevap vermesi için buna ihtiyacı varsa...

"Viski. Votka. Cin," diye teklif ettim. "Hangisi olsun?" "Votka harika," diye mırıldandı arkamdan.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Gözyaşlarına ne olmuştu? Sandaletlerini çıkarmış ve ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde kanepeme yayılmış, fazlasıyla rahat görünüyordu.

Onun içeceğini hazırladım ve kendime bir şişe su aldım. "Tamam, neler oluyor?" Ondan en uzaktaki sandalyeye otururken sordum.

Bir yudum alırken bir omzunu silkti. "Sadece konuşmak istedim."

Pencereyi işaret ederek kaşlarımı çattım. "Ne hakkında konuşmak? Dışarıda üzgündün." Sesimin sert çıktığını duyabiliyordum, bu yüzden tonumu yumuşatmaya çalıştım. "Neler oluyor Pam? Ve bunun Ford'la yaptığım anlaşmayla ne ilgisi var?"

Sanki içinde bir şalter attı. Pam'in gözleri tekrar sulandı ve alt dudağı titredi. "Tamam, *tamam*." Titrek bir nefes aldı. "Peki, eğer birkaç dakika keyifli bir sohbet edemeyeceksek o zaman hemen konuya gireceğim."

Gözlerini dramatik bir şekilde uzaklara dikti. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedim kesin bir ifadeyle.

Pam içkisini bıraktı ve aslında dökülmemiş olan gözyaşlarını silmek için parmaklarını gözlerinin altında gezdirdi. "Ford ve ben..."

Kalp atışlarım yavaşladı. Pam ve Ford arasında bir şeyler oluyorsa, bu *benim* işimi etkileyebilirdi. Bu büyük bir olaydı.

"Bugünlerde birbirimizi anlayamıyoruz," dedi ve sonunda birkaç damla gözyaşının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. "Onun tek yaptığı çalışmak ve

Bir yanım bunu benden uzak durmak için mi yapıyor diye merak ediyor."

Başını eğdi ve hıçkıra hıçkıra ağladı, omuzları titriyordu. Her ne kadar ona yakın olmak istemesem de, annemin ağlayan bir kadını en azından teselli etmeye *çalışmak gibi* bir sorumluluğum olduğunu söyleyen sesini hâlâ kafamın içinde duyabiliyordum. Ne de olsa Ford'un bazen ona karşı bir pislik olduğunu ben bile söyleyebiliyordum.

Kanepeye doğru ilerledim, onun yanına değil de koltuğa oturdum, böylece dönüp kollarıma yapışmasına fırsat vermeden sırtını sıvazlayabilecektim. Belki de haksızlık ediyordum. Belki de gerçekten üzgündü ve bu beni baştan çıkarma girişimlerinin sonuncusu *değildi*.

Ama işi şansa bırakmak istemedim.

"Acaba..." diye hıçkırdı, "... başka bir *kadın* var mı?"

Kendi payıma düşen hilekârlarla çalışmıştım. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, yatçılık yaşam tarzının bir parçası olmak için gereken para, bu işle uğraşan erkeklerin istedikleri her şeyi istedikleri zaman elde etmeye alışkın güç oyuncularının olduğu anlamına geliyordu. Asistanlarımdan evli erkeklerle dolu geziler için eskort ayarlamaları istenmişti ve erkeklerin diğer yolculara asılmak için yüzüklerini çıkardıklarına tanık olmuştum. Bu beni heyecanlandırmıyordu ama ahlak polisliği işinde değildim. Bu adamların ne yaptıkları onların özel meselesiydi. Bu işe karışan herkes rızası olan bir yetişkin olduğu sürece, ben bu işin dışında kaldım.

Ford'da bunu göremedim. Pam'i bir statü sembolü olarak görüyordu. Eğer daha yeni, daha parlak bir statü sembolü olsaydı, günlük geziye Pam'i değil o kadını getirirdi. Ayrıca, eğer Pam'i aldatıyorsa, neden onu kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir iş sözleşmesinin görüşmelerine dahil etsin ki?

"Pam, hayır, sanmıyorum-"

Bir çığlık attı ve kendini bana doğru fırlattı. Ben hızla ayağa kalkarak kaçtım ve o da kanepeden yere düştü.

"Ow. Siktir. Ne oluyor, Theo?" Bana ters ters baktı.

"Ben de tam bunu söyleyecektim," diye başladım, çömelip ona elimi uzattım, "Ford'un senden başka kimseyle ilgilendiğini sanmıyorum. Sana tapıyor, Pam."

Elimi isteksizce kabul etti ve onu ayağa kaldırmama izin verdi. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim çok *yalnız* olduğum." Gözyaşları sanki kadrana bağlıymış gibi akmaya başladı.

"Sana mendil getireyim." Elim tuttuğu yerden çektim. "Sonra da sana bir taksi çağırayım. Eminim bu konuyu daha rahat konuşabileceğin yakın bir arkadaşın vardır. Ya da belki bir çift terapisti?"

Pam elini koluma atarak beni durdurdu, yüz ifadesi mutsuzluktan açlığa dönüşmüştü. *Lanet olsun.*

Bu kadının baştan çıkarma girişimlerinden kötü bir içki oyunu çıkarabilirsin.

"Theo," diye iç geçirdi, üzüntüden eser yoktu. "Sadece öp beni."

"Hayır," dedim sertçe.

Bana ters ters baktı. "Ama ben bunu istiyorum. Ford her zaman istediğini alır. Senin gibi erkekler her istediğini alır. Ben neden istediğimi alamıyorum? *Bir kez olsun?*" Sesi kırık, hayal kırıklığına uğramış bir acıyla çınlıyordu.

Bu muhtemelen bana söylediği en gerçek şeydi. Ama aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmede.

"Böyle hassas bir anda *bir iş ortağından* faydalanmayı aklımın ucundan bile geçirmem," dedim ve ikimize de rollerimizi hatırlattım. Bir adım geri çekildim, "Şimdi bana bir saniye izin vererseniz, gidip sizin için biraz peçete getireyim, sonra oturup bunu konuşabiliriz."

"Bekliyor olacağım," dedi alçak, boğucu bir ses tonuyla ve henüz pes etmeye niyetli olmadığını belli etti.

Hiç değilse onun kararlılığına hayran olmak gerekiyordu.

Ne yazık ki Ford, karısının beni baştan çıkarmaya çalıştığını öğrenirse ortaklığımız suya düşerdi. Karısının isteksiz hedefi olduğum için beni asla affetmeyecek kadar kıskançtı.

Eğer bu anlaşmayı kurtarmak için bir şansım varsa, Pam'i hemen ofisimden çıkarmalıydım ve bunu onu kırmadan yapmalıydım. Bu da gitmenin kendi fikri olduğunu düşünmesine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Onu alt etmenin zamanı gelmişti. Neyse ki, mükemmel bir müttefikim vardı.

Pam'e mendil getirirdim, ona bir içki alırdım... ve ben odadan çıkarken Max'i arar ve elbisesine harcadığım binlerce doları geri kazanması için ona bir fırsat verirdim.

MAX

Theo'ya bulaşmanın tuhaf olacağını biliyordum ama az önce ondan aldığım telefon bir üst seviyede tuhaftı.

Ne kadar sinirli olduğunu anlamasam seksi gelebilecek alçak ve sessiz bir sesle karşı karşıya olduğu senaryoyu özetledi. Görünüşe göre Pam, Ford'la ilgili acıklı bir hikâye anlatmak ve ona bir kez daha asılmak için ofisine gelmişti. Theo hâlâ Ford'la yaptığı anlaşmayı kurtarmaya çalışıyordu -nedenini Tanrı bilir- bu da Pam'in onu fiziksel olarak kapı dışarı etmek yerine kendi başına gitmeye karar vermesine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Ve onun gitmesini sağlamanın en hızlı yolunun benim ortaya çıkmam olduğunu düşündü.

"Pam gibisin, itici" ifadesi kullanıldı. Theo'nun bir kızı böcek ilacına benzetmenin iltifat açısından pek de arzu edilen bir şey olmadığını fark ettiğini sanmıyorum.

Şansıma, ofisinin bulunduğu marinanın hemen yanında bir yer keşfediyordum. Telefonu kapattım ve oraya gittim.

Marinanın otoparkında kamyonetinin arkasına bazı aletler yükleyen tanıdık görünümlü adama gözlerimi kısarak baktım. *Hayır*, bu olamazdı. Bu çok büyük bir tesadüftü.

"Ford?" Belli belirsiz seslendim.

Arkasını döndü ve beni tanıyınca geniş bir gülümsemeye boğuldu. "Max! Merhaba, sana rastlamak ne güzel!"

"Merhaba. Ne yapıyorsun?" Siyah kamyonetinin kasasını işaret ettim; devasa tekerlekler ve parlak bir tekne askısı ile onun için tamamen süslenmiş son model bir kamyonet olduğunu şimdi fark etmiştim.

"Eski bir müşteriye kontrol ediyorum. Her ihtimale karşı aletlerimi her zaman yanımda getiririm. Gemiye adımımı atar atmaz müşterilerimin her zaman ayarlanması gereken bir havlu çubuğu veya gevşemiş **B i r** süpürgelik şeridi keşfetmeleri ne kadar komik. Bunlar kâhyalarının halledebileceği türden şeyler ama sanırım sadece bebekleri konusunda bana güveniyorlar." Kıkırdadı. "Theo'yu ziyaret mi ediyorsun?"

Bu tesadüfi karşılaşmanın benim lehime olabileceğini fark ettim. "Öyleyim ve eminim seni görmeyi çok ister! Birkaç dakikalığına uğrayıp merhaba diyebilir misin?"

Bileğindeki kalın saate baktı. "Elbette uğrayabilirim."

Ford'a Pam'in çoktan Theo'nun ofisinde olduğunu haber versem mi diye düşündüm ama sürpriz unsurunun lehimize çalışacağına karar verdim.

Theo bana ana kapının kilitli olmadığını ve hemen içeri girmem gerektiğini söylemişti. Kapıyı iterek açtım ve lobide volta atarken neredeyse ona çarpıyordum.

"Selam bebeğim," dedim, hızlıca sarılmak için eğilirken ona yüklü bir bakış attım. Keşke birkaç saniye daha dayanabilseydim. Ona dokunmak için herhangi bir bahane. "Bakın kime rastladım!"

"Merhaba Theo," diye gürledi Ford, bu da Theo'nun omzunun üzerinden ofisine doğru bir bakış fırlatmasına neden oldu. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

"Ford," dedi Theo. Bana attığı bakıştan bunun iyi mi yoksa kötü bir gelişme mi olduğundan emin olmadığını anlayabiliyordum.

Güven bana, diye düşündüm.

Mesajı almış gibi görünüyordu.

Theo Ford'un elini sıktı, yüzünde profesyonel bir gülümseme vardı. "Ne güzel bir sürpriz. Sizi gördüğüme sevindim. Komik bir tesadüf ama; burada kimin olduğunu asla tahmin edemezsin. Size göstereyim."

Ofisine girerken onu takip ettik ve neler olduğunu gördüğümde neredeyse yüksek sesle kıkırdadım.

Pam masasının kenarına oturmuş, pardösüsünü bir omzundan ustaca sıyırmıştı. Uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve tek ayağını sallıyordu.

Saçma bir senaryoydu ama... içimde garip bir şeyler kıpırdandı. Pam, şey, Pam'di, ama kadının harika göründüğünü kabul etmek zorundaydım. Onunla kısa süreli bir kaçamak, onun için anlaşmayı bile tamamlayabilirdi, çünkü Pam kendi istediği olana kadar her şeyi ayakta tutan ana güç gibi görünüyordu.

Theo'ya baktım, acaba o da baştan çıkmış mıydı? Beni arayıp gelmem için neredeyse yalvardığına bakılırsa hiç de öyle görünmüyordu. Pam'in ısrarcılığı onu soğutmuş muydu? Onun tipi değil miydi? Yoksa onu rahatsız eden sadakatsizlik miydi, özellikle de birlikte iş yapmaya niyetlendiği bir adamla ilgili olduğu için? Pam onu yatağına davet eden evli olmayan bir kadın olsaydı, kabul eder miydi?

Cevap evet olsa bile, neden umursayayım ki? Onun gerçek kız arkadaşı değildim ki. Eğer sıkılmış eski bir modelle takılmak istiyorsa, benim için sorun yoktu. Tamamen onun seçimiydi. En azından midemde yuvarlanan kıskançlık gümbürtülerini görmezden gelmeye çalışırken kendime söylediğim buydu.

"*Ford!*" Pam ayağa fırladı ve lavanta rengi pardösüsünü kapadı. "Burada ne işin var?"

"Merhaba tatlım, aynı soruyu ben de sana sormalıyım," diye cevap verdi. "Neler oluyor burada?"

Ford şaşkın bir ifadeyle Theo ve Pam'e baktı, şüphe kaşlarını çattı. Pam'in duruşu hiç de kurnazca değildi.

Bir kolumu Theo'nun beline doladım. "Pam sohbet etmek için uğramış. Theo onu görmek ve merhaba demek isteyeceğimi bildiği için hemen beni aradı." Gülümsedim ve Ford'un bakışlarını üzerimde tutarak ne demek istediğimi anladığından emin oldum: Theo'nun Pam'le yalnız kalmaya hiç niyeti yoktu.

Çünkü bana sahipti.

Ford, Theo ve benim aramda bir ileri bir geri baktı. Sonra yavaşça başını salladı, yüzündeki şüphe kaybolmuştu. Onun yerine sadece yorgun görünen bir şey vardı.

"Ben... ben buralardaydım," diye kekeledi Pam, "ve en son birlikte olduğumuzda hangi marka şampanya servis ettiğini öğrenmek için uğradım. Böylece Foster'larla yapacağımız brunch'ta servis edebilirim."

"Oh, elbette. Doğru," diye cevap verdi Ford. Karısına sertçe gülümsedi. "Görev tamamlandı mı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Sanırım."

"Hey Ford," diye başladı Theo yüksek bir sesle, "hazır buradayken sana üzerinde çalıştığım ve senin işini de hesaba kattığım bazı yeni projeksiyonları göstereyim. Hâlâ bir sözleşme imzalamadığımız için biraz küstahça davranıyorum ama yakında imzalayacağımızdan bu kadar eminim. Tam şurada."

Ford'u bilgisayarına götürdü ve Pam'i sandaletlerini almak üzere kanepenin yanında bana doğru yönelmesi için bıraktı. Sandaletlerini tekrar giyerken beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Theo önemli bir müşteri yemeğine gideceğini söyledi. Bunun için giyinmediğin kesin."

Hızlıca düşünerek tişörtüme ve mini eteğime baktım. "Aslında öyleyim. Daha önce hiç otantik Meksika yemeği yememiş Parisli bir çiftle buluşacağız, bu yüzden onları en sevdiğimiz taqueria'ya götüreceğiz. Eğer senin giydiğin gibi bir şey giyseymdim, turist gibi görünerek dikkat çekerdim."

Yalanların bu kadar kolay aklıma gelmesi beni korkutuyordu. Ve turist gibi görüldüğümü söylemeye bayılıyordum. Bir Miami yerlisini yanlış etiketlemekten daha büyük bir hakaret olamazdı.

Homurdanarak Ford ve Theo'nun durduğu yere doğru ilerledi, projeksiyonlarla ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

"Demek bu kadar. Etkileyici, değil mi?" Theo sordu.

Pam homurdandı.

"Gerçekten de öyle," dedi Ford, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. Görünüşe göre, mesleki gururuna hitap ederek kişisel gururunu yatıştırabilirsiniz. "Vizyonunuzu takdir ediyorum."

Nefesimi tuttum, sözleşmeyle ilgili bir şey söylemesini bekliyordum ama ekrana yaklaştı.

"Aynı fikirde olmanıza sevindim. Peki sence bu anlaşmayı ne zaman tamamlayabiliriz?" Theo kollarını kavuşturarak sordu.

"Sanırım imzalanmış sözleşmeyi hafta sonuna kadar size ulaştırabiliriz." Pam'e hızlı bir bakış attıktan sonra yeniden Theo'ya odaklandı. "Senin için çalışmak mı?"

Sevinmemek için dudağımı ısırdım. *Nihayet.*

Theo poker suratını korudu. "İşe yarıyor. Bu işi başlatmak için sabırsızlanıyorum. Perşembe'ye kadar mı?"

Kesin bir tarih belirlemeye çalışırken ona gülümsedim.

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi Ford. "Şimdi sanırım senin saçlarından kurtulmamız gerekiyor. Eminim siz aşk kuşları eğlenceli bir şeyler planlamışsınızdır."

"Paris'ten gelen yeni müşterilerle tako gecesi," dedim Theo cevap vermeden önce hızlıca. "Otantik Meksika mutfağını denemek istediler."

"Eğlenceli bir geceye benziyor," dedi Ford. "Yakında dörtlü olarak gitmemiz gerekecek."

Theo'nun ağzının köşesi aşağı doğru döndü. "Elbette, her şeyi resmileştirdiğimizde kutlamak için Palme d'Or'a gidebiliriz. Eminim birkaç yemeği paylaşıyor olacağız."

"Böylece hanımlarımız birbirlerini daha iyi tanıyabilir."

Pam, Ford'un arkasından bana alaycı bir şekilde baktı ve ben de karşılık olarak tatlı bir şekilde gülümsedim.

"Dört gözle bekliyorum," dedi Theo, elini Ford'a uzatarak. "Perşembe."

Ford yine güldü. "Avukatıma ne yaptırabileceğime bakacağım. Pantolonuna bir tekme atmam gerekebilir." Pam'e döndü. "Gidelim mi canım?"

Ofisten çıktılar ve Theo hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi.

"Lanet olsun," diye nefes aldı ve masasına yaslandı. "Bu çok garipti."

"Bana her şeyi anlat. Ne kadar kötüleşti?" Sandalyelerden birinin arkasına tünedim.

Ağzını açtı ve nasıl başlayacağından emin değilmiş gibi havada belli belirsiz hareketler yaptı.

İçeri girdiğimizde verdiği baştan çıkarıcı pozu düşündüm. Kıskançlık duyguları yine karnımda çalkalandı.

"Biliyor musun, boş ver," dedim. "Bana söylemene gerek yok-"

"Ağlamaya başladı," diye ağzından kaçırdı. "Sonra kendini bana doğru fırlattı. Ben kaçtım ve bir şekilde yere mi düştü?"

Kendimi tutamadım. Kıs kıs gülmeye başladım. "Ciddi olamazsın. Ne yaptın sen?"

Homurdandı. "Seni aramak için odadan çıkmak için bir bahane uydurdum. Sonra biraz zaman öldürmek için gelen bir iş telefonuna da cevap verdim."

Şimdi gerçekten çok gülüyordum. "Kafanın arkasından hançer gibi bakarken iş görüşmene odaklanmak zor muydu?"

"Sen beni ne sanıyorsun, amatör mü?" Sırıttı. "Bir kasırgada bile iş görüşmesi yapabilirim."

"Ford'la karşılaşmam ne kadar çılgınca? Mükemmel bir şeydi."

"Evet. Anlamıyorum. Adam zanaatında mükemmeliyetçi ama boktan bir evliliği olmasında bir sorun yok gibi görünüyor."

Omuz silktim. "Belki de işlerine geliyordur? Kapalı kapılar ardında neler döndüğünü asla bilemezsin."

"Evet, şu halimize bak," diye güldü Theo. "Bence hikayemizi satmakta oldukça iyi bir iş çıkarıyoruz. İnsanlar gerçekten de bizim bir şey olduğumuza inanıyor."

"Çılgınca, değil mi?"

Bir süre daha bana baktı, kara gözlerindeki fırtına bulutları nihayet dağıldı. "Bu akşam ne yapacaksın?"

"Büyük planlar: dondurulmuş pizza ve *The Bachelor*."

"Seni yemeğe çıkarayım. Bu gece için bir teşekkür olarak."

İçimde farklı bir his oluşmaya başladı, çünkü bu davet bir randevu gibiydi. Yapmamız gereken bir plan yoktu, tüm bunları halletmiştik. Ve tamamen eğlenceli bir geceyi işverenimle geçirmek konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"Gerekli değil. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Sözleşmemin bir parçası, değil mi? Ayrıca, bana bonus ücret ödemeyi teklif ettiniz."

"Evet, ama bu gece benim için nöbetçiydin ve bu sözleşmenin bir parçası değildi. Hatırladın mı? Yaklaşan tüm resmi düğün tarihlerini planlamıştık. Ve sen özellikle Ford ve Pam ile daha fazla uğraşmak istemediğini söylemiştin. Son dakikada bana büyük bir iyilik yaptın. O yüzden sana teşekkür etmek için seni yemeğe çıkarayım. Özel bir yere gideriz."

Bunu düşünürken yanağımın içini çiğnedim. Acıkmıştım. Planım yoktu. Ve Theo o kadar güzel görünüyordu ki tek yapmak istediğim ona bakarak daha fazla zaman geçirmektir.

"Ama özel bir şey için giyinmedim. Her zamanki gibi."

Bana sırtıttı. "Her zaman inanılmaz görüldüğünün farkında olmaman bana çılgınca geliyor. Ve benim özel anlayışım ille de süslü olmak zorunda değil."

İltifat yüzünden yüzüm yandı. "Tamam, tamam, varım. Beni özel bir yere götür, Theo."

Ben daha konuşmamı bitirmeden bilgisayarını kapatıp ışıkları söndürüyordu ve böylece Theo Barnes ile ilk resmi olmayan randevum başlamış oldu.

THEO

"Bu *inanılmaz derecede* özel," dedi Max ev sahibesini çatıya çıkan sarmal merdivene kadar takip ederken.

"Sana söylemiştim."

Kadınları etkilemek için bir düzine mükemmel restoran seçeneğim vardı ama içimden bir ses Max için Miami manzarasının menüdeki şarapların fiyatından daha önemli olduğunu söylüyordu. Blue Olive, pek çok kişiyle paylaşmadığım bir başka gizli hazineydi ama Max'i getirmek doğru geldi.

O farklıydı.

Masaya yerleştik ama Max'in gözü sadece ufuktaydı. "Bu çok güzel."

Masamızdaki mumların ışıltısıyla aydınlanan yüzünü izledim.

"Katılıyorum."

Aniden bana döndü ve beni ona hayran hayran bakarken yakaladı.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ne demek 'ne'?"

"Yüzün... tuhaf görünüyorsun."

Onun anlayışlılığına kıkırdadım. Keşke Max ne düşündüğümü bilseydi. "Belki de tuhaf biriyimdir, bunu hiç düşündün mü? Gerçi otomatik olarak 'eksantrik' sınıfına terfi edecek kadar param var."

Menüyü kaptığı gibi benimle alay etti. Ben de kendi menümü aldım ve ne istediğimi bildiğim halde inceliyormuş gibi yaptım. Yaratıcı siparişler vererek kaderi kışkırtmayı sevmezdim. Neyi sevdiğimi biliyordum ve ona sadık kaldım. Sürpriz yok, hayal kırıklığı yok.

"Karar veremiyorum!" Max haykırdı. "Her şey güzel görünüyor."

Garson kız masanın yanında belirdi. "Tekrar hoş geldiniz Bay Barnes. Şef sadece ikiniz için özel bir tadım menüsü hazırlama fırsatını çok ister."

Hayır demeye başladım ama sonra Max'in gözlerinin nasıl parladığını gördüm. "Kulağa harika geliyor!" diye haykırdıktan sonra dönüp bana baktı. "Senin için de uygunsa?"

"Elbette," dedim, menümü bıraktım ve kendimi gülümsetmeye çalıştım. Açıkçası dizginleri elimden bırakma fikrine pek sıcak bakmıyordum ama o kadar heyecanlı görünüyordu ki nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Tercihlerinizi biliyoruz Bay Barnes, ama sizinkiler hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı hanımefendi?" diye sordu garson kız. "Herhangi bir alerjiniz ya da hassasiyetiniz var mı?"

"Yok. Önüme ne koyarsanız yerim ve şaşırtılmayı severim." Durakladı. "Hayır, onu geç. Ahtapot olmasın lütfen. Beşinci sınıf öğrencisinden daha zekiler."

Garson başını salladı. "Anlaşıldı. Şarapla başlayalım mı?"

Max'e baktım ve ne kadar güzel görüldüğüne bir kez daha hayran kaldım. "Beyaz tercih ediyor. Şefin seçimi."

Max'in gülümsemesi genişledi. "Unutmamışsın."

Garson kız gölgelerin arasında kayboldu, sonra elinde soğutucu bir kova içinde bir şişe şarap ve küçük bir kâse zeytinle düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı.

"Harika bir başlangıç," dedi Max, parmaklarıyla bir tanesine yardım ederken.

"Sadece bekle."

Max zeytini yerken bana sırtıttı ve onun ne kadar canlandırıcı olduğunu fark ettim. Ne kadar *gerçek*. Genelde çıktığım kadınlar, profesyonel olarak güzel kadınların olma eğiliminde olduğu şekilde bilinçliydi, her zaman gözlemlendiklerinin farkındaydılar, tıpkı bir sanat galerisindeki güzel sanatlar gibi

Müze. Bu durum onları ihtiyatlı davranmaya, kendilerini kötü gösterecek herhangi bir şey yapmaktan çekinmeye itiyordu. Max yüzde yüz Max'ti. Biraz küstah. Özür dilemeyen. Ve nefes kesiciydi, ister tuzlu parmaklarını yalasın ister bir kadeh şarabını yudumlasın.

Yemek koreografisi yapılmış bir dans gibi gelişti, neredeyse hemen bitirdiklerimizin yerine yeni tabaklar geldi. Humus ve pide, tuzda kavrulmuş pancar, karides şiş, kızarmış patlıcan, otlu falafel, tavada somon ve cacık kuzu etini gülerek ve konuşarak yedik. Porsiyonlar her birimizin karnını doyuracak kadar cömertti, ancak tıka basa doyduğumuzu hissettirecek kadar da fazla değildi.

Max sandalyesine yaslandı ve bardağını bana doğru kaldırdı. "Bu inanılmaz yemek için teşekkür ederim. Cennetteyim."

"Katılıyorum," dedim, bardağımı onunkine doğru eğerek. "Burada yediğim en iyi yemek."

İlk kez kendimi bırakıp beklenmedik bir şey denediğimi ve Max'in ısrarı olmadan bunu yapamayacağımı da unutmamıştım.

Şarap kadehinin kenarından bana bakarak, "Bir sonraki etkinliğimizde bizi nelerin beklediğini anlat bakalım," dedi. "Ailen nasıl biri?"

"Gürültücü ve meraklı," diye güldüm. "Annemle tanıştın, bu sana biraz ipucu vermeli."

"Annene bayıldım," diyerek benimle birlikte güldü Max. "Ne istediğini biliyor gibi görünüyor."

"Evet, o da *benim* ne *istediğimi* bildiğini sanıyor." Başımı öne eğdim ve iç çektim. "O da bir şeydir. Ama evet, ona bayılıyorum."

"Peki ya gelin?"

Garson kız hesabı bırakmak için yanımıza uğradı ama ben bakmadan kartımı uzattım.

"Jess mi? O her zaman dilediğim kız kardeş. Jess tanışabileceğiniz en nazik, en cömert insan. Nişanlısı Tim de müthiş biri. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar ve seni de çok sevecekler.

Annemin yaptığı gibi. Ama çok fazla olduklarını bilmelisin. Dügün etkinlikleri başladıktan sonra böyle sakın, rahat yemekler yiyemeyeceğiz."

"Akşam yemeğı harikaydı. Tekrar teşekkürler," dedi Max yumuşak bir sesle, sanki aramızdaki gergin havayı hissedebiliyormuş gibi.

"Sana teşekkür etmeliyim. Beni kurtardın."

İş anlaşmamdan bahsediyordum. Ama aynı zamanda başka bir şeyden de bahsediyordum. Adını koymaya hazır olmadığım bir şeyden. Max'le birlikte olmak... hayatıma daha farklı bakmamı sağlıyordu.

Elimi masanın üzerinden geçirip onunkini nazikçe kavradım. Elini yana doğru kıvrırdı ve parmaklarını benimkilere doladı.

Teni kadife gibiydi. Başparmağımı elinin arkasında gezdirdim, ona sarılmanın bu kadar doğal gelmesine şaşırmıştım.

Gözlerimiz buluştu. Bu iyi bir fikir miydi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum ama nereye varacağını görmek istediğimi biliyordum, özellikle de bu kadar iyi hissettirirken.

Hesabı imzalamak zorunda kaldığımda büyü bozuldu ve ikimiz de gitme zamanının geldiğini anladık. Ama gecenin bitmesine izin vermek istemiyordum.

"Yemekten biraz uzaklaşmak için vaktin var mı?" Tahta kaldırımını işaret ederek sordum.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet, bu iyi olurdu."

Birlikte yan yana yola koyulduk ve aramızdaki elektriğin zıpladığını hissedebildiğime yemin edebilirim. Bir kez daha kalbimin sesini dinledim ve elini tutmak için uzandım. O da karşılık olarak elimi sıktı, hâlâ önüme bakıyordu.

Hiç kimseyle el ele tutuşmadığımı fark ettim. Aşk acısı çeken bir gençken bile, özellikle de büyüdükten sonra. Ama Max'in elini tutmak çok doğru, neredeyse gerekli geldi, sanki bunu yapmadan sadece yakın yürümemiz mantıklı olmazdı.

"Bu gece çok eğlendim," dedi Max yumuşak bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Kötü bir durumu iyi bir şeye dönüştürmek gibi bir yeteneğimiz var gibi görünüyor."

"Ve iyi bir durumu daha iyi bir şeye." Güzel, melodik bir sesle güldü.

Belki gece havasından, belki Max'in bana bakışından, belki de elinin bende bıraktığı histen, ama içime bir şey doğdu ve kendimi daha fazla tutamadım - neden tutmak istediğimi bile hatırlayamıyordum. Yüzümü ona dönerek onu durdurdum, sonra elimi nazikçe kaldırarak yanağını avuçladım. Ona biraz zaman tanımak, hissettiklerimin tek taraflı olup olmadığını ya da onun da benim kadar tekrar öpüşmek isteyip istemediğini görmek istiyordum. Max bakışlarımı tuttu ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak bana evet, o da istiyor dedi.

Dudaklarımı onunkilere doğru indirdim ve o anda hissettiğim yoğunlukla onu bunaltmak istemediğim için önce nazikçe ağzını okşadım. Ama Max bana özümde bir centilmen olduğumu kanıtlamak için fazla fırsat vermedi, parmak uçlarında yükseldi ve kollarını boynumun arkasında dolaştırdı. Dili benimkine değdi ve omurgamdan aşağı bir şok dalgası gönderdi. Tahta kaldırım insanlarla dolu olmasına rağmen kimse izlemiyormuş gibi öpüştük.

Tek düşünebildiğim bir sonraki adımın ne olacağıydı. Sırada ne olması *gerektiği*ydi. Ama sonra Max aniden geri çekildi ve kaşlarını çatarak elini ağzına götürdü.

"İyi misin?" diye sordum. diye sordum. "Sorun nedir?"

"Ben... ben iyiyim. Ama bunu yapmamalıydık. İşleri zorlaştırmamak konusunda anlaşmıştık, değil mi?"

Suçlu bir ifadeyle bana baktı, sanki çizgiyi aşan **k e n d i s i y m i ş** gibi.

"Yaptık," diye iç geçirdim, hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak. "Ve eğer durmamız gerektiğini düşünüyorsan, o zaman duracağız."

Kesinlikle durmak istemediğim kısmı atladım. Tek yapmak istediğim Max'i evime davet edip ne olduğunu görmektir.

kıyafetlerini çıkardığımda oldu. Bunu işler karışmadan yapabilirdik, değil mi? Yoksa onu çok istediğim için mi kendimi buna inandırmaya çalışıyordum?

"Akıllı olmamız gerekiyor," diye devam etti Max. Aramızda bir işaret yaptı. "Bu bir daha olamaz, değil mi?"

Bunun olacağına dair umutlu konuştuğuna yemin edebilirdim... ama sözüne inanmak zorundaydım.

"Doğru. *Brilliance*'ta bu kuralları koymamızın bir nedeni vardı."

Max önce iskeleye sonra da bana baktı. "Artık gitsem iyi olacak... Geç oluyor."

Yemek boyunca telefonuma bir kez bile bakmadığımı fark ettim ve saatin kaç olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

"Neredeyse gece yarısı olmuş," dedim şok içinde.

"Evet, falafel yerken zaman uçup gidiyor."

Seninle birlikte, diye eklemek istedim.

Otoparka geri dönmek için döndük ve ayrı arabalara bindiğimizi hatırladım. Birlikte geçireceğimiz birkaç dakika nişan partisine kadar son dakikalarımız olacaktı.

Rahat bir sohbetle geçen bir gecenin ardından, otoparka yaklaştıkça söyleyecek bir şey bulmakta zorlandığımı hissettim. Tek düşünebildiğim onu tekrar öpmenin ne kadar harika bir his olduğuydu.

Max ön sıradaki kırmızı Fiat'ı işaret etti. "Bu benim. Tekrar teşekkürler," dedi.

"Benim için zevkti." Sesim çok resmi çıkmıştı. "Nişandan önce başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bana mesaj at. Her şey hakkında, gerçekten. Senin için saç ve makyaj ayarlamamı ister misin?"

"Neden, endişelendin mi?" diye güldü bana. "Genelde nasıl görüldüğüm düşünüldüğünde şaşırtıcı gelebilir ama aslında makyaj konusunda çok becerikliyimdir."

saç kurutma makinesi ve macun. Şaşıracaksın. Sana söz veriyorum, eve, ailene getirebileceğin mükemmel bir kız gibi görüneceğim."

"Bunu ima etmek istememiştim-"

"Dur, ne demek istediğini biliyorum," dedi ve elini koluma koydu. Sanki statik elektrik tenimi karıncalandırmış gibi hissettim. "Cömert davranıyordun. Her zamanki gibi fazla cömert. Ben iyiyim. Ama teşekkür ederim."

Elini bir süre daha çekmedi ve ben de onu tekrar öpmek için eğilmemek için kendimi zor tuttum.

"Yakında konuşuruz," dedi benden uzaklaşırken. "Saatleri falan ayarlarız."

"Evet, anladın."

Sesimin normal çıkmasından etkilendim, çünkü tek düşünebildiğim Maxine Simon'ın tatlılığının hala ağzımda olduğuydu.

MAX

"W hoa."

Siyah smokin elbisemin içinde, saçlarımın geriye doğru taranmasıyla ve göz kapaklarımdaki kedi gözü tarzı göz kalemiyle aşırı şık görüldüğümünden endişeliydim ama Theo'nun yüz ifadesine bakılırsa her şey oldukça iyi bir şekilde bir araya gelmiş olmalıydı. Bu kadar süslenip püslenmişken pek de rahat değildim ama elbise mağazasında denediğim prenses elbiselerinden birini giyseydim daha da kötü olacağını biliyordum.

Peki ya Theo'nun görünüşü? Önemli bir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydım diyelim. Her günkü gündelik havasının son derece seksi olduğunu düşünsem de, giyinik hali dudak uçuklatıyordu. Sanırım saçları yeni kesilmişti ve smokini onu ekstra kaslı bir James Bond gibi gösteriyordu. Etrafında baharatlı bir şeylerin izini yakaladım ve kaynağını tanımlamaya çalışmak için boynuna sokulabilmeyi diledim. Tıraş losyonu muydu? Kolonya mı? Sadece o muydu? Bunu bilmeyi hak ettiğimi hissediyordum.

Gözlerimiz her buluştuğunda, ne düşündüğümü anlayabileceğinden endişeleniyordum. O lanet öpücük. Önemsizmiş gibi geçiştirmeye çalışmıştım ama gerçek şu ki neredeyse beni yerimden oynatacaktı. Kesip atmıştım ama sadece mecbur olduğumu hissettiğim için. Kurallarımıza göre karmaşıklık yoktu ve bu şekilde öpüşmek sadece daha fazlasına yol açacaktı. Kendimi ondan çok daha fazla kaptırmış gibi hissediyordum, bu yüzden önce ben çekildim.

"Görünüyorsun... sadece, vay canına."

"Sanırım bu iyi bir şey?" Ona sırıttım.

Yavaşça başını salladı, beni tekrar içine aldı. "Evet. Kesinlikle. Büyüleyici."

Aptalca bir nezaket gösterisinde bulundum ve kızardım. "Elbise ve senin sayende."

"Hayır, zerre kadar övgü almayacağım. *Hepsi* senin."

"Sen de gayet iyi temizliyorsun." Yüzyılın en yetersiz cümlesini söyledim, sonra geri çekildim ve onu küçük daireme çağırdım. "Bir dakikalığına içeri gelmek ister misin? Değişiklik olsun diye derli toplu."

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Keşke gelebilsem ama gitmemiz gerek. Annem nefret eder, bu onun deyimidir, 'oyalanmaktan'."

"Bu çok sevimli," diye güldüm. "Tamam, ben hazırım o zaman."

Süslü küçük çantamı aldım ve onu otoparka kadar takip ettim. Kaldırımında rölantide duran bir limuzin görünce donakaldım.

"Bu *senin* mi?"

"Eğer isteseydim, olabilirdi. Ama hayır, arkadaşım işin sahibi ve her zaman takas yaparız. Bu şekilde ikimiz de birkaç kadeh şampanyanın tadını çıkarabiliriz ve gecenin sonunda yarım yamalak bir Uber'e binmek zorunda kalmayız."

"Baloya gidiyormuşum gibi hissediyorum," dedim şoför kapıyı tutarken.

"Bu, gecenin sonunda benimle yavaş dans etmen gerektiği anlamına geliyor."

Tereyağlı deri koltuğa yerleştim. "Bu da anlaşmanın bir parçasıydı, değil mi? Tüm bu kız arkadaş olayını satmak için?"

"Seni test ediyordum," dedi, yanıma geçip bana kokusundan bir fırt daha verdi. "Geçtin."

"Ders çalışıyordum," diye şaka yaptım.

Limuzin sessizleşti ve Theo'nun gözlerini üzerimde hissettim.

"Pırıl pırıl," dedi, eteğimin yırtmacından görünen çıplak bacaklarımı işaret ederek.

"Ne?"

"Tam burada ısıltılı görünüyorsun." Eğilip bacağımın dizimin üzerinde çapraz durduğu iç baldırımı işaret etti. Parmağı sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı ama tenimi okşamadan durdu. "Güzelmış."

Bana dokunmasını ne kadar isterdim.

Neden bahsettiğini anlamak için eğildim ve bacaklarımda bir miktar parıltı olduğunu gördüm. İçinde "parıltı" kelimesi geçen yeni bir losyon kullanmıştım, bu da şu anda muhtemelen bir insan disko topuna eşdeğer olduğum anlamına geliyordu. Kollarımı oynattım ve onların da parlak bir ısıltıya sahip olduğunu fark ettim.

"Losyonumun içinde sim olduğunu bilmiyordum," diye homurdandım. "Yapış yapış mı? Striptizci gibi mi görünüyorum?"

Başını arkaya attı ve bana güldü. "Öncelikle, striptizcilerle çok fazla karşılaşmadım, o yüzden buna cevap veremem." Theo kendini toparladı. "İkincisi, hayır rüküş görünmüyorsun. Bu imkânsız olurdu. Işıl ışıl görünüyorsun."

Bu kelimeyi söyleyiş şekli ensemde bir ürperti yarattı. Sesi biraz kısıldı ve boğazını temizledi.

"Teşekkür ederim," demeyi başardım, göğsümde yuvarlanan sıcaklık dalgasını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Şehrin lüks bir semtindeki yüksek bir binanın önünde durduk.

"Hiç Bloom'a gittin mi?" Theo bana binanın tepesini işaret ederek sordu.

Başımı salladım. Kulübün adını duymuştum -dedikodu sütunlarına inanmak gerekirse, her zaman ünlüler ve sosyeteyle dolup taşardı- ama hiç içeri girmemiştim. "Benim tarzım değil, gerçekten. Ama kontrol edeceğim için heyecanlıyım."

Limuzinden inerken elimi tuttu. "Başka bir arkadaşım sahibi. James, onunla tanışacaksın."

"Çok bağılısın," dedim, elimi bırakmayacağını umarak. Biraz gergin hissetmeye başlamıştım. Her şeyi enine boyuna düşünmemiştim ama işte, genellikle mankenlerle çıkan bir adamın kolunda seçkin bir kulübe girmek üzereydim.

"Birçok ortak yönümüz olduğunu bilen ortak bir arkadaşımız tarafından tanıştırıldık. Bu bir tür kardeşlik," diye açıkladı asansörü beklerken. "Hepimiz birbirimize yardım ediyoruz. Tavsiye veririz, akıl danışırız, bu tür şeyler işte."

Staja başladığımda benim de güvenebileceğim aynı türden bir topluluğa sahip olacağımı fark ettim.

Asansör durdu ve hâlâ elimi tutarak beni asansöre çekti. Neyse ki yalnızdık. Nefes almak için birkaç saniyem vardı.

"İyi misin?" Theo bana usulca sordu.

Belli mi ediyordum yoksa duygularımı bir şekilde hissedebiliyor muydu emin değildim.

"Neden? Gergin mi görünüyorum?"

Bana düşünceli bir bakış attıktan sonra kulağımın arkasındaki bir saç telini düzeltmek için uzandı, o kadar şefkatli bir hareketti ki onu asansörün duvarına sıkıştırmamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır, gergin değilim. Hazır görünüyorsun, sanki hazırmışsın gibi. Ama sadece rahat olduğundan ve gelecek sorgulamaya hazır olduğundan emin olmak istedim. Çünkü insanlar senin işine burnunu sokacak, güven bana. Bana sormak istediğin son bir soru var mı?"

Bir milyon sorum vardı ama hiçbirini dile getiremeden asansörün kapıları açıldı ve şık bir alana çıkmak zorunda kaldık.

"Gösteri zamanı," diye fısıldadı Theo kulağıma.

"Ve işte orada!"

İnanılmaz derecede yakışıklı, kumral bir adam Theo'nun elini sıkmak için yaklaştı.

"Hey James, seni görmek ne güzel!" El sıkışıp kardeşçe kucaklaşırlarken, "James, seni görmek ne güzel!" dedi. "Bu benim kız arkadaşım Max. Max, James bu geceki ev sahibimiz.

-Bloom'un sahibi."

Uzattığı elini sıktım, bir yandan da küçük kardeşlikleri için dış görünüşün şart olup olmadığını merak ediyordum. "Kulübünüz çok güzel!"

James, Theo'ya kocaman bir gülümseme vererek, "Güzelden bahsetmişken," dedi. "Bu adam sana iyi davranıyor mu?"

"Beni çok şımartıyor," diye dürüstçe cevap verdim.

"Olması gerektiği gibi. Beni takip edin, balo salonunda partinizi hazırladım."

James'in arkasında yürürken çingiraklı sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Topuklu ayakkabılarım normalde giydiklerimden çok daha yüksekti ve ayak parmaklarımı biraz sıkıştırsalar da beni ne kadar uzun yaptıklarını takdir ettim. Eklenen yükseklik ve Theo'nun iltifatları biraz savaş zırhı gibi hissettirdi. Ailesi annesine benziyorsa buna ihtiyacım olduğundan değil. James kapıyı açarken sırtımı dikleştirdim ve başımı dik tuttum.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, romantik bir parıltı vermek için mumlar etrafa yayılmıştı. Krem rengi masa örtüleri, fiyonklu sandalyeler ve her masanın üzerinde yükselen fildişi çiçek aranjmanları ile düğünün kendisi olabilecek kadar süslü görünüyordu. Odanın en ucunda Miami silüetine bakan bir pencere duvarı vardı.

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Tam da bu yüzden burayı seçtik," diye cevap verdi Theo.

"*Biz* mi?" Farklı boyutlarda çerçevelerle süslenmiş bir masaya doğru yürürken onu izledim.

Theo onları incelemek için daha yakına eğildi, parmağı listelenen isimler boyunca gezindi. "İşte buradayız. Masa bir. Eğlenceli bir grup."

Onu odanın içinde takip ederken soruma cevap vermediğini fark ettim. Masaların arasından geçerken herkes ona gülümseyip el sallıyordu ve düzinelerce gözün üzerimde olduğunu hissediyordum.

"Maxine! Bu tarafa!"

Masamıza vardığımız Elena'nın aşağı yukarı zıplamasından ve kendi masasının yanındaki iki boş sandalyeyi işaret etmesinden anlaşılıyordu.

"Merhaba bebeğim," dedi Theo'ya ve onu kucakladı. Onu bıraktıktan sonra bana da sarıldı.

Theo masadan bizi izleyen herkese gülümsedi. "Merhaba millet. Bu Max, kız arkadaşım."

Herkesin beni selamlamasından ve kimsenin Theo'nun bana kız arkadaşım demesine şaşırmamış görünmesinden, Elena'nın biz gelmeden önce ağzındaki baklayı çıkardığını anlayabiliyordum.

"Merhaba," diye el salladım onlara. "*Muhteşem* bir elbise," dedi biri.

"Teşekkür ederim." Kızardım ve Theo'nun kolunu sıkmak için uzandım. O şey bana çelik bir giriş gibi geldi.

"Max, bu benim kız kardeşim Patrice," dedi Elena, ona neredeyse tıpatıp benzeyen ama bordo giymiş yakındaki bir kadını işaret ederek, sonra masanın etrafında dolaşmaya devam etti, "bu Patrice'in kocası Tony, kızları Amanda ve kocası Gary, ve sevgili dostlarımız Mack ve Donna Greenbaum, aynı zamanda gelinin vaftiz ebeveynleri olacaklar."

Her birinin adını, hepsini hatırlayacağım umuduyla mırıldandım.

"Maxine ve ben kısa bir süre tanıştık ama birbirimizi tanımak için pek fırsatımız olmadı," dedi Elena, herkesin dikkatini verdiğinden emin olmak için masanın etrafına bakarak. "Öyleyse bize kendinle ilgili *her şeyi* anlat canım. Hiçbir detayı atlama!"

Theo benim yerime araya girmeye çalışırken ben güldüm. "Hadi ama, kadını sorguya çekme. Daha yeni geldik."

"Ne?" Elena sordu. "Merak ediyoruz! Onun özel biri olduğunu şimdiden söyleyebiliriz, sadece daha fazlasını öğrenmek istiyoruz."

Beni çok az tanıdığı için bu Elena'ya hüs-nükuruntu gibi gelmişti. Ama iyimserliğinde sıcak ve sevimli bir şeyler vardı.

"Evet, mesela siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Patrice sordu. Theo ve ben birbirimize baktık.

"Sen benden daha iyi anlatıyorsun," dedi.

Başlangıç hikâyemizi anlatmaya başladım. Her doğru yerde oohlayarak ve aahlayarak yediler. Theo hikayeyi daha da sevimli hale getiren bazı yeni ayrıntılar eklemeyi bile başardı.

"Bu çok tatlı," dedi Amanda. "Birinin sonunda bu adamı yakalayabilmesine bayıldım. O en iyisi."

Ailesi de aynı fikirdeydi ve Theo başını eğerek aniden... utangaç mı göründü?

Hayır, bu doğru olamazdı.

"Max beni daha iyi yapıyor," dedi ve elimi tutup dudaklarına götürdü.

Öpücük kısıydı, sadece dudaklarının elimin arkasındaki fısıltısı, ama içime bir ürperti göndermeye yetti. Yüzüme yapışmış bir gülümsemeyi korudum, beklenmedik derecede güçlü tepkiyle ne yapacağımdan emin değildim.

Müzik ortam müziğinden Frank Sinatra'ya geçti ve Elena ellerini kalbine götürdü.

"En sevdiğim!"

Theo bacağıma sıktı ve kulağıma fısıldamak için daha yakına eğildi. "Bana bir dakika müsaade edin."

Ayağa kalktı ve elini annesine uzattı. "Hadi yapalım şunu."

Annesi oğluna gülümsedi ve boş dans pistine doğru yürüdüler.

"Şunu izleyin," dedi Patrice gururla.

Theo bir süre bekledikten sonra Elena'yı şok edici bir zarafetle dans pistinde dolaştırmaya başladı. Sadece ikisi ritim eşliğinde sallanmıyordu, Theo aslında annesini gerçek bir dansa yönlendiriyordu. Fokstrot olabilir mi? İyi bir dansçı olduğunu söylerken yalan söylemiyordu.

"Vay canına," dedim usulca.

"Değil mi? Çok zarif. İlk şirketini sattıktan sonra, 'kişisel gelişim' dediği şey için biraz ara verdi. Dans etmek, yemek yapmak, su kayağı, kaya tırmanışı gibi her türlü yeni şeyi yapmayı öğrendi... Aklınıza ne gelirse, denedi."

"İnanılmaz biri," dedim sessizce, Patrice'e olduğu kadar kendime de.

Theo ve annesinin birkaç fotoğrafını çekmek için telefonumu çantamdan çıkardım. Profesyonel ekipmanım kadar iyi olmasa da, yine de onunla düzgün fotoğraflar çekebiliyordum.

Görüntüleri inceledim, yüzünü daha net görebilmek için her birini büyüttüm. Annesine gülümseme şekli kalbimi eritti. Bu, Theo'nun başka bir yüzüydü; daha yumuşak, daha açık ve dünyanın geri kalanına gösterdiği aşırı özgüvene sahip olmayan bir versiyon.

Tanıdığım ukala Theo bu değildi. Bu *adam gibi adam* Theo'ydu.

Ve ondan çok fazla hoşlanmıştım.

THEO

Dans ederken anneme odaklanmaya çalıştım ama gözlerim sürekli Max'in ailemle çevrili olduğu masaya takıldı. Başının çaresine bakabileceğini biliyordum; bu konuda hiç endişelenmiyordum.

Sadece onun zahmetsizce herkesi etkilemesini izlemek istiyordum.

Jessica masaya doğru yöneldi ve Max ile Amanda'nın arasına yerleşti; üçü de eski dostlar gibi gülüyordu. Her şey o kadar doğru geliyordu ki bunun bir gösteri olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım.

"Ona bakmaktan kendini alamıyorsun, değil mi?" diye sordu annem, koluma hafifçe vurarak.

"Beni suçlayabilir misin?" Güldüm.

Başını salladı ve bakışlarımı takip etti. "O özel biri tatlım. Onu çok az tanıyorum ama onda bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bazen biriyle tanışırsın ve neredeyse kalbinin içini görebilirsin. O iyi biri."

Onu kavrayışımı düzelttim ve etrafında döndüm. "Mm-hmm."

Frank mırıldanmayı bıraktı ve DJ şimdiye kadar duyduğum en garip müzikal değiş tokuşa geçti.

Tanıdık açılış notalarını duyunca, "Hadi ama," diye homurdandım. Annemi koltuklarımıza doğru çektim. "Tavuk Dansı mı?"

"Tim, Jess'in resepsiyonda çalmasına izin vermediği için şimdi o yapıyor. Baksanıza!"

Jess kıcıyla gülerek Amanda ve Max'i dans pistine doğru sürüklüyordu.

"Tam ona göre," dedim, üçünün elleri kalçalarında sıraya girmelerini izlerken.

Bu aptal geleneğe katılmayı reddediyordum ama itiraf etmeliydim ki Max'in kıpırdanışını ve gülüşünü izlemek çok hoşuma gidiyordu. Kadınların hepsi önlük giymişti, bu yüzden her şey normalden daha da gülünç görünüyordu ama sanırım eğlencenin yarısı da buydu.

DJ daha sonra "The Electric Slide" çaldı ve üçü dans etmeye devam etti. İki kadeh şampanya alıp masaya oturduğumda müzik tekrar "Come Away with Me"ye döndü.

"Tatlım, git getir onu," dedi annem. "Bu çok güzel bir şarkı."

Max, Jess ve Amanda'yla birlikte gülerek dans pistinden ayrılırken bunu düşündüm. Evet, dans etmemiz gerekiyordu.

Masaların arasından sıyrıldım ve onu hazırlıksız yakalayıp elini tuttum. Onu kollarıma aldığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Benimle dans ediyorsun. Şimdi." Onu ayarlarken söyledim.

"Sorduğun için teşekkürler," dedi, kaşlarındaki çatıklığa rağmen ağzının köşesi yukarı kalkmıştı.

Valsin bir-iki-üçü bana her zaman kalp atışı gibi gelirdi ve uzun, süzülen adımlar yürümek kadar doğal gelirdi. Max'in liderliğime çabucak uyum sağlaması ve onu büyük, zarif dönüşlerle pistte gezdirmeme izin vermesi şaşırtıcı değildi. Bu anı sadece onunla keşfetmek istedim, aramızda gelişen bu yeni bağı.

Çünkü o bana *uyuyordu*, sanki sonsuza dek birlikte dans ediyormuşuz gibi. Narin elleri benimkine sarılmıştı, güçlü kolları bana doğru miktarda dirençle baskı yapıyordu, böylece onu oldukça etkileyici hareketlerle yönlendirebiliyordum. Bu sadece... doğru hissettiriyordu.

"Sen harika bir dansçısın," dedi bana hayranlıkla bakarak. "Beni iyi gösteriyorsun."

"Ve sen de seni iyi göstermeyi kolaylaştırıyorsun," diye cevap verdim. "Güçlü bir liderin anlayışlı bir takipçiye ihtiyacı vardır."

Ağızı buruştu. "Ya da güçlü bir takipçinin anlayışlı bir lidere ihtiyacı olduğunu söyleyebilirsin."

"Dokunaklı," diye güldüm. "Bu iki şekilde de geçerli."

Şarkı bitti ve DJ "At Last" ile işleri daha da yavaşlatırken odanın havası yeniden değişti.

"Bir tane daha mı?" diye sordum.

"Bu şarkıda dans etmemi istemezsen hakarete uğrarım," dedi bana yaklaşarak. "Hayran kulübün de öyle."

Annem ve teyzemin bize hevesle bakmıyorlarmış gibi davranma zahmetine bile girmedikleri masamızı işaret etti.

"Sanırım bunu iyi yapmamız gerekiyor. Süslü adımlar yok, sadece bol bol yakın temas ve hayran bakışlar."

"Bunu yapabilirim," dedi Max kısık bir sesle, gözleri benimkilere dikilmişti. "Yapabilir misin? Hadi Theo, beni bunun gerçek olduğuna inandır. Sat onu."

Bana ne yaptığının farkında değildi. Max şimdi kollarını boynuma dolamış, bedenime yaslanmıştı. Başparmağı saç çizgimin hemen altında alaycı daireler çiziyordu. Onun için yanıp tutuşuyordum ve o hala benden "satmamı" mı istiyordu?

Acı çekiyordum, tüm ailemin önünde sertleşmemeye çalışıyordum. Ama bana bir meydan okuma vermişti ve ben zorluklar karşısında asla geri adım atmadım.

"Buna ne dersin?" Kısık bir sesle sordum. Onu daha da yakınımaya çektim ve kollarımı omuzlarına dolayarak bana yaslanmasını sağladım. Max memnun bir ses çıkardı ve başını göğsüme yasladı. Sallanmamız biraz daha ritmik bir hal aldı, birlikte o kadar mükemmel bir şekilde hareket ediyorduk ki vücudumuzun neredeyse her yeri birbirine değiyordu. Sanki birbirimize duyduğumuz özlemi dans ederek gideriyorduk. Her yumuşak kıvrımını hissedebilmem için bana bastırma şekli duyularımı ateşe verdi. Elbise sırtını tamamen açıkta bırakıyordu, bu yüzden ellerimi yumuşak tenini okşamak için indirdim. Max bana doğru eğildi, gıdıklanıyordu ve umarım biraz da tahrik olmuştu.

Başını kaldırıp bana baktı. "İşe yarıyor," diye fısıldadı Max. "Tamamen satıyorsun."

Boğazımı temizledim. "Kime? Onlara mı? Yoksa sana mı?"

"Buna inanmaya başladım sayılır," dedi, hâlâ bana kilitlenmişti ve başka tarafa bakmam için beni cesaretlendiriyordu. "Sen inanıyor musun?"

Kollarımdaki güzel kıza karşı ne kadar dürüst olabileceğimi bilmiyordum. Karmaşıklık olmaması konusunda anlaşmıştık ama içimde dönüp duran şey kesinlikle karışık hissettiriyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

"Evet, öyleyim," diye fısıldadım.

Bana ne oldu bilmiyorum ama bundan sonra ne olması gerektiği konusunda hiç şüphem yoktu. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve yumuşak, davetkâr ağzının benimkine doğru yükselmesiyle karşılaştım.

Öpüşmek anlaşmamızın bir parçası değildi ama bu anı kaçırmak istememe imkân yoktu.

İkimiz de anın sıcaklığına teslim olurken sallanmalarımız yavaşladı. Öpüşmeyi aile etkinliğine uygun tutmaya çalıştım ama Max bunu neredeyse imkânsız hale getirdi. Çok duyarlıydı, bana doğru eğiliyor, dilinin benimkine değmesine izin veriyordu. Bu çok daha fazlasını vaat eden bir öpücüktü.

Şarkı sona erdi ve dünyanın en kötü DJ'i "All the Single Ladies "e geçerek odadaki kadınlardan bir kükreme aldı. Ama Max ve ben hâlâ birbirimizin içinde kaybolmuştuk. İsteksizce birbirimizden uzaklaştık ve başparmağımı yanağında gezdirdim.

"Sana doyamıyorum," diye eğildim ve kulağına fısıldadım. "Benimle eve gelir misin? Hemen şimdi?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye fısıldadı Max. "Hadi gidelim."

Elimi tuttu ve dans pistinde toplanan kalabalığın arasından yolumuzu açtık, neredeyse Jess'e çarpıyorduk.

"Hey siz ikiniz, uzağa gitmeyin!" Jess müziğin sesini bastırarak bağırdı. "Bu şarkıdan sonra Neredeyse Evli Oyunu'nu yapacağız ve siz de benimle Tim'in ardından çıkacaksınız."

Kalbim sıkıştı. Tek düşünebildiğim Max'i nihayet soymaktı ama onur konuğu burada kalmamızı istiyordu.

Toplantı odasında insanlara siktirip gitmelerini söylemekte bir sorun görmüyordum. Ama konu ailem olduğunda, tam bir lokuma dönüşüyordum.

Jess nedimelerden biriyle kaçarken, "Tamam, tabii," diye homurdandım. "Sanırım burada kalmaktan başka seçeneğimiz yok, ha?"

Max'in bedenime yaslandığını hissedebiliyordum, belli ki o da benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

"Erteleme mi?" diye sordu bana.

"Tabii ki hayır. Bunu kısa bir mola olarak düşün, sonra seni eve götüreceğim."

"Söz mü?" diye sordu hınzır bir sırtıyla.

Elimi sırtından aşağı kaydırdım ve etrafımızda ne kadar çok aile olduğunu göz önünde bulundurarak gitmesini istediğim yerden biraz uzakta durmasına izin verdim. "Bunu garanti ederim."

Jess ve Tim'in Neredeyse Evlilik Oyunu'ndaki sırası tahmin edilebileceği gibi çok sevimliydi ve bir sonraki bildiğim şey, onun mikrofonda Max ve benim sıcak koltuklardaki zamanımız için gelmemizi talep ettiğiydi. Ailemden gelen yuhalama ve alkış sesleri, bizim hakkımızdaki pislikleri öğrenmeye fazlasıyla hazır olduklarını gösteriyordu.

Grubun önündeki yüksek bar taburelerinde yerimizi alırken Max bana "Bu işte çok kötü olacağız," diye fısıldadı. "Biz 'neredeyse evleniyoruz' değil, 'asla evlenmeyeceğiz'."

Bunu söylediğini duymak içime bir yumruk yemiş gibi

hissettirdi ama gerçek buydu. "Büyütülecek bir şey değil,"

dedim. "Sadece eğlenmeye çalış."

"Pekâlâ millet, işte sıradaki kurbanlarımız, yani *yarışmacılarımız*," diye bağırdı DJ mikrofona. "Max, bize ne anlatacaksın?"

Theo her sorunun cevabını söyleyecek ve ikiniz de cevaplarınızı beyaz tahtaya yazacaksınız. Hazır mısınız?"

Hep birlikte başımızı salladık.

"Pekâlâ Max, ilk soru: Theo kimin sabahları fazla uyuma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söyler?"

İlk kez karşılaştığımız için yumuşak bir cevaptı. Bir tahminde bulundum ve yarışma programının "düşünme" müziği çalarken Max'in adını beyaz tahtaya yazdım. Kendisininkini kucağında ters çevirirken bana sırttı.

"Bize cevaplarınızı gösterin çocuklar!"

Beyaz tahtamı çevirirken adamın tanıdık gelmesine sinirlendim.

"Bu bir eşleşme! *Max* ilişkideki tembel kemik. İyi işti aşk kuşları. Sıradaki soru: Kimin evden çıkarken anahtarlarını ya da cüzdanını unutma olasılığı daha yüksek?"

O ilk kader toplantısını düşündüm. Teknik olarak eşyalarını teknemde unutmamış olsa da, bunun olabileceğini tahmin ettim ve adını küçük beyaz tahtaya yazdım.

"Cevaplarınız?" diye sordu DJ. Tahtalarımıza bakmak için eğildi. "Yine Max, ve bu bir eşleşme! İkiniz de çok *ateşlisiniz!*"

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum.

DJ alçak bir sesle, "Şimdi biraz... edepsizleşme zamanı," dedi. "Burada hepimiz yetişkiniz, değil mi?" Kalabalık tezahürat yaparken odanın etrafına baktı.

Dehşetin omurgam boyunca süründüğünü hissettim. Şimdi ne olacaktı?

"Aşk kuşları..." dedi, aramıza bakarak. "İlk kim kimi öptü? Meraklı zihinler bilmek istiyor!"

İlk öpüştüğümüz zamanı, Max'in kontrolü ele alış şekliyle beni nasıl şoke ettiğini düşünürken kendimi kaybetmemeye çalıştım. Tam bir ateş parçasıydı ve bu hoşuma gitmişti. Ona baktım ve bana yaramaz bir gülümsemeyle yavaşça göz kırptı.

Kahretsin, onu istiyordum.

"Cevaplarınız lütfen," dedi DJ. Bize karşı yığılmış olasılıklara rağmen oyunu süpürdüğümüzden emin bir şekilde tahtalarımızı çevirdik. "*Yine* Max, seni pis küçük kız."

Burnuna yumruk atma isteğime direndim.

"Tamam, ikinize de son bir soru... ve bu seferki çok zor. Max, Theo haftada kaç kez *sevişmekten* hoşlanır?"

Annemin masasına doğru bir bakış attım ve başımı salladım. Ama annem, lanet olsun, her şeyi telefonuna kaydediyordu ve Jess işkencemin her saniyesinden zevk alıyormuş gibi gülüyor ve alkışlıyordu, bu yüzden tahtayı temizledim ve Max'in ne söyleyebileceğini tahmin etmeye çalıştım.

Bu sefer bana bakmayı reddetti.

"Pekâlâ, sizi çılgın çocuklar. Şu sihirli sayıyı görelim! Theo haftada kaç kez *sevişmeyi* seviyor?" Son iki kelimeyi söylerken sesi bir Elvis hırıltısına dönüştü.

Max'le birlikte tahtamı çevirdim ve birbirimizin yazdıklarını okuduktan bir saniye sonra gözlerimiz buluştu.

"Yedi mi?" diye bağırdı DJ, tahtadan tahtaya bakarak. "Haftanın yedi günü maç var, sizi tavşanlar!" DJ Max'e doğru yürürken kahkahalar etrafımızda yankılandı. "Söyle bakalım genç bayan... Siz ikiniz bugünlük 'kotanızı doldurdunuz mu'?"

Mikrofonu ona doğru uzattı.

"Gerçekten bilmek istiyor musunuz?" dedi kalabalığa bakarak. Salonda çılgınca alkışlar ve tezahüratlar koptu.

Max bana baktı, soğukkanlı ve değerlendirciydi. Cevap vermeden önceki duraksama sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Hayır, yapmadık."

Oda yuhalamalara ve kahkahalara boğuldu.

DJ, "Evet, sanırım hepimiz bu ikisinin işe koyulması gerektiği konusunda hemfikiriz!" d e d i . "Sıranız bitti, buradan çıkın ve saati girin. Yapman gereken bir şeyler var. Bu ikisi için büyük bir alkış!"

Tabureden indim ve Max'in elini tuttum, onu odadan çıkarırken herkese el salladım.

DJ'in söyledikleriyle oynayarak bunun büyük bir şaka olduğunu düşünmüş olabilirlerdi ama onu eve götürme sözümü yerine getirmeye niyetliydim.

Gidiyorduk. Şimdi.

MAX

"Burası *inanılmaz* bir yer."

Theo'nun dairesinin daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyordum ama bu kadar... devasa olmasını beklemiyordum. Okyanusa bakan iki katlı tavandan tabana pencerelere açılan ve neredeyse gerçekmiş gibi görünmeyen bir manzara sunan bir alana girdik. Pencerelere bakan duvarlar, bana biraz agresif görünen dramatik siyah çizgiler içeren büyük boy modern sanat eserleriyle kaplıydı.

"Burası evim," diye omuz silkti. "Aramızda kalsın, biraz fazla ama sıcak bir piyasada aldım ve hızlı hareket etmem gerekiyordu. Fazla düşünecek zamanım olmadı."

Bir hevesle bu kadar pahalı bir şey satın almanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Şu manzara," diye nefes aldım.

"En sevdiğim kısım," diye onayladı. "Sana biraz etrafı göstereyim."

Dans pistinde birlikte ne kadar azgın olduğumuzu düşünürsek, gece şok edici derecede süslü bir hal alıyordu. Yarı yarıya limuzinin arkasında sevişmemizi bekliyordum ama Theo'nun evine kadar tüm yolculuk boyunca birbirimize güvenli bir mesafe bırakmıştık. Sanki ikimiz de anı uzatıyor, bir şeye sahip olmanın getirisinden ziyade onu istemenin tatlı işkencesinin tadını çıkarıyorduk. Ama ne olacağını bildiğimize hiç şüphe yoktu. Yakında çıplak kalacaktık, sonunda daraltıcı parti kıyafetlerimizden kurtulacaktık ve sonunda aramızdaki kimyanın tutuşmasına izin verecektik. Ama şimdilik sadece özlem dolu bakışlar ve kalıcı dokunuşlar vardı.

Ve bu çok seksiydi.

Theo beni havadar mekânda gezdirirken aval aval bakmamaya çalıştım. Erkeksi bir havası vardı, çelik grisi mutfak bile profesyonel bir restoran mutfağı gibi endüstriyel bir his uyandırıyor. Mekânın içinde yürürken her yönde pencereler gördüm. Şehrin parıldayan ışıklarını gördüğümde tam olarak neye baktığımdan emin olmak için çok geçti ama ötesindeki mürekkep karanlığının okyanus olduğunu söyleyebilirdim. Bu, Theo'nun suyu ne kadar çok sevdiğini bildiğime uyuyordu. Eğer denize giremiyorsa, en azından kalesinden onu izleyebilirdi.

Karanlık, cam duvarlı bir odanın önünde durduk, yansımamızı görebiliyordum ve Theo telefonuna dokundu. Işıklar yandı ve yemyeşil bitki örtüsünden bir duvarla pencereli bir odayı aydınlattı.

"Kapalı havuzunuz mu var?" Karanlık bir zemin sandığım şeyin aslında su olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

"*Tur* havuzu," diye düzeltti. "Sadece egzersiz yapmak için. Ama evet, her sabah buradayım."

"Ben de öyle," diye cevap verdim, sıcak suya bakarak.

Kıskanmamak elde değildi ama Theo bu lüksün her kuruşunu hak etmişti. O bir vakıf fonu bebeği değildi - adam bulunduğu yere gelmek için mütevazı başlangıçlardan çalışmıştı. Çalışkanlığına saygı duyuyordum.

Yürümeye devam ettik ve üzerimizde asılı duran heybetli ışıklandırmalara aval aval bakmamaya çalıştım. Sanat eserine benziyorlardı; ışık tüpleri, karalamaları andıran parlayan bir kütle halinde daire çiziyordu.

"Sonunda, benim en sevdiğim yer. Balkon," dedi Theo pencerelerin arasında kamufle edilmiş bir kapıyı açarken.

Dışarı çıktık ve çevremizin güzelliği beni çok etkiledi. Üzerimizdeki gökyüzünde bir ay parçası, önümüzde uzanan parıltılı ışıklar.

"Bu manzaraya alışabilirim," diye iç geçirdim, dirseklerimi korkuluklara yaslayarak.

"Bir de gün ışığında görmelisin."

Sözleri havada asılı kaldı. Yarın sabah görecek miydim? Yoksa bu peri masalı sevişmemiz biter bitmez sona mı erecekti?

Theo da söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamış gibiymi ve boğazını temizledi. "Sana içecek ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Başımı omzuma yasladım ve ona gülümseyerek cilveli bir kadın rolü oynadım. Fl rt n dozunu artırmanın zamanı gelmişti,       kibar yabancı rolünden sıkılmaya başlamıştım. "şaşırt beni."

"Anladım," dedi ve topuklarının üzerinde döndü.

Ufka baktım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Birincisi, Theo'nun dönmesini bekleyebilir ve yakında burada bulunma nedenimize ulaşacağımızı umabilirdim. Ya da ikincisi, meseleyi kendi ellerimle halledebilirdim.

Bekleme konusunda hiç iyi olmamıştım.

Boynumun arkasındaki yular düğmesini açmak için uzandım ve elbisemi belime kadar sıyırdım. Bunu yapar yapmaz, teleskopu olan herkesin yarı çıplak vücudumu en iyi şekilde görebileceğini fark ederek donakaldım. Sonra Theo'nun binasının konumunun, balkonunu kimsenin görmesini imkânsız hale getirdiğini fark ettim. Bu güvenceyle soyunmaya devam ettim.

Sadece siyah tangamı giydim ve sa larımdaki tokaları omuzlarıma düşecek şekilde çektim. Ayak bileklerime sarılı narin siyah kurdeleyi ayakkabılarımdan    mek için eğildim, sonra görünümü tamamladıklarını fark ettim. Artık hazırdım. Balkon kapısını yavaşça kaydırarak açtım ve parmak uçlarımla içeri girdim. Koridorda ilerlerken Theo'nun mutfaktaki telaşını duyabiliyordum, topuklarımı mermer zemine vurmamaya çalışıyordum.

Havuz odası karanlıktı ama gözlerim loşluğa alışmıştı. şezlonga doğru yürüdüm ve kollarımı başımın üzerine çekip vücudumu kıvrarak k  ımın inanılmaz görünmesini sağladım.

Theo'nun ayak seslerinin koridorda yankılandığını, balkona çıktığını ve sonra daha hızlı bir şekilde içeri girdiğini duydum.

"Max? Neredesin?"

Seslenmeden önce birkaç saniye endişelenmesine izin verdim. "Aşağıda, havuzun yanında."

Beni bulmasını beklerken kalbim güm güm atıyordu. Çok mu bariz davranıyordum? Elinde iki kadeh şampanyayla içeri girdi, sonra dondu kaldı.

"Aman Tanrım..."

Vücudumu gerdim. "Yüzmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm ama mayomu unutmuşum." Sırtımı dikleştirdim ve ona dudak büktüm. "Oops. Umarım sakıncası yoktur."

Theo hâlâ olduğu yerde donup kalmış, ağzı bir karış açık kalmıştı.

Sinirlerimi yatıştırdım, ayağa kalktım, havuzun kenarına doğru yürüdüm, sonra ince topuklu ayağımı suya daldırdım. "Sanırım topuklularımı çıkarmalıyım, ama sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte kendimi havuzun kenarına indirdim ve suyun içine kaydım, yüzeyin altına kayarak kırımın suyun üstüne çıkmasını sağladım. Hava almak için yukarı çıktığımda Theo'nun giysilerini yırtmak için yarıştığını gördüm, o kadar hızlı hareket ediyordu ki gömleğinin düğmeleri kopmuştu.

Vücudunun her bir parçası ortaya çıktıkça açlıkla izledim. İlk olarak, göğüs kaslarının üzerinde etkileyici miktarda koyu renkli tüyler bulunan yontulmuş bir göğüs. Ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğinde sırtındaki kaslar esnedi ve tırnaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdirmek için sabırsızlandım. Kemer ve pantolonuyla boğuşurken gözleri bana kilitlenmişti ve bir çift gri boxer külotu ortaya çıkarmak için onları çıkarırken nefesimi tuttum. Uzaktan bile ne paketlediğini görebiliyordum ve külotu çekip çıkarırken içimdeki ürpertiyle savaştım.

"Su harika," dedim sessizliği doldurmak için, sertleşmiş sikine bakarken.

Kendini yavaşça suya bırakırken cevap vermedi, omuzlarındaki kaslar ağırlığını desteklemek için çalışıyordu. Nasıl bu kadar *mükemmel* olabilirdi?

Topuklarımı havuzun dibine diktim. Bir an için zemini çizip çizmediğimi merak ettim ama Theo'nun yüz ifadesine bakılırsa bunun bir önemi yoktu. Suyun içinde öylece durdum ki meme uçlarım neredeyse hiç görünmüyordu. Theo'nun bakışları beni içine almak için eğildi. Durakladı, gözlerini kapattı ve başını geriye doğru eğdi.

Bana yeniden odaklanmadan önce "Lanet olsun," dedi.

Theo uzandı ve beni kendine çekti, su bir gelgit dalgasının başlangıcı gibi etrafı *m ı z d a* dönüyordu. Ağız benimkini bulduğunda vücutlarımız zar zor birleşmişti, aç ve talepkâr. Elleri sırtımda gezindi ve tangama değdiğinde durdu, hiç gerek yokken son bir alçakgönüllülük çabasıydı bu. Parmağını bel bandının altından geçirip tangamı üzerimden çekip çıkarırken beni öpmeyi bırakmadı.

Suyun içinde keşif yaparken her şey üç kez zamanlanmış gibiydi. Sevişmeye başlamadan önce hızlı bir araştırma turu. Ellerimi göğsünde gezdirdim, parmaklarımı uzunluğunun etrafında dolaştırana kadar aşağıya doğru alay ettim. Onu nazik bir ritimle okşamaya başladığımda Theo ağızma karşı inledi.

Sanki onu birkaç saniyeliğine kısa devre yaptırmış gibiydim. Onu çalıştırırken hissettiğim güç duygusunu seviyordum, adamı dokunuşumdan güçsüz düşürüyordum. Onun zevkine o kadar odaklanmışım ki, eli bacaklarımın arasından kayarken vücudumu saran sarsıntıyı beklemiyordum.

Şimdi duraklama ve hislere teslim olma sırası bendeydi. Tüy kadar hafif okşamalarla bana karşılık verdi, o kadar yumuşaktı ki eline karşı sürtünmek istedim.

Boğuk bir sesle "Hadi," dedi.

Theo beni havuzun kenarına çekti ve ilk benim çıkmamı izledi. Ayakkabılarıma baktım. "Onları mahvettim."

"Önemli değil." Beni takip etti ve bir havlu almak için gizli bir rafa doğru yürüdü. "Sana yüz çift yeni ayakkabı alacağım."

Theo bana doğru yürüdü, havluyu açtı ve beni ona sardı. Havluyu açıp ikimizin etrafına tekrar sararken ve çıplak bedenini benimkine bastırırken içimi bir ürperti kapladı.

"Üşüdün mü?" diye sordu sırtımı ovarken.

"Uzun sürmez," dedim onu şezlonga doğru çekerken.

Utanmazdım. Theo'yu istiyordum ve daha fazla bekleyemezdim. Oturmak için yere çöktüm ve bacaklarımı açtım, davet edencesine ona baktım. Theo derin bir nefes aldı ve önümde diz çöktü. Sol ayakkabımın bağcıklarını nazikçe çözdü, baldırlarım boyunca öpücükler bıraktı, sonra sağ ayakkabımı, daha yukarıları öptü. Tam uzanıp onu üstüme çekmek üzereydim ki bana yaklaştı ve yumuşak kıvrımlarımı öptü, dilinin içime girmesine izin verdi. Zevkle ürperdim.

Theo'yu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, başladığı anda boşalmak üzere olduğumu hissettim ve bacaklarımın arasındaki yuvarlanan basıncın ne kadar çabuk artmaya başladığına inanamadım. Ağzı acımasızdı, sanki her santimimi tatmak istiyordu. Kendimi tutmaya, inanılmaz hisleri hissetmeye devam etmeye çalıştım ama orgazm içimi parçaladı. Haykırdım ve ses etrafımızda yankılandı.

Sonunda kendime geldiğimde Theo üstümdeydi ve bana gülümsüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Sesimi bulamıyordum, o yüzden başımı salladım.

"Bunun burada olmasını beklemiyordum," dedi kısık bir sesle. "Gidip koruma almam lazım..."

Başımı salladım. "Ben temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye idare ettim. "Ve temiz olduğunu söylediğinde de sana güveniyorum."

Sözcükler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki beni şezlongdan kaldırdı, kollarının arasına aldı ve sonra tekrar yere bıraktı.

onun üstündeydi. Oturuyordu, siki sıcaktı ve aramızda zonkluyordu. Theo ellerini kalçalarımaya koydu ve beni dizlerimin üzerine kaldırdı, sonra durakladı.

"Bir saniye daha," dedi sert bir sesle. Parmak uçları ateşime doğru uzandı, birkaç saniye boyunca benimle alay etti ve beni kolanının üstüne çekmeden önce hazır olup olmadığımı kontrol etti.

Beni doldurma hissine alışırken gözlerimi sıkıca kapattım. Bunu ne kadar istesem de -ki *çok* istiyordum- hâlâ uzun zaman olmuştu ve Theo'nun ukalalığı için birden fazla gerekçesi vardı.

"Max..." diye fısıldadı. Kulağına bir dua gibi geliyordu. "Ah Max."

Theo alnını göğsüme yasladı ve bana doğru hareket etmeye başlamadan önce beni nazikçe öptü. Bir elimle boynunun arkasını kavradım ve diğer elimle de yavaş, gıcırdayan dalgalanmalardan daha da sertleşmeye başladığında tutunmaya çalıştım.

Tekrar gelmek üzere olmam nasıl mümkün olabilirdi? *Hiç olmamıştı*. Bir erkek beni bir kez boşaltırsa şanslıydım ama Theo içimdeki hayvanı ortaya çıkarıyor gibiydi. Bana karşı hareket ederken gözleri yarı kapalıydı ve boşalmaya yaklaştığında bile ihtiyacıma dikkat ediyordu. Başparmağı aramıza girdi ve yarım saniye içinde tekrar gitmişim, başım arkada ve ağlıyordum.

Çıkardığım sesler Theo'yu da uçurumun kenarına itmiş gibiydi ve kısık bir kükreme çıkardı. Beni göğsüne doğru daha sıkı çekti, zor nefes alıyordu.

"Buna alışabilirim," diye nefes nefese kaldı.

Ben de öyle düşündüm.

Son kullanma tarihimizin olması çok kötü.

THEO

Ne haltlar dönüyordu?

Nişan partisinden sonraki sabah saat dokuza geliyordu ama ben hâlâ yataktaydım ve yanımda usulca horlayan güzel kıza bakıyordum.

Normalde, birlikte olduğum kişiye, tam uykuya dalmışken, ertesi gün erken kalkmam gerektiğini nazikçe söylerdim - sadece beklentileri yönetmek için. Seksten sonra bir kızı kapı dışarı edecek ya da güneş doğar doğmaz onu aceleyle dışarı atacak türden bir pislik değildim ama yine de... tembel sabahlar ve kahvaltılar bana göre değildi. Sabah seksi? Elbette, tabii ki. Ama daha yumuşak ve kişisel bir şey ima eden başka herhangi bir şey benim için hayırdı. Oyunun adı eğlence ve rahatlıktı ve birlikte vakit geçirdiğim kadınlar bunu biliyordu.

Max ile her şey farklıydı. Değişiklik olsun diye, kalkıp gitmek için acele etmiyordum. O bana dün gece çıkardığı sesleri biraz fazla hatırlatan sevimli küçük nefesli sesler çıkarırken ona bakmaktan son derece memnundum. Onları hayal ederken bile sertleştiğimi hissettim.

Kendimi ayarladım. Sabah odunu diye bir şey vardı ve bundan yararlanmak için onu uyandırmayı düşündüm. Ama hayır... onun uyuması daha önemliydi. Seks için bolca zaman vardı.

Kaşlarımı çattım. *Var mıydı?* Bir anlaşmamız ve bir zaman çizelgemiz vardı ama dün gece olanlar ikisinin de bir parçası değildi. Pişman olmadığımı emindim ama ya o pişman olduysa? Başlangıçta yaptığımız sadece iş anlaşmasına gerçekten geri dönebilir miydim?

Max'in yüzüne baktım. Dağınık saçları ve lekeli göz kalemiyle bile çok güzeldi. Üzerindeki çarşaf düşüyordu.

Omzumdan aşağıya doğru çekip altındaki zevklere bakmak için can atıyordum.

"Hey, sen."

Max'in uyku sersemi sesi beni irkiltti.

"Uyanmışsın," dedim.

Nefes aldı, sonra ellerini başının üzerine uzatarak esnedi. "Sayılır. Ne zamandır ayaktasın?"

"Bir süredir."

"Saat kaç?" Max doğrulup odanın içinde etrafına bakındı. "Bu karartma perdeleri burayı bir kumarhane gibi hissettiriyor."

"Dokuz," dedim, gitmesi gereken bir yer olmadığını umarak.

Bir gümbürtüyle yatağa sırt üstü düştü. "Mmm. Muhtemelen kalkmalıyım."

Ona yaklaştım ve omzuna bir öpücük kondurdum. "Ya da öpme."

Bu benim açılış hamlemdi, aslında ona sormadan kalmasını sağlamak için bir fırsattı.

Max bana doğru uzandı ve parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek yarım bir gülümseme verdi. "Ya da değil."

Onu öpmek için eğildim, ikimizin de dişlerimizi fırçalamamış olmasını umursamadan. O anda hiçbir şey Max'i tekrar altımda hissetmekten daha önemli değildi. Ve üstümde. Ve önümde eğildiğini.

"Biri hazır," diye kıkırdadı ve bacaklarımin arasına uzandı.

Beni okşamaya başladığında inledim. Odayı keskin bir ses deldi, daha çok yangın alarmına benzeyen bir zil sesi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Max, benden uzaklaşıp komodine doğru uzanarak. "O benim annem. Açmam gerek."

Telefona cevap verirken yüzündeki mutlu ifadenin kararmasını izledim.

"Merhaba anne, her şey yolunda mı?" Max sordu. "Yavaşla, yavaşla. O Şimdi *ne* olacak?"

Ağlamaklı bir söylenmeye benzeyen bir ses duyabiliyordum.

-Telefondan ses geliyordu ama ne söylendiğini anlayamıyordum.

"Bugünlerde bu oldukça normal." Bir süre dinledi. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama o daha on üç yaşında! İkimiz de son zamanlarda hıyarlık yaptığını biliyoruz. Bunu aşacaktır. Ben büyüdüm."

Diğer uçtaki ses tizleşti ve "kavga" kelimesini seçebildim.

"En iyi yaptıkları şey bu." Max iç çekti. "Sadece Nick'ten biraz uzak kalmaya ihtiyacı var. Onu bana getir, ben hallederim." Max onu dinlerken içini çekti. "Emin misin? Benim için sorun değil. Tamam, iyi, sadece beni haberdar et. Ve biraz sakinleşmen gerekiyor, tamam mı?"

Max birkaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. "Bunun için üzgünüm. Her zamanki gibi aile dramı."

Mutsuz görünüyordu, kaşlarının arasındaki çizgi kırışmış ve ağzı çökmüştü.

Seçeneklerimi sessizce tarttım. Max aile tartışmalarının yasak olduğunu açıkça belirtmişti, ancak telefonda konuştuğu birkaç dakika içinde tavrı dramatik bir şekilde değişmişti. İlişkimizi nasıl tanımlayacağımı tam olarak bilmiyordum ama bana en azından biraz olsun açılabileceğini hissetmesini isteyecek kadar onu önemseydiğimi biliyordum.

"Sen... bunun hakkında konuşmak ister misin?" Parmağımı kolunda gezdirerek sordum.

Tekrar iç çekti. "Her zamanki saçmalıklar. Rafe ve babası birbirlerine girmişler, olaylar dramatik bir hal almış ve kaldırıma taşmış, bazı komşular da olaya karışmış. Annem mahcup oldu. Rafe'e kızgın ama bana sorarsanız asıl sorun Nick."

"O senin üvey baban mı?"

"Ben ona öyle demiyorum." Max başını salladı. "Onunla hiçbir ilişkim yok. O annemin evlendiği adam ve Rafe'nin babası, hepsi bu."

Adamla arasına mesafe koyma konusunda çok kararlıydı. Biraz daha derine inmek zorunda kaldım.

"Ondan hoşlanmıyorsun, ha?"

Max homurdandı ve başını salladı. "Evet, öyle de denebilir."

Yüz ifadesi daha da fırtınalı bir hal alınca onu kollarıma çektim. Bana karşı hemen eridi. "Neden?" diye sordum. Elimden geldiğince nazikçe sordum.

Elini göğsüme koymak için uzattı. Beni içeri almak isteyip istemediğini tarttığını neredeyse hissedebiliyordum. Daha fazla zorlamayacaktım, açıklamak ya da benden uzak durmak ona kalmıştı. Gerçek bir tavsiye veremezdim ama en azından bir kulak olabilirdim. Bunun da bir anlamı olmalıydı.

"Başlangıçta iyi görünüyordu. Anneme iyi davranıyordu. Mutlulardı. Her zaman biraz kontrolcü görünürdü ama bu kırmızı bayrak olacak kadar değildi. Sonra Rafe doğdu ve işler değişti."

O düşüncelerini toparlarken ben sessiz kaldım.

"Her konuda talepkâr olmaya başladı. Rafe'ye bakma şeklinden evi nasıl tuttuğuna, her akşam yemekte ne pişirdiğine kadar her şey tam olması gerektiği gibi olmalıydı. Emirlerini harfiyen yerine getirdiğinde bile, hiçbir şey onun için yeterince iyi olmuyordu. Onu azarlıyor, sürekli aşağılıyordu. Ona, özgüvenini yok eden korkunç lakaplar takardı. Her zaman şaka yaptığını söylerdi ama lütfen bana birine 'Tubby Momma' ya da 'benim küçük Lardo'm' demenin nasıl sevimli olduğunu açıkla mısınız?"

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Evet. Ve gittikçe tırmanıyordu. Ona karşı çıkmak istedim ama ondan korkuyordum. Annem onun nadiren şefkatli yanını görürdü. Ben mi? Ben sadece başka bir adamın çocuğuydum. Ona karşı hislerini gizlemiyordu.

Ben. On sekiz yaşıma girdiğimde o evden olabildiğince hızlı çıktım ama Rafe hala orada sıkışıp kalmıştı ve yaşı ilerledikçe Nick'in anneme nasıl davrandığını anlamaya başladı. Ve kendince annemi savunmaya çalıştı, bu da Nick'in çıldırmasına neden oldu. Ona karşı çete kurduklarını ve evin geçimini kendisinin sağladığını, bu yüzden ne isterse yapabileceğini iddia etti. Annemin uzun süre çalışmasına izin vermedi, bu da onu kontrol altında tuttu. Emlakçılık lisansını yeni aldı ve size söyleyeyim, bu bir kavgaydı. Henüz para kazanacak noktada değil, bu yüzden hala güçsüz durumda."

"Neden onu terk etmiyor?"

Max benimle alay etti. "Bu o kadar kolay değil, Theo. Herkesin yeni bir başlangıç yapmasına yardımcı olacak dipsiz bir banka hesabı yok."

Cevap vermedim.

"Özür dilerim," diyerek kolunu bana doladı. "Bu adil değildi. Sadece içinde bulunduğum durum beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı. Zor bir durum, çünkü Nick evin geçimini sağlayan kişi olmak konusunda haksız değil. Babam hayattayken annem ev hanımıydı. Babam öldükten sonra, daha önce hiç iş deneyimi olmamasına rağmen bizi geçindirecek bir iş bulmakta gerçekten zorlandı. Babamın hayat sigortası poliçesi bizi bir süre idare etti ama Nick'le tanıştığında işler gerçekten zorlaşmaya başladı. Nick bize bakacağına dair söz vererek yanımıza geldiğinde annem beyaz atlı prensini **bulduğunu** düşündü. Tekrar tek başına kalma fikri onu korkutuyor - Nick'in her fırsatta onun güvenini sarsması da buna yardımcı olmuyor. Onu parmağının altında tutmaktan hoşlanıyor. Ayrıca, eğer ayrılmaya kalkarsa, Nick muhtemelen Rafe'i ondan almaya çalışmak için henüz finansal olarak bağımsız olmadığı gerçeğine dayanacaktır. Bunun olmasını istememize imkân yok."

Onun sırtını sıktım. "Ne boktan bir durum. Gerçekten çok üzüldüm. Ama en azından Rafe sana sahip. Fırtınada bir liman, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Elimden geleni yapıyorum. Gördüğü kötü muamelenin onu şekillendirmesini istemiyorum."

"Hey, eğer Rafe'e yardım edebilirsem-"

"Biz iyiyiz," diye araya girdi ve beni hızla susturdu. "Yardıma gerek yok ama teşekkürler."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Bu Max'in bana en çok açıkladığı şeydi, bu yüzden bana ne kadar yaslanmasına izin vereceği konusunda sınırına ulaşması mantıklıydı. Biz gerçek bir çift bile değildik. Kendimi onun istemediği bir şekilde hayatına sokmaya hakkım yoktu, özellikle de uzun süreli kalamayacağım için. Muhtemelen ailesiyle benim aramda bir güvenlik duvarı oluşturmakta haklıydı.

İkimiz de kıpırdamadık ve Max'in annesiyle yaptığı konuşmanın paraziti yavaş yavaş dağılmaya başladı. Max'in sırtını okşadım, teninin ne kadar ipeksi olduğuna hayret ettim. Yine sertleştiğimi hissettim ama bir şey denemek için doğru zaman gibi görünmüyordu.

"Günün nasıl geçiyor?" Max mırıldandı.

"Nasıl geçeceğinden emin değilim," dedim. "Yine de birkaç fikrim var. Senin?"

Suratı asık bir ses çıkardı. "Daha sonra çalışmam gerekiyor. Başka bir portfolyo çekimi. Sunny Isles'ta birlikte çalıştığım kızı hatırlıyor musun?"

Max'le günü birlikte geçiremeyecek olmamızdan duyduğum hayal kırıklığını gizledim.

"Bayan Puding'i mi kastediyorsun?"

Max kıkırdadı. "İşte o. Arkadaşlarının hepsi yeni fotoğraflarına bayıldı ve birkaçı benimle seans rezervasyonu yaptırdı."

"Neden hayal kırıklığına uğramış gibisin?" diye sordum. "İş iyidir, değil mi?" Bana daha da sokuldu. "İş harika, ama ..."

"Ama ne?"

"Ne tür bir iş yapmak istediğimden emin değilim. Annene düğün fotoğrafçılığı hakkında söylediğim gibi. Bana göre değil. Ama hala ne olduğundan emin değilim."

"Belki staja başladığında anlarsın."

Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu çünkü yaptığımız her şeyin sonu anlamına geliyordu.

"Aynen öyle," dedi usulca.

İkimiz de bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken nefes alışverişlerimiz senkronize oldu.

Max benden uzaklaştı. "Şu büyük banyonuzda çok jetli duşlardan olduğunu fark ettim."

Yüz ifadesi muziplik doluydu, gözleri parlıyordu.

"I yap. Sekiz kafalar o olabilir hepsi olmak ısıtılmış için farklı su sıcaklıkları."

"Sekiz *baş* mı dedin?" diye sordu, yatakta belime doğru kayarak.

Çarşafı üzerimden sıyrırken "Mm-hmm," diye mırıldandım.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı ve duşumu mu yoksa ondan sadece birkaç santim uzaktaki devasa aletimi mi kastettiğinden emin değildim. "Seninle kesinlikle temizlenmek istiyorum, ama önce seninle *kirlenmek* istiyorum."

Bana yaklaştı ve sikimin tabanını avucunun içine aldı, sonra da tepesine bir öpücük kondurdu. İnledim.

"Önce biraz tadına bak," dedi Max, sikimi ağzına alırken gözleri üzerimdeydi.

"*Max.*"

Başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım, ne kadar iyi hissettirdiğinden bunalmıştım, ama kısa süre sonra ağzının benimle çalıştığını görmek istediğimi fark ettim. Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini, bakışlarının benimkilere kilitlendiğini gördüm ve neredeyse hemen boşalıyordum.

"Hayır," diye zayıfça itiraz ettim. "Seni istiyorum ve bunu yapmak üzereyim..."

Ağzını yavaşça üzerimden çekti ve o anda doruğa ulaşmamak için tüm gücümü harcadım.

"Ben de seni istiyorum," dedi Max boğuk bir sesle. "Duşta. Hadi gidelim."

Yataktan kaydı, çarşafı da onunla birlikte çekip çıkarmaya çalıştı ama çarşafı geri çektim ve onu odamın ortasında cırılçıplak bıraktım.

"Theo!" diye güldü, bacaklarını birbirine doladı ve göğüslerini örttü.

"Ne? Seni zaten çıplak gördüm kadın. Vücudunun yüzde doksanının tadına baktım."

Yavaşça çözöldü. "Bu doğru. Ve bunu tekrar yapmanı istiyorum, hemen şimdi, bu dakika. Duşta."

"Yarışalım," dedim ve kendimi yataktan fırlattım.

İkimiz de banyoya doğru koşarken Max ciyakladı ve ben her gün böyle uyanmak istediğimi fark ettim.

MAX

Aklımın almadığı bir savurganlıktı bu.

Burada, Theo'nun annesi Elena, Jessica'nın nedimesi Rebecca ve nişan partisinden birkaç tanıdık yüzle çevrili lüks bir gelinlik butiğinde oturmuş, müstakbel gelin düğün için *ikinci* elbisesini seçerken yüksek sesle yorum yapıyordum. "Resepsiyon elbisesi", daha önce hiç duymadığım bir şeydi.

Jessica üç yönlü bir aynanın önünde bir kaidenin üzerindeydi ve krem rengi elbiseyi daha iyi görebilmek için ileri geri dönüyordu. Sade dökümlü sütun, yarışmaya katılan sekiz elbiseden biriydi.

Elena diplomatik bir ses tonuyla Jessica'ya, "Tatlım, bundan pek emin değilim," dedi. "Bu biraz... sade."

Theo, Elena'nın provaya gelmemi istediğini önceden haber vermişti, bu yüzden beni davet etmek için aradığında şaşırmadım. Kabul ederken biraz çelişkiye düşmüştüm, çünkü maskaralığımız olması gerekenden daha gerçek bir şeye dönüşüyormuş gibi hissediyordum. Düğüne özgü tüm etkinlikleri kabul etmiştik ve prova kesinlikle *düğüne* uygundu. Elena ve Jessica o kadar misafirperverlerdi ki onları kandırdığım için kendimi suçlu hissettim. Ama yine de bir parçam onun muhteşem ailesini deneyimlemek istiyordu. Alışık olduğum bir şey değildi ve bu hoşuma gitti. Ayrıca, Elena'ya hayır demek gerçekten zordu. Theo'nun neden düğüne getirecek güzel bir kız bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Bu muhteşem," diye söze girdi Rebecca. "İnanılmaz görünüyorsun."

Şimdiye kadar Jess'e her elbiseyi beğendiğini söylemişti, bu yüzden onun fikrinin sayılmadığı belli oluyordu. Diğer iki kadın, Sarah ve Lisa, daha fazla yardımcı olmadılar.

"Tabii ki öyle, Jess her şeyin içinde çok güzel görünüyor," diye homurdandı Elena. "Ama bu bir slip gibi görünüyor. Parıltılar nerede?"

Jessica kıkırdadı. "Ne düşünürsen düşün, ışıltılar şart değil. Ayrıca benim gelinliğimde bolca var. Belki de resepsiyon elbisesi biraz daha klasik ve zarif olmak için bir şanstır?"

"Evet ama neden *daha fazla* ışıltıya sahip olma fırsatını geri çeviresin ki?" Elena münazara kulübünde kapanış konuşması yapıyormuş gibi sordu. "Bir kızın gelin olması her gün nasip olmuyor, o yüzden tadını çıkar! Parıltıyı getir, bebeğim!"

Hepimiz onun coşkusuna güldük. Her ne kadar parıltılı bir kız olmasam da, Elena'ya katılma eğilimindeydim. Düğün, her kızın prenses fantezisini yaşayabileceği tek gündü. Kahretsin, ben bile kendimi zevkli, süssüz elbiseler yerine daha kızsı, daha parlak seçeneklere çekilirken buluyordum.

"Max, ne düşünüyorsun?" Jessica bana sordu. "Dürüstçe söylüyorum."

Herkes dönüp bana baktı. "Her şeyin içinde kesinlikle büyüleyici görünüyorsun ama... Elena'ya katılıyorum. Resepsiyon bir parti, bu yüzden gürültü yapmaktan korkmamalısın, anlıyor musun? Sana ne demek istediğimi göstereyim."

Telefonumu elime aldım ve çektiğim fotoğraflara göz attıktan sonra ona doğru yürüdüm.

"Şunu görüyor musun, altındaki kürklü süslemeyi? *Bu* bir parti elbisesi. Dans ederken yüzer!"

"Dur bakalım," Jessica resmi inceledi. "Bu resim inanılmaz. Bir enstantaneyi nasıl resmi bir portre gibi gösterebildin?"

"Bu onun işi," diye böbürlendi Elena. "O ne yaptığını biliyor!"

"Önemli bir şey değil," diye kızardım. "Sadece açılar ve biraz bokeh."

"Bo-ne?" Rebecca sordu.

"Arka planı puslu yapan bir filtre, böylece ön plana odaklanıyorsun. Herhangi bir görüntünün daha iyi görünmesini sağlayan bir tür hile."

"Bunu bana gönderebilir misin?" Jess fotoğrafa ve yansımasına bakarak sordu.

"Elbette. Bugünden kalma bir sürü harika seçeneğim var. Onları temizleyip sana galeriyi göndereceğim."

Aynada Elena'nın bana gülümsediğini görebiliyordum ve kalbim biraz burkuldu. Bana inanıyordu. Benden hoşlanıyordu. Oğlunun bana aşık olduğunu düşünüyordu. Jess bir sonraki elbiseyi giymek için ayrılırken ben yerime geri döndüm.

Grup dedikodu yaparken ben de dükkâna göz gezdirdim. Düğünler. Pek düşündüğüm bir şey değildi. Bir evliliğin nasıl olabileceğine dair iyi bir rol modelim yoktu. Hatırlayabildiğim kadarıyla annemle babamın iyi bir evliliği vardı ama babam öldüğünde sadece altı yaşındaydım. Neyse ki onu hatırlayacak kadar büyüktüm ama annemle babamın ilişkisindeki nüansları anlayacak kadar büyük değildim. *Gerçekten* gözlemleyebildiğim tek ilişki annemin Nick'le olan ilişkisiydi ve bunu gerçekten *anladığımı* söylemek yalan olur. Kesinlikle kendim için böyle bir şey istememe neden olmadı. Annemin ve kardeşimin yanında olmak ve kariyerimde başarılı olmak istiyordum. Önceliklerim bunlardı. Romantizm de dahil olmak üzere diğer her şey listemde alt sıralardaydı - bu yüzden kısa süreli ilişkilerden başka bir şey yaşamamıştım. Çocukluklarından beri düğünlerini planlayan pek çok kız tanıyordum ama ben hiç böyle biri olmamıştım.

Yine de Jess'in arkadaşları ve ailesiyle birlikte farklı elbiseler içinde dolaşmasını izlerken, yabancı bir çekim hissetmeye başladım. Bu geleneğin, bu *ritüelin* bir anlamı vardı. Sadece gelin için değil, kabilesinin diğer üyeleri için de. Güzel bir bağ kurma deneyimiydi. Üstelik nişanlısına o kadar aşıktı ve onunla evleneceği için o kadar heyecanlıydı ki bu heyecanla parlıyordu. Bir düğünün olması gereken şey buydu ve şaşırtıcı derecede ilham vericiydi. Ve ne

Beni daha da şaşırtan şey, kendimi ne tür elbiselerin *bana* yakışabileceğini düşünürken yakalamam oldu.

Uçuşan, organze elbise, sonsuz perdelik katmanlarına gizlenmiş narin kristal süslemeler? Evet, hoşuma gitti. Hem de çok. Ama on iki bin dolarlık fiyat etiketi neredeyse kismama neden oluyordu.

"Biraz daha şampanya isteyen var mı?"

Arkamı döndüğümde Theo'nun elinde iki şişe Dom Perignon ile kapıda durduğunu ve o seksi, yarı alaycı sırıtışıyla gülümsediğini gördüm. Blazer ceket ve ince bir pantolon giymişti ki hafta sonu olduğu için bu pek de mantıklı değildi.

"İşte geldi, günün adamı," diye tezahürat yaptı Elena, oğluna sarılmak için koşarak.

Kimse onu gördüğüne şaşırmış görünmüyordu ama Theo'nun güneşli bir Cumartesi gününün ortasında bir gelinlik salonunda ne işi olduğundan emin değildim.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu, odaya baktı ve sonunda bakışlarını bana dikti. İyi olduğumu göstermek için ona bir gülümseme verdim.

"Berbat. Sorun şu ki Jess her şeyin içinde iyi görünüyor," dedi Rebecca, her zamanki gibi. "Hey, aklıma bir fikir geldi! Belki de birden fazla davet elbisesine ihtiyacı vardır?"

Theo şişeleri kıyafet görevlisine uzatırken, "Düşünceni beğendim," diye cevap verdi. "Bunu gerçekleştirebiliriz. Ama seçeneklerimizi görmek istiyorum ve eşitliği bozan ben olacağım. İzin verirsiniz erkek bakışı."

Bana doğru ilerledi ve pelüş kanepeye oturdu. "Hayatta mısınız?" diye sordu kısık bir sesle.

"Yaşıyorum," diye güldüm. "Harikalar ve bunu sen de biliyorsun."

"Bir araya geldiklerinde çok fazla oluyorlar. Ama bununla başa çıkabileceğini de biliyorum." Elimi tutup dudaklarına götürdü ve enseme bir ürperti yarattı.

Jess yeni elbisesiyle odaya geri döndü ve herkes onu alkışladı. Theo'yu gördü ve heyecanla el salladı.

"Yaşasın, buradasın! Tartiya senin de katılman adil olur."

Ne demek istediğini merak ederek ona baktım. Neden kuzeninin elbisesini seçmesine yardım etmesine ihtiyaç duysun ki? Onun bu olaydaki çıkarı neydi?

Giydiği elbise, önceki basit seçenekten muhteşem bir şekilde ayrılıyordu. Spagetti askılı mini elbise astarlı, şeffaf, yanardöner, boncuklu bir kaplamaydı ve her hareket ettiğinde vücudunun üzerinde dans eden yıldız takımyıldızları gibi görünüyordu. Biz ona bakarken oda sessizliğe gömüldü.

"Anlaştık mı?" Jess aynada kendine hayran hayran bakarak sordu. "Aradığımız kişi bu mu?"

Herkes aynı anda konuşmaya başladı ve kararın verildiği belliydi. Jess'in ne kadar güzel ve heyecanlı görüldüğünü ve grubun geri kalanının hareketli ifadelerini yakalamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Theo'nun kuzenine bakarken çekilmiş bir fotoğrafını bile gizlice çektim.

"Kesinlikle *muhteşem*, ama oturma testini yapmak zorundasınız," diye bağırdı Elena, herkesin dikkatini yeniden toplayarak. "Buna oturabilir misiniz?" Köşedeki yüksek arkalıklı sandalyeyi işaret etti.

Jessica kaideden indi ve söyleneni yaparak kendini yavaşça sandalyeye bıraktı.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı oturmak için bir hanımefendi gibi bir yol bulmaya çalışırken. "Çok *kısa*! İç çamaşırlarımı görebiliyor musun?"

Theo hariç odadaki herkes eğilip eteğinin üst kısmına bakmaya çalıştı.

"Eyvah," dedi Rebecca. "Görebiliyorum."

"Ah, tatlım," dedi Elena. "Ne büyük bir hayal kırıklığı. Bu elbiseye *bayıldım* ama bütün gece içinde rahat edemeyeceksin."

"Ya gece sonu elbisesi olursa?" diye önerdi diğer kadınlardan biri. "Sen ve Tim resepsiyondan ayrılırken giymek için?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama diğer kadınlar hemen ona katıldılar.

"Kesinlikle!" Rebecca dedi ki. "Resepsiyonun büyük bölümünde tüylü olanı giyebilirsin, çünkü dans için sallantılı ve rahattır, sonra ayrılmadan hemen önce birkaç dans ve fotoğraf çekimi için bir kez buna dönüşebilirsin, sonra da maytaplı uğurlamayı bununla yapabilirsin. O fotoğraflarda ne kadar muhteşem görüneceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Dur bakalım. Jessica'ya düğünü için üç elbise almasını mı öneriyorlardı?

Jessica Theo'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Onu incelerken kaşları çatılmıştı. "Bence o gelinliği almazsan suç işlemiş olursun. Ve diğerinin de mükemmel olduğuna dair sözüne güveniyorum. O halde üç elbise olsun."

"Theo, teşekkür ederim!" Jessica kaideden atladı ve ona sarılmak için yanına koştu. "Emin misin? Sanki çok fazlaymış gibi geliyor."

"Lütfen, söz konusu sen olduğunda hiçbir şey çok fazla değildir."

Jess ona teşekkür etmeye devam ederken her şey yerli yerine oturdu. Theo *tüm* düğün masraflarını karşılıyordu. Parti mekânı olarak Bloom'u seçtiğini söylediğinde kastettiği buydu ve bugün ortaya çıkmasının nedeni de buydu. Makbuzları imzalayan oydu.

Jess koşarak yanıma geldi. "Theo'yu benimle paylaştığın için teşekkür ederim Max. Tüm bunların bir parçası olduğun için çok mutluyum." Bana kocaman sarıldı ve bir suçluluk dalgası üzerime çökerken yoluna devam etti.

Ondan hoşlandım. Hepsinden çok hoşlanmıştım. Ama bu, tüm bunları bir sürü farklı seviyede garip hissettirdi. Theo'nun ailesine büyük bir hayırsever olması, beni kollarını açarak karşılamaları. Kimse benim onun için başka bir işlem, ödenmesi gereken başka bir fatura olduğumdan şüphelenmiyordu. İlişkimiz aniden sona erdiğinde ne düşüneceklerdi? Jess, ailesinin arasında dolaşıp durduğum gerçeğinden nefret mi edecekti?

Düğünden kalma aile fotoğraflarının arkasına mı? Elena oğlunun kalbini kırdığım için bana lanet okur muydu?

Sırtımı duvara dayayana kadar gruptan uzaklaştım. Bu insanları *seviyordum* ve onları kandırmak bana yanlış geliyordu. Theo beni fark etti ve herkesten ayrıldı.

"Hey, iyi misin?" diye kulağıma fısıldadı. "Çok mu fazla olmaya başladılar?"

Başımı salladım. "Hiç de değil, harikalar. Ben sadece... Bilmiyorum." Çekincelerimi şimdi dile getirmek doğru gelmiyordu, bu yüzden onları içime attım ve gülümsememi sabitledim.

Theo çatık kaşlarının altından beni inceledi. "O zaman sorun ne? Tuhaf görünüyorsun."

"Aşırı gelinlik yüklemesi, belki?" Teklif ettim.

Kıkırdadı. "Bu doğru. Kesinlikle prenses karşıtı bir duruşun var. Tüm o şatafat yüzünden kurdeşen mi döküyorsun?"

İçimde dönen duygu karmaşasını örtmek için güldüm. Tüm bunların bir parçası olmak istiyor ama bunu hak etmediğimi biliyordum. Bir "düğün kızı" olmamak ama aniden beyaz ve ışıltılı bir şeyler giymek için bir çekim hissetmek. Theo'ya baktım çünkü beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Ben iyiyim." Sıkışan kalbimi görmezden gelmeye çalışırken daha inandırıcı bir gülümsemeyi başardım.

THEO

Şef Garcia'yı küçük yemekli toplantımıza davet etmenin çok mu abartılı olduğunu düşündüm.

Max, başvurusuyla birlikte staj programına hangi fotoğrafları göndermesi gerektiği konusunda fikrimi almak için geliyordu. Akşam yemeği vakti yaklaştığından, bir yemekten zarar gelmeyeceğini düşünmüştüm. Canım Peru yemeği çekiyordu, o halde neden en iyisini yemeyeyim? Ben Max'in gelmesini beklerken Şef'in mutfakta dolaştığını duyabiliyordum.

Gelinlik mağazasındaki garip tepkisine hâlâ anlam veremiyordum. Olayın sonunda biraz geyik gibi görünüyordu ve iyi olduğunu söylerken dürüst olmadığı çok açıktı. Burnumu sokmayacaktım ama o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini anlayabilmeyi çok isterdim.

Kapının zili çaldı ve cevap vermek için koşmamak için kendimi zor tuttum. Evet, onu tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Beni dava et.

"Hey," dedim kapıyı açarak.

Ve işte oradaydı, her zamanki gibi ıslık ıslıldı, siyah bir tişört elbise ve değişiklik olsun diye motosiklet botları yerine beyaz converse'ler giymişti. Çıplak yüzlü, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve tanıdığım tüm modellerden daha güzeldi.

"Merhaba," diyerek bana küçük bir el salladı. "Umarım bunalmaya hazırsındır."

Bunu söylerken yüzünün üzerinden bir gölge geçti. İşte yine oradaydı, çözebilmeyi dilediğim o bilinmez Max.

"Ve umarım açsındır," diye omzumun üzerinden mutfak işareti ettim. "Erken akşam yemeği hazır. *Ceviche de camarones* ve *lomo saltado*."

Eşyalarını salondaki uzun masanın üzerine yerleştirdi. "Sen mi pişiriyorsun?"

"Bu sefer değil," diye başımı salladım. "Arkadaşım Şef Garcia bizimle ilgileniyor."

"Dur bakalım... Bize yemek yapması için bir şef mi tuttun? *Bunun* için mi?" Eliyle dizüstü bilgisayar çantasını işaret etti.

"Canım çok çekti," diye omuz silkerek cevap verdim. "Ve istediğimi alırım." "Öyle demiyorsun." Güldü ama sesi neşeli değildi.

"Bunun nesi yanlış?" diye sordum.

"Kesinlikle hiçbir şey. Sen bilirsin."

Kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Yemek gibi basit bir şey için takındığı bu yarı çatışmacı tavırdan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Her neyse, masaya kurulalım. İçecek?"

"Lütfen. Deniz ürünleri yediğimiz için bir kadeh beyaz şarap alacağım."

Max uzun masaya yerleşip çantasından büyük boy deri bir portföy çıkarıp dizüstü bilgisayarını kurarken ben de odanın köşesindeki bara geçtim. Kesinlikle bir çalışma yemeği olacaktı ama umurumda değildi.

Sadece onunla vakit geçirme şansını takdir ettim.

Elimde iki kadeh şarapla masaya doğru yürürken, "Görünüşe göre aralarından seçim yapabileceğimiz çok şey var," dedim.

Max kadehi benden aldı ama gözlerini kayalara çarpan bir dalganın siyah beyaz fotoğrafına dikti. "Evet. Ne yapacağım konusunda çok kararsızım. Senin fikirlerin gerçekten yardımcı olacak."

Şef elinde iki büyük kâseyle mutfaktan fırladı ve onları önümüze koydu, sonra ben onu Max'le tanıştıramadan ortadan kayboldu.

"Tamam, şimdi neden bir şef tuttuğunuzu anlıyorum. Bu harika," dedi Max.

"O en iyinin de en iyisi," diye onayladım. "Şimdi kitabına bir göz atmama izin ver."

Max ağzına yemek tıktırmakla meşguldü ve cildi bana doğru iterken küçük tatmin sesleri çıkarıyordu. *Güzeldi*. Onu mutlu etmek beni de mutlu ediyordu.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" diye inledi kâsedan bir parça karides alırken. "Bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey olabilir."

"Bir şey değil." Ona göz kırptım ve o da peçetesini bana fırlattı.

Her iki kursu da hızlıca bitirdik ve bir şişe şarabı kısa sürede tükettik. Lokmalar arasında portfolyosunu inceledik ve çevrimiçi fotoğraf koleksiyonlarına geçtik. Yine de hangi fotoğrafları kullanacağımıza karar vermeye yaklaşamamıştık. Sorun şu ki Max kötü bir fotoğraf çekemiyor gibiydi. Gözleri kusursuzdu. En basit konuyu sadece kadrajı ya da odak noktasını değiştirerek müzelik bir şeye dönüştürebiliyordu, öyle ki tahta kaldırımındaki atılmış bir şişe kapağı fotoğrafı natürmort gibi görünüyordu. Duvarlarımda asılı olduğunu hayal edebileceğim birkaç sahil fotoğrafı vardı.

"Bu stajı neden istiyorsun?" Ona sordum. "Daha ne öğrenmen gerekiyor? Yani, şuna bak," dedim, durgun okyanusta yansıyan ayın bir görüntüsünü tutarak. "Kompozisyonu, rengi, havayı yakalamışsın... Öğrenci değil, öğretmen olmalısın."

Max kızardı. "Her zaman öğrenecek daha çok şey vardır. Ayrıca Richard Adams'la herhangi bir bağın olması kariyerine hızlı geçiş demektir."

"Adını biliyorum ama eserlerini bildiğimi söyleyemem. Bana en sevdiğin fotoğrafını göster."

Telefonuna dokundu ve sonra bana uzattı. Ekrandaki siyah-beyaz görüntüde üç çıplak kadın birbirlerinin etrafına sarılmıştı, böylece birlikte oluşturdukları şekil arkalarındaki sıradağları yansıtıyordu. Modeller bacakları ve elleri çıplaklıklarının çoğunu örtecek şekilde dikkatlice yerleştirilmişti, ama eğer

Hızlıca baktığınızda sanki her şeyi görebiliyordunuz. Çarpıcı bir görüntüydü ama Max'in yarattığına hiç benzemiyordu. Fotoğrafçının web sitesinde gezindim ve hem ünlü hem de bilinmeyen güzel kadınların fotoğraflarını gördüm.

"Tamam, belli ki harika biri. Ama neden ondan bir şeyler öğrenmen gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum. Onun odak noktası kadın vücudu. Seninki ise doğa."

Bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. "Sanırım? Ama iyi bir imaj iyi bir imajdır. Ve insan fotoğraflarım konusunda daha fazla yardıma ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Onu bir müttefik olarak görmek harika olurdu."

"Peki bu staj daha çok politik mi yoksa beceriye mi dayalı?"

"Her ikisi de," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Ve sizin yardımınız olmadan bu mümkün olmazdı. *Maddi* desteğiniz," diye hızla açıkladı. "Gerçekten minnettarım."

Yerimde kıpırdandım, yorumunun havayı iki insanın takılmasından ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif almasından bir iş anlaşmasına çevirmesinden rahatsız oldum. Ama tabii ki bu bir iş *görüşmesiydi*. Bu konuda anlaşmıştık.

"Evet, elbette," dedim. "Ve sen de bana yardım ediyorsun. Bu eşit bir alışveriş."

"Lafı açılmışken, Ford'dan haber var mı?"

Başımı salladım ve kürek kemiklerimin arasında bir gerginlik hissettim. "Henüz yok. Sanırım Pam'le yaşadığım son olay beni gerçekten geriye götürdü."

"Buna değer mi?" Max bana dikkatle sordu. "Eğer ortaklığınızı ilerletirseniz Pam araya girmeye devam edecek mi?"

Başımı salladım. "Karışacağını sanmıyorum. Aslında işin iş tarafıyla pek ilgilenmiyor. Ve sözleşme imzalandıktan sonra, ilgisini kaybedene kadar ondan uzak durabileceğim."

Max bacaklarını sandalyenin üzerine çekti ve kollarını onların etrafında doladı. "Bu iyi bir şey, çünkü artık ben senin işine karışmayacağım."

Gerçek buydu ama bu, bunu düşünmekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Son kullanma tarihimiz her zaman aklımın bir köşesindeydi ve bu durum beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiliyordu.

"Kasların olmadan da iyi olurum," dedim, hissettiğimden daha hafif görünmeye çalışarak. "Gerektiğinde çok korkutucu olabilirim."

Max ürperdi. "İnan bana, bazı anları gördüm. Beni *Brilliance*'ta uyandırdığında mı? Eyvah."

Her şeyin başladığı yeri, nerede *başladığımızı* hatırlatmak kalbime bir sıcaklık gönderdi. "Bunun için üzgünüm."

"Oh, *şimdi* de özür diliyor," diye dalga geçti benimle. Sonra gülümsedi. "Sorun değil. Teknik olarak ben bir kaçak yolcuydum."

"Çok yetenekli bir kaçak yolcu," diye cevap verdim, açık portföyünü işaret ederek. "Lafı açılmışken, hâlâ bir karar vermedik."

Telefonuna bir göz attı. "Gece daha yeni başlıyor, saat daha yedi."

Gecenin yatakta devam edeceğini umuyordum. İkimiz de geceyi geçirip geçirmeyeceği ya da iş aradan çıktıktan sonra *nasıl* geçireceğimiz hakkında bir şey söylememiştik ama ikimizin de nasıl hissettiğine dair küçük ipuçları vardı, Max'in bana dokunmak için sürekli bahaneler bulması gibi, beni er ya da geç onun kıyafetlerini çıkaracağıma ikna etti.

"Ay çekimi benim favorim," dedim. "Kesinlikle onu da ekleyin." "Sence de biraz... basit değil mi?"

Cevap vermeye başladım ama Max'in telefonu bizi böldü. Telefona bir göz attı.

"Bu numarayı tanımıyorum. Muhtemelen spam."

Çalmayı bıraktıktan birkaç saniye sonra tekrar çalmaya başladı. "Bakmalı mıyım?" Numarayı görebilmem için ekranı çevirdi.

"Miami alan kodu. Manken arkadaşlarından biri olabilir mi?"

Telefonu açtı ve diğer uçtaki sesi duyunca yüzü hemen düştü. "Kimin telefonunu kullanıyorsun?"

Max sanki ben odada yokmuşum gibi uzaklara bakarak onu dinledi.

Max kaşlarını çatarak, "On beş dakika içinde orada olacağım," diye cevap verdi. "5^{inci} sokaktaki, değil mi? Tamam, orada bekle."

Telefonu kapattı ve eşyalarını toplamaya başladı. "Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

Max durakladı ama bana bakmadı. "Her zamanki gibi aile meseleleri. Annem ve Nick güzel bir akşam yemeği pişireceklerdi, bu yüzden birlikte market alışverişi yapmaya gittiler ve aptalca bir şey yüzünden kavga ettiler. Büyük bir kavga olduğunu, insanların araya girdiğini söyledi. Adam kızın çantasını arabaya atıp kaçmış ve onu markette bırakmış. Beni aramak için rastgele bir adamın telefonunu kullanmak zorunda kalmış."

"Kahretsin, Max, bu berbat. Çok üzüldüm. Seninle gelmemi ister misin?"

Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirirken başını salladı. "Gerek yok."

Onun tehlikeli bir şeye bulaşmasına izin verecek değildim. "Eğer o kadar tedirginse, geri gelip sorun çıkarabilir," dedim nazikçe. "Her ihtimale karşı benim orada olmam iyi olabilir."

Durakladı ve başını öne eğdi. "Evet, tamam. Haklısın," dedi yumuşak bir sesle. Max sonunda gözlerimle buluştu. "Özür dilerim. Bunun anlaştığımızdan daha fazla olduğunu biliyorum."

Yine şu anlaşma meselesi. Gerçekten de bu şekilde skor tuttuğumu mu düşünüyordu?

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Yardıma ihtiyacın varsa, bunu sağlayabilirim. Hadi gidelim."

Her ne kadar uzanıp onu kollarıma almak ve yüzündeki endişeyi silmek istesem de, kaşınan ellerim iki yanımda onu kapıya kadar takip ettim.

MAX

Süslü Land Rover'ını trafiğe sokmak için manevra yaparken Theo'ya baktım. Umarım akşamının bölünmesine aldırılmazdı, özellikle de histerik annem gibi üzücü bir şey için.

Yaptığımız şey anlaştığımız şeyin tam tersiydi. Annemin dramına dahil olmak Theo'yu çöplükten farksız ailemin merkezine oturtacaktı ve ondan isteyeceğim en son şeyin bu olduğunu biliyordum. Yapmak zorunda olduğum şeyi duyduğunda hızlıca veda etmesini beklerdim. Gelme teklifindeki nezaket beni derinden sarstı.

Gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünüyordu.

"Bana neyle karşı karşıya olduğumu söyle," dedi Theo. "Nick iri bir adam mı? Şiddete başvurur mu?"

"İkisine de hayır, Tanrı'ya şükür," dedim hemen.

Ama sonra Nick'in son zamanlarda davranışlarını nasıl tırmandırdığını düşündüm. Rafe'le çatışmaları daha da kötüye gidiyordu çünkü kardeşim onun saçmalıklarından bıkmış görünüyordu ve annemizi savunmak için adama karşı durması gerektiğini fark etmişti.

"Sanırım *bildiğim kadarıyla* hiç şiddete başvurmadığını *söylemeliyim*," diye ekledim Theo'ya bakarak. "Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey yapsa annemin bana söyleyeceğinden emin değilim. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor."

Theo homurdandı.

Onun korumasına ihtiyacım olmasa da yanımda olduğu için kendimi güvende hissediyordum. Ya da en azından öyle olmamasını umuyordum.

"Dışarı çıkabilmesinin bir yolu var mı? Bunun mali bir sonucu olduğunu söylediğini biliyorum ama Rafe'le birlikte orada olmasının diğer seçenekten daha sağlıklı olduğunu düşünemiyorum."

"Bu kavga, hayatına devam etmeyi düşünmeye başlaması için gereken itici güç olabilir."

"Geçmişleri nedir? Nasıl tanıştılar?"

"Nick eskiden çok çekiciydi. Yakışıklı, komik... Bir arkadaşlarının partisinde tanışmışlar ve o da vurulmuş. Sanırım sadece bir arkadaş arıyordu. Üzüntüsünü unutmak için iyi bir zaman, anlıyor musun? Ama sonra onunla ilgilenmeye başladı, eşyalarını aldı, bizi kendi evine taşıdı, böylece kira konusunda endişelenmemize gerek kalmadı. Artık her şeyi tek başına halletmek zorunda değildi ve sanırım bu hoşuna gidiyordu. Ben dokuz yaşındayken tanıştılar, ben on yaşındayken evlendiler ve Rafe doğduğunda ben on bir yaşındaydım." Duraksadım, Nick'le nasıl bir araya geldiklerini anlatırken annemin yüzünün aldığı şekli hatırladım. Gülümsemesi gerçek değildi. "Bunu hiç söylemedi ama bunun bir aşk ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Pek sayılmaz. Nick'e minnettardı ve onun kendisine davranış şeklini seviyordu - en azından ilk başta. Sonra Nick vidaları sıkmaya başladı ve bir de baktık ki tuzağa düşmüş."

Ellerime baktım ve parmaklarımın birbirine o kadar sıkı kenetlendiğini fark ettim ki beyazlaşmaya başlamışlardı. Theo'nun beni izlediğini hissedebiliyordum ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirebilmek için ellerimi ayırdığında şok oldum.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Ailen için işler zorlaştığı için üzgünüm."

Uzun bir iç geçirdim ve başımı koltuk başlığına yasladım. "Hepimizin sorunları var, değil mi? Sen hariç. Ailen gerçekten sıkı görünüyor."

Yine homurdandı. "Evet, şimdi iyiyiz ama bizim de kendi mücadelelerimiz oldu. Babamı kalp krizinden kaybettim. Mutfakta düşüp öldü."

Bunu gerçekçi bir şekilde söyledi ama eski acılarını bastırmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Özür dilerim," diyerek elini ağzıma götürdüm ve dudaklarımı elime değdirdim.

Ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. "Annem her zaman babamın onun tek gerçek aşkı olduğunu ve başka hiç kimsenin onu onun sevdiği gibi sevemeyeceğini söylerdi. O yüzden babam öldükten sonra hiç kimseyle çıkmadı. Sadece ikimiz vardık - artı kız kardeşleri ve kuzenlerim tabii ki. Sonra Jess annesini kaybedince, kendi küçük parçalı ailemizi kurduk."

Pencereden dışarı baktım ve kendimize sakladığımız tüm o acı dolu anıları düşündüm. Sanırım Theo da benim gibi hissediyordu; acıyı gömmek, onunla başa çıkmaya çalışmaktan daha kolaydı.

"İşte orada," dedim, ön camı göstermek için biraz daha dik oturarak. "Kahretsin, berbat durumda."

Annemle başa çıkmanın zor olacağını uzaktan bile anlayabiliyordum. Lekeli yüzü ve bulaşmış makyajı ağladığını gösteriyordu. Ama savunma mekanizması tam tersi yönde daha da sertleşiyor, üzüntüsünü sahte, manik bir mutlulukla örtüyordu, sanki gözlerinin *altına* bulaşan maskara gerçekten orada değilmiş ve her şey yolundaymış gibi.

Her zamankinden daha şık giyinmişti, bu da muhtemelen markete yaptığı bir geziyi ve bunun sonucunda evde pişirdiği yemeği bir randevuya dönüştürmeye çalıştığı anlamına geliyordu. "Günahları gizlediğini" söylediği için tercih ettiği türden beyaz dökümlü bir etek ve beline kadar uzanan kolsuz bir bluz giymişti. Kahverengi saçları, muhtemelen Nick'le aralarındaki gerilim arttıkça ellerini saçlarında gezdirdiği için, başının üzerinde dalgalı kanatlara dönüşmüştü.

"Ona ne isim vermeliyim?" Theo park ederken sordu.

"Renee."

O anda ortaklığımıza bir yalan katmanı daha eklediğimizi fark ettim. Theo'nun Renee ile tanışacağını hiç düşünmemiştim.

Annem.

Kahretsin, ona bayılacaktı.

Arabadan indim ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm.

"Selam tatlım," dedi, beni gördüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bu küçük kavga yüzünden seni dışarı sürüklediğim için özür dilerim."

Kucaklaştık ve onun biraz titrediğini hissettim.

"Dur, sorun değil. Her zaman senin için burada olduğumu biliyorsun."

"İyi misiniz Bayan Simon?" Theo bize yetiştiğinde sordu.

"Ben Dawson," diye mırıldandım. Farklı soyadlarımız olmasına hiç alışamamıştım.

Annem kaşlarını çattı ve bize baktı, parmaklarını gözlerinin altında gezdirerek kendini temizlemeye çalıştı. "Peki sen kimsin?"

"Anne," diye başladım duraksayarak. "Bu Theo Barnes... erkek arkadaşım."

Onu içine çekerken yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım, hiç bilmiyordum! Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Theo. Bu koşullar için özür dilerim." Birkaç kez burnunu çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ve lütfen bana Renee de."

"Ben de memnun oldum," diye cevap verdi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Biraz su? Mendil?"

Kadın güldü. "Akıntıya kapılmış gibiyim, çantam, telefonum ya da başka bir şeyim yok. Ne aptalım. Su harika olurdu, teşekkürler."

Theo dükkâna doğru yürürken kadın saçlarını yeniden düzeltti.

"Maxie, bana biriyle ilişkin olduğunu söylememiştin," diye fısıldadı. "Ve çok *yakışıklı!*"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diye nazikçe azarladım. "Şu anda senin için endişelenmeliyiz. Neler oluyor? Seni neden burada bıraktı?"

"Ah, her zamanki aptalca şeyler. Yapmak istediğim tarifte risotto vardı ama o bunun yerine pirinç istedi. Ben de onun kadar iyi olmayacağını söyledim."

Çünkü karidesli risotto, *pirinçli* karidesten tamamen farklıdır ve tam da ürün reyonunda kendini biraz kaybetti. Onunla tartışmamalıydım. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

Kalbim onun için kırıldı.

"Rafe nerede?" diye sordum.

"Bir arkadaşında. Bunun bizim için bir randevu gecesi olması gerekiyordu." Bana yarım bir gülümseme verdi. "Bu kadarı da fazla. Telefonunu ödünç alabilir miyim? İyi adamın telefonunu kullandığımda Nick açmadı ama senin numaranı biliyor, o yüzden cevap verecektir."

Çantamı karıştırdım ve ona uzattım. "Elbette."

Nick'in de numaramı görürse açacağından emin değildim. Annemin destek için bana yaslanmasından nefret ederdi çünkü onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Numarayı çevirdi, sonra dudağını ısırarak küçük daireler çizdi. Nick'in annemin güvenini bu kadar sarsmayı başarması beni öldürüyordu.

"Cevap vermiyor," dedi ve solgun bir gülümsemeye telefonumu geri verdi. "Dışarıda yürüyüşe çıkmış olabilir."

İkimiz de Nick'in hayal kırıklıklarını asla fiziksel aktiviteyle gidermediğini biliyorduk. Büyük olasılıkla, onu dükkânda bırakıp gitmesine neden olduğu için ona bağırıp çağırmak için onun eve gelmesini bekliyordu.

Theo park alanını adımlayarak geldi ve ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Çok... çekiciydi. Kas gücüyle, parayla ya da her ikisiyle birden tüm sorunlarımızı çözmeye hazır gibi görünüyordu.

"Buyurun Bayan Dawson, yani Renee," dedi ve ona plastik bir torba uzattı. "Su, kâğıt mendil ve her ihtimale karşı biraz patlıcan karışımı."

Kadın çantaya baktı ve sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu. "Teşekkür ederim, çok nazıksınız."

Sırtını okşadım. "Neden benim evime dönmüyoruz? İkinize de sakinleşmek için daha fazla zaman veririm. Kulağa hoş geliyor mu?"

Annem benimle Theo'nun arasına baktı. "Saat kaç?" "Sekize yakın," diye cevap verdi Theo.

Ne yapacağını düşündüğünü anlayabiliyordum. Rafe'in eve dönme vakti gelene kadar benimle birlikte daireme gelmesi en bariz seçenektir. Ama tacizcisine geri dönmenin mantıklı görünmesi için bir yol uydurduğunu biliyordum.

"Biliyor musun? Nick muhtemelen nerede olduğum konusunda endişelenmeye başlamıştır. Belki de oraya geri dönmeliyim ki iyi olduğumu bilsin. Beni eve götürebilir misin?"

Theo'ya bakarken kaşlarımı çattım. Yüz ifadesinden onun da bu karara katılmadığını anlayabiliyordum.

"Önce ikinizi yemeğe götürmeme ne dersiniz?" Theo önerdi. "Açsın, değil mi Max?"

Bana göz kırptı.

"Açlıktan ölüyorum. Bu harika bir fikir, T." Anneme döndüm. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Hayır tatlım," başını sallarken bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çok tatlısın ama gerçekten eve gitmeliyim. Gidebilir miyiz?"

İçimi çektim.

"Elbette, elbette, tam şuraya park ettim," dedi Theo otoparkın karşısını işaret ederken.

Sessizce arabasına doğru yürüdük. Annemin kafasından neler geçtiğini, Nick'le olan kavgasını üstesinden gelebileceği, çözebileceği bir soruna dönüştürmek için gereken zihin jimnastiğini çok iyi biliyordum. Ama Theo'nun düşünceleri? Hiçbir fikrim yok.

Belki de yüksek bakım gerektiren kiralık kız arkadaşından ve onun kuruntulu annesinden nasıl kurtulabileceğini merak ediyordu.

Yine de nazik ve endişeli gözlerle beni izlemeye devam etmesi, vedalaşmanın aklındaki son şey olduğunu gösteriyordu.

THEO

Renee'yi evinde bırakmak yanlış geliyordu ama Max'le benim fikrini değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Yol boyunca ikimiz de onu ikna etmeye çalıştık; ben bir düzine farklı restoran seçeneği vaat ettim, Max ise evde onu nelerin beklediğine dair acı gerçekleri anlattı. Max'in onu ikna etmek için en iyi şansa sahip olduğunu düşünerek bu kısmın dışında kaldım, ama Max'in söylediği hiçbir şey annesini etkilemişe benzemiyordu.

Konuşmayı düşündüm... ama bu benim haddim değildi. Max bunu açıkça belirtmişti.

Mütevazı evin önünde durduk ve keşke Renee'yi ön kapıya kadar rahatça yürütebilecek kadar ikisine de yakın hissedebilseydim, böylece onun hayatını zindan eden adama ters ters bakabilirdim. Onu biraz korkutabilir ve belki de iletişim tarzını yeniden düşünmesini sağlayabilirdim.

Bunun yerine, Max arabanın dışında annesiyle tartışırken ben şoför koltuğunda bir şoför gibi oturmak zorunda kaldım. Sanki Nick'le konuşmak için içeri girmek istiyordu ve Renee buna engel olmaya çalışıyordu. Her iki durumda da harekete geçmeye hazırdım.

Renee'nin tek başına kaldırıma çıkışını izledim ve bir enerji dalgası hissettim. Max adamın şiddet yanlısı olmadığını söylemişti, ama aynı zamanda tırmanışa geçtiğinden de bahsetmişti. Renee'nin başına gelebilecekleri düşünmekten nefret ediyordum.

Max ön koltuğa kaydı ve ikimiz de sessizce Renee'nin içeri girmesini izledik.

"Birkaç dakika bekleyelim," diye mırıldandı Max. Camını indirdi. "Ona patlamayacağından emin olmak istiyorum."

"Bir şey yapmalı mıyız?" Ben sordum. "Yani, eğer onun peşine düşeceğini biliyorsak, biz-"

"Theo," diye bağırdı bana. "Bunun için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Burada olduğun için yeterince kötü hissediyorum. Hem ne yapabiliriz ki? O yetişkin bir kadın, onu oradan sürükleyerek çıkaramam. İnan bana, aklıma gelen her açıdan onu ikna etmeye çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı."

"Peki ya Rafe?" diye sordum.

Uzun bir nefes verdi. "Evet. Rafe."

Dışarıda yankılanan kapı çarpma sesiyle ikimiz de sessizleştik. Max konuşmadığım halde beni susturmak için parmağını kaldırdı. Sessizce oturduk ve başka bir şey duymadığımızda ikimiz de rahatlamış görünüyorduk.

"Tamam, güzel. Hemen bağırmıyor, bu da muhtemelen suratını astığı anlamına geliyor. Çok iyi bir yanıt da değil ama en azından ona karşı agresif davranmıyor."

"Bu tür bir dinamiği hayal bile edemiyorum..." Başımı salladım.

"Başlatma şimdi." Max kaşlarını çatmış pencereden dışarı bakıyordu. "Gidebiliriz. O iyi."

"Şimdilik," diye mırıldandım.

Arabayı yavaşça yola çıkardım ve neyi konuşmanın güvenli olduğunu anlamaya çalıştım. Ailesi olmadığı açıktı.

"Nereye?" diye sordum. Geç oluyordu ama Max'e veda etmeye henüz hazır değildim ve onun da aynı şekilde hissetmesini umuyordum.

Koltuğa yaslanmış, yaşadıklarımızdan dolayı tamamen bitkin görünüyordu. Annesinin dramına ne sıklıkta dahil olmak zorunda kaldığını merak ediyordum.

"Gitmem gereken bir yer yok..." gözlerimin içine bakabilmek için başını çevirdi. "Sen mi?"

"Tamamen açık. Evime dönüp şeker yemek ve film izlemek ister misin?"

Sonunda bana gülümsedi. "Şekerin var mı?"

"Şu anda yok ama şuradaki markette durup istediğin her şeyi alabilirim."

"Hadi yapalım."

Arabamı manevra yaparak park yerine çektim ve emniyet kemerini çözmeye başladığımda elimi kaldırdım. "Lütfen izin verin leydim. Burada bekleyin."

"Şeker kapıcısı mısınız?" diye güldü ve ben de rahatladığımı hissettim.

"Bir bakıma evet. Seçtiklerimden memnun kalacağınızı düşünüyorum. Hemen döneceğim."

Koşarak dükkâna girdim ve bir okul otobüsü dolusu çocuğu doyuracak kadar şeker aldım. Taşan iki poşeti kucağına bıraktığımda Max kahkahalara boğuldu.

İçlerine bakarken "Neden bu kadar çok?" diye sordu.

"Meyveli mi yoksa çikolatalı mı hissettiğinden emin değildim, bu yüzden ikisini de aldım. Bir çantada Nerds, Sour Patch Kids, Starburst ve Jolly Ranchers var, diğerinde ise tamamen çikolata. Snickers, Milky Way, Reese's, Skor barlar, bunun gibi şeyler."

"Onları tamamen temizledin mi?" diye sordu dev bir lolipop çıkararak.

"Belki, ama seni gülümsetmek için buna değerdi."

Çantayı karıştırırken kıkırdadı ve Max'i mutlu etmenin ne kadar kolay olduğunu bir kez daha hatırladım. Bu kadar... gerçek olan birine alışık değildim. Sabahları benimle konuşmayı reddeden kadınlarla çıkmıştım.

Makyaj yapmasına rağmen Max her gün çıplak bir yüzle dünyayı selamlıyordu. Güzel yemeklere ya da pahalı kıyafetlere ihtiyacı yoktu. Onunla ilgili her şey açık, şeffaf, dürüsttü ve ben buna fazlasıyla alışmaya başlamıştım.

Evime döndüğümüzde medya odama yöneldik. "Ne izlemek istiyorsun?"

"Sanırım senin izlediğin her şeyi izlemişimdir," dedi büyük boy bir koltuğa uzanarak. "Ben çok film izlerim."

"George Clooney'nin son filmini izledin mi? Miles adında çoklu kişilikleri olan bir kamyon şoförünü oynadığı filmi? Sanırım adı *Many Miles*."

"*A Million Miles*." Bana kaşlarını çattı. "O henüz çıkmadı."

"Ah, ama tanıdığım insanlar var," dedim cebimden telefonumu çıkararak. "George Clooney'i tanıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Henüz tanımıyorum. Ama filmin başlıca finansal destekçisini tanıyorum. İstersem bana bir gösterim gönderecek. İzlemek ister misin?"

"Yani, evet, istiyorum."

"Tamamdır," diye yanıtladım hızlı bir mesaj yazarken. Jay McGinnis benimle birkaç kez yat gezisine çıkmıştı ve bana bir şeyler ayarlamaktan mutluluk duyacaktı. Yirmi dakika sonra ışıkları kapattım ve Max'in yanındaki sandalyeye çöktüm.

"Seçtiğin şeker ne?" diye sordum.

"Yargılama. Yıllardır Nerds yememiştım, bu yüzden ikinci kutumdayım. Çok lezzetliler." Sandalyesinde büzüştü, utangaçtı.

"Benim de canım çikolata çekti, o yüzden şu Snickers'ı uzatsana," diye karşılık verdim ona sırtıtarak.

Jeneriği izlerken Max'in onun baldırını ovuşturduğunu fark ettim.

"Bacağına ne oldu?"

"Çok ağrım var. Yeni bir dükkanın sahibiyle bir seansım vardı ve saatlerce dizlerimin üzerinde durup çekimleri düzgün bir şekilde çerçevelemeye çalıştım. Tüm vücudum ağrıyor ama özellikle bacaklarım çömelmekten çok gergin."

"Ver bana," dedim elimi uzatarak. "Neyi vereyim?"

"Şu bacağımı," diye başımla işaret ettim. "Masaj yapmama izin ver."

"Hadi ama," diye şakacı bir şekilde azarladı. "Beni yatağa atmak istiyorsan söylemen yeterli."

Ama gecenin bu şekilde bitmesini umsam da, kısa vadede tek istediğim onun acısını dindirmekti.

"İstiyorum, kesinlikle istiyorum, ama en azından önce bir deneyebilir miyim?" Elimini uzattım ve o da düzgün bacağını elime bıraktı. Baldırını ovmaya başladım ve yüzünü buruşturdu.

"O kadar hassas mısın?"

"Biraz."

"Bekle, bir fikrim var."

Medya odasından koşarak çıktım ve koridordan geçerek ana banyoma gittim. Sık sık ziyaret ettiğim tatil köylerinden biri her zaman benim için ürünlerle dolu hediye sepetleri bırakırdı ve bunlardan en az birinin içinde masaj yağı olduğunu biliyordum. Bir havluyla birlikte onu bulana kadar dolabımdaki şişeleri ve kapları karıştırdım.

"Filmi duraklatmaya çalıştım ama kumandanı nasıl çalıştıracığımı bilmiyorum," dedi Max, ben içeri girerken ekranı göstererek. "Şimdiye kadar kaçırdığın tek şey Miles'ın Willie Nelson'a eşlik ederek ıssız bir otoyolda ilerlemesi oldu."

Ekrana baktım ve önündeki güzel kadınla çok daha fazla ilgilendiğimi fark ettim. Tekrar yanındaki pozisyona geçtim ve o da bacaklarını sandalyenin koluna ve kucağıma doğru sarkıttı.

Kapağı açtığımda "Masaj yağı mı?" diye sordu. "Bu iş biraz pis olacak."

Havluyu omzumdan çektim ve bacaklarının altına koydum. "Önceden planlamıştım."

"Sen tam hizmet veren bir konsiyerjsin," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ama bu *tam hizmet* masajı mı? Mutlu sonla biten türden mi?"

Biraz yağ dökmüştüm ve tenine dokunmadan önce ellerimde ısıtıyordum. Cevap vermedim, onun yerine yağlı avuçlarımı baldırında gezdirdim.

"Öğreneceksin," diye mırıldandım başparmağımı onun sıkı kaslarında gezdirirken.

Max sandalyenin üzerinde kıvrandı. "Bunun iyi mi yoksa berbat mı hissettirdiğini söyleyemem." "Durmali mıyım?"

"Sakın durma."

Parmak uçlarımı bacağında aşağı yukarı gezdirdim ve dokunuşumun altında gevşemeye başladığını hissettim. Bu beni tahrik ediyordu ama bunu belli etmeyi reddettim.

"Aman Tanrım!" Max ekranı göstererek haykırdı. "Ugh, hayır teşekkürler."

Kafamı kaldırdım ve kamyonetin arkasında bağlı, ağlayan bir kadın gördüm.

"Oh, o tür bir film mi?" Ekrana kaşlarımı çatarak sordum. "George'dan beklediğim bu değildi."

"Aynen. Korku filmlerinden nefret ederim."

"Kapatırım," dedim ve elimi tersiyle telefonumdaki menüye tıkladım. Sert kızın bir zaafı olduğunu öğrenmek beni şaşırtmıştı. "Başka bir şey izleyelim."

"Ne istersen izle, ben sadece gözlerimi kapatıp masajın tadını çıkaracağım," diye iç geçirdi Max terapime devam ederken.

Telefonumu tamamen yağlandırmadan müziği açmayı başardım. İşime yeniden odaklandım ve Max'in ellerimin içinde erimesini sağladım.

"Sırada omuzlar var," dedim. Geri çekildim ve önümdeki yastığı tokatladım. "Tam buraya."

Max sırtını bana dönerek önüme yerleşmeden önce kışının bir striptizci gibi kasıklarına sürtünmesine izin vererek aşağıya doğru gevşedi. Kıyafetlerini yırtmak istesem de bundan kaçındım çünkü o da beni istiyor olsa da masaj yaptırmak istediği çok açıktı. İnce askılı atleti bana üzerinde çalışabileceğim geniş bir alan sunuyordu.

Omuzlarındaki düğümlere girdiğimde nefesi yavaşladı ve başının öne düşmesine izin verdi. Sadece bir gün önceki işinin gerginliği değildi; eminim annesiyle uğraşmanın stresi de gerginliğine katkıda bulunuyordu. Masaj terapistimin benim üzerimde kullandığı teknikleri hatırlamaya çalıştım.

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," diye fısıldadı.

Gülümsedim ve ellerimi sırtında gezdirdim. Onu iyi hissettirmek istiyordum. Onu mutlu etmek istiyordum. Evet, aletim pantolonumun içinde zorlanıyordu ama kendi zevkime öncelik vermektense onun rahatsızlığını hafifletmekle daha çok ilgileniyordum.

Kürek kemiklerinin arasındaki düğümü çözmeye o kadar odaklanmıştım ki yavaşça arkasına yaslandığını fark etmedim bile.

"Sorun ne?"

"Bunun tam hizmet masajı olup olmadığına dair soruma cevap vermedin." Sırtını göğsüme dayadı ve boynumun kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Hanımefendi, ne demek istediğinizden emin değilim," diye homurdandım, kafam karışmış gibi davranarak.

"Bazen kadınların... özel bir dokunuşa ihtiyaç duyan... gerginlikleri olur," diye fısıldadı, alçak sesle ve seksi bir şekilde. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bunun gibi mi?" Mırıldandım, kaburgalarını ovuşturdum ve elimi hafifçe kayarak göğsünün yan tarafını sıyrmasına izin verdim.

Gıdıklayıcı dokunuş karşısında vücudu hafifçe kıvrıldı. "Bu bir başlangıç. Başka nelerin var?"

Yaklaştım ve bacaklarına ulaşabilmek için kollarımı onunkilerin üzerinden geçirdim. "Buna ne dersin?"

Dizlerinden başladım ve elbisesinin kenarına yaklaştıkça küçük dairesel desenler çizerek yukarı doğru ilerledim.

"İyi hissediyor musun?" Kulağını tırmaladım.

Ellerimi uyluklarının iç kısmındaki yumuşak deride gezdirirken, "Doğru söylüyorsun," diye iç geçirdi.

Max bacaklarını biraz daha araladı ve parmak uçlarımdan sıcaklığına birkaç santim yaklaşmasına izin vererek ama dokunulmak istediği yere gerçekten dokunmadan önce son anda uzaklaşarak onu kızdırdım. Bana karşı kıvrandı, sonra elimi tuttu ve doğrudan iç çamaşırının üstüne götürdü.

"Artık oyun yok," diye azarladı. Parmak ucumu ipeğin altına sokup zevkinin yumuşak, ıslak merkezini bulduğumda nefesi kesildi.

Max bana doğru arkasını döndü ve yemin ederim kıcı kasıklarına her süründüğünde kendimi arabanın arkasına sıkışmış bir liseli gibi hissettim. Biraz sabırla şu anda titrettiğim güzel kadının içine gömülebilecekken, kuru kuruya sevişmekten kendimi alıkoyacak değildim.

Beklemeye çalıştığını, dudağını ısırıldığını ve ben ona dokundukça gözlerini kapattığını söyleyebilirdim.

"Benim için gel," diye fısıldadım, dudaklarımı kulağına bastırarak. "Hemen şimdi ve sonra seni yatağıma aldığımda tekrar tekrar."

Sanki onu bırakmam için izin vermemi bekliyormuş gibiydi. Öpücüklerimi boynunda gezdirirken elime karşı kıvrandı. Çıglıkları azalır azalmaz onu kucağıma aldım ve yatak odama yöneldim.

"Daha fazlası için hazır mısın?" Onu kollarıma almış koridorda ilerlerken sordum.

Cevabı yakıcı bir öpücük ve bana uzun bir gece g e ç i r e c e ğ i m i z i söyleyen bir bakış oldu.

THEO

Bir sorun çıkmayacağını söylemiştik ama işte buradaydım, bir yanımızda annem, diğer yanımızda Renee ve arkamızda da kaykaylı, asık suratlı Rafe olduğu halde Max'in elinden tutmuş pazarda geziniyordum.

Annem bir hafta önce ailece bir araya gelmeyi önermişti ve ağzından çıktığı anda bunun gerçekleşeceğini anlamıştım. Kendi ısrarcılığımı yanımdaki doğanın minyon gücünden miras almıştım. Ona bunun bir seçenek olmadığını söylemeye *çalışabilirdim* ama direnmek nafileydi. Elena ne isterse, Elena onu alırdı.

"Renee, bu mumları duydun mu?" diye sordu Renee'nin elini tutmak için uzanarak. "Soya mumları, küçük bir ağabey-kardeş ekibi tarafından yapılmış. Gel de bak."

Renee sürüklenip gitmesine izin verdi ve Rafe telefonuna bakmaya daldı. Max'le baş başa kaldığımız bu anı kontrol etmek için kullandım.

"İyi misin?" Ona fısıldadım. "Bu çok mu fazla?"

Yüzünde küçük bir gülümsemeye annelerimizin mumları koklamasını izledi. "Çok fazla ama hoşuma gitti. İyi anlaşıyorlarına dair bir his vardı içimde."

İçimde guruldayan çelişkili duyguları bastırdım. Bu ailelerin birleşmesi olayı benim için hiç de normal değildi. Elbette, annem ara sıra çıktığım kadınlarla tanışırdı ama onlarla bu kadar çok zaman geçirmesi nadirdi. Bu sefer Max'ten hoşlandığı ve "insanları" hakkında bir fikir edinmek istediği için zorladığını biliyordum. Her ne kadar bu birliktelik biraz tuhafıma gitse de, daha rahat ve sıcak bir Renee ile tanıştığım için mutluydum. Rafe her zamanki gibi soğuktu ama en azından kötü tavrının sadece benim için olmadığını biliyordum.

Max annelere katıldı, ben de Rafe'in bir tezgâhı incelediği yere doğru yürüdüm.

"Çıkartmalar, ha?" Önündeki masaya yayılmış parlak renkli seçeneklere bakarak sordum.

Başını salladı. "Bu adamı seviyorum. Sokak sanatı yapıyor."

Masanın arkasındaki sıska, bere giymiş genç adam başıyla bizi onayladı. Rafe haklıydı, sanatçı yetenekliydi. Mallarının çoğu yirmi dolardan fazla olmayan, ucuza satılan küçük baskılar ve çıkartmalardı, ama yanındaki şövalelerde iki büyük tablo vardı, etraflarına yıldızlarla dolu bir galaksinin şeritleri sarılmış gerçekçi tavşan resimleri. Bunlar müzeye layık görünen inanılmaz, özenli çalışmalardı.

"Tablolar ne kadar?" diye sordum.

Sanatçı rakamı söylemek için kendini zorluyor gibiydi. "Her biri iki bin dolar."

"Boyutları?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Otuz altıya kırk."

"İmzalı mı?"

Sanatçı sağ alt köşeyi işaret etti. "Çok küçük. Tam şurada. Horatio Suarez."

"Satıldı Horatio," dedim elimi ona doğru uzatarak.

Hem o hem de Rafe ağızları bir karış açık bana baktılar. "Abi...

cidden mi?" Horatio sordu.

"Evet, tarzını beğendim." Rafe'e baktım ve sanki aralarında seçim yapmaya çalışıyormuş gibi önüne bir düzine çıkartma koyduğunu gördüm. "Ve hangi çıkartmaları istiyorsa. Hepsini al, Rafe."

"Hayatta olmaz." Horatio güldü. "Bu bir şaka mı?"

Başımı salladım. "Hiç de değil. Yerel sanatçıları desteklemenin önemli olduğunu düşünüyorum. Ve ofisimde onlar için mükemmel bir yer var."

"Daha sonra gelebilir misin? Onları senin için paketlemem gerek." Ona kredi kartımı uzatırken Horatio inanamayarak başını sallıyordu.

"Tamamdır. Hazır mısın, Rafe?"

Çıkartmaları topladı. "Ciddi misin? Hepsini mi?"

"Elbette. Ama onlar için yeterince yerin olduğunu sanmıyorum." Kaykayını işaret ettim.

"Sadece bunu t a k a c a ğ ı m ." Gözlerinin yerinde galaksiler olan bir kedi kafasını havaya kaldırdı. "Diğerleri benim kutuma gidecek."

Birlikte yürümeye başladık, kadınların hâlâ mumları içlerine çektikleri yere geri döndük. "Kutun mu?"

Rafe utanıyor gibiydi. "Aslında onları yapıştırmakta zorlanıyorum, bu yüzden onları bir kutuda saklıyorum. Sadece onlara bakmayı seviyorum."

Kıkırdadım. "Demek sen de kız kardeşin gibi sanattan anlıyorsun. Anladım."

Onlar alışverişlerini yaparken mum tezgahının kenarında durakladık.

"Bunlar için teşekkürler," dedi Rafe, elindeki yığını bana doğru tutarak. "Beğendiğinize sevindim," dedim.

Rafe ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Dinle, bir şeyi bilmeni istiyorum."

Sesindeki ton, tüm dikkatimi ona vermek için dönmemi sağladı. Bana kilitlenmiş, kaşlarını çatmış, daha önce fark etmediğim kadar Max'e benziyordu.

"Elbette, ne oldu?"

"Ona zarar verme," dedi Rafe. Parmağıyla beni işaret etti. "Tamam mı?"

Bunu tehditkâr olduğunu düşündüğü bir şekilde söyledi, ancak kalbim çocuğun erkeklik pratiğı yapmasına şaşırdı. Bu, gözdağı vermenin film versiyonuydu, onun için değerli olan birini korumaya çalışıyordu ve son derece sevimliydi. Bu yüzden onu daha da çok sevdim.

Ona cevap vermek üzereydim ama bu sözü veremeyeceğimi fark ederek durakladım. Max'le aramızdaki anlaşma sadece bir iş olmaktan çıkmış, çiftçi pazarında ailemizin yanında yaptığımız her şeye dönüşmüştü. Bunu inkâr etmeye çalışabilirdik ama artık işin içinde duygular vardı.

Ve duygular acıya yol açabilirdi. Bunu çok iyi biliyordum.

"Elimden geleni yapacağım, Rafe," diye cevap verdim sonunda.

"Lütfen şunu anla ki kız kardeşini bilerek incitecek bir şey asla yapmam."

"Güzel," diye homurdandı, kaykayına bakarak.

Max ona doğru yürüdü ve omzunu onun omzuna çarptı. "Burada n e l e r oluyor? İkiniz çok ciddi görünüyorsunuz."

"Sadece etiket yerleştirme hakkında konuşuyoruz," dedim Rafe'in tahtasına doğru başımı sallayarak. "Öyle mi? Ne aldın?" diye sordu ona.

"Onları Theo benim için aldı," dedi yeni koleksiyonunu yelpazeleyerek Max'in incelemesi için.

Bana baktı ve gülümsedi. "Çok güzeldi. Teşekkürler." Ona göz kırptım.

"Kim aç?" diye bağırdı annem bize. "Öğle yemeğı için krep mi? Burada Orada harika bir yemek kamyonu var." "Krep nedir?" diye sordu Rafe.

"Ah, çocuk," dedi Elena sırtarak. "Bırak da seni eğiteyim. Hadi gel."

Rafe'nin elini tuttu ve caddenin ortasına doğru hızla ilerlerken Renee'nin yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"İyi misin?" Max'e elini kendi elime alarak sordum.

"Evet. Tam bir şok. Çifte annenin çifte sorun anlamına geldiğini sanırdım ama otomatik kanka gibiler."

"Annemin en iyi numarası bu. İnsanlar ondan hoşlanmasa bile, onlar yumuşayana kadar cazibesini artırıyor."

"Sevilmeyecek ne var ki?" Max sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ciddi misin? Kadınla tanıştın mı? Çok eğlenceli biri."

"Çok eğlenceli, tıpkı oğlu gibi." Elimi sıktı. "Rafe'e iyi davrandığın için teşekkürler. Şu anda hap gibi olduğunu biliyorum."

"Zor bir dönemden geçiyor. Onu suçlamıyorum."

Smoothie örnekleri dağıtan bikinili bir kadından ve bize "balayı çiftleri" diyen bir tarot kartı okuyucusundan kaçarak yürüdük.

"Kardeşin bana bir şey söyledi." Göz ucuyla Max'e baktım. "Seni incitmememi söyledi."

Başını arkaya attı ve güldü. "Yoksa ne olur? Kaykayıyla dizlerini mi kıracak?"

"Dur," diye azarladım. "Sana göz kulak oluyor. Bu çok tatlı."

"Öyle," diye başını salladı. "Ne dedin sen?"

Ben cevap vermeden önce biraz yürüdük. "Sana bir şey yapmayacağımı söyledim. seni kasten incittim."

Max yine güldü. "Bu... dikkatlice ifade edilmiş. Neredeyse bir politikacıya yakışır. Bu ifadeyle biraz hata payı bırakıyorsun, ha?"

"Gerçek bu, değil mi? Tam da bundan kaçınmak için her şeyi planladık."

Eli benimkinde biraz gevşedi. "Sanırım öyle yaptık."

Sıranın aracın etrafını ve kaldırımı sardığı krep kamyonuna vardık. Renee, Rafe ve anneme katıldık.

"Çılgınca," dedim sırayı göstererek. "O kadar iyi mi?"

"Evet," dedi annem. "Onlara krep sattım, o yüzden ne kadar sürerse sürsün bekliyoruz."

"Denemek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi Renee. "Rafie de öyle."

"Anne," o protesto edildi ne zaman o sarılmış
onu kol etrafında omzunda.

"Bekleyemeyecek kadar açım. Gurme patates kızartması o z a m a n," dedi Max ve beni yolun aşağısındaki bir kamyonu doğru sürükledi.

Sıraya girdik ve Max'in daha az konuşkan görüldüğünü, insanları izlemeyi tercih ettiğini fark ettim.

"Hâlâ iyi misin?" Sipariş penceresine yaklaşırken sordum. "Sadece düşünüyorum," diye omuz silkti. "Rafe'in sana söyledikleri hakkında."
"Ve?"

Hepsinin sırada beklediği yeri işaret etti. "Hepsinin bir araya gelip takılmalarına izin vermenin bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum. Gerçek bir ilişki içinde olduğumuzu düşünüyorlar ve bize ve birbirimize yatırım yapacaklar. Bu arada biz de son kullanma tarihimiz olduğunu biliyoruz. Bu çok garip, Theo."

Gözlerimin arkasında bir gerginlik hissettim. Haklı olduğunu biliyordum ama bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Max daha da tedirginleşiyor gibiydi. Bana doğru eğildi. "Peki ya gerçeği öğrenirlerse? Bir ilişkimiz olduğu konusunda onlara yalan söylediğimizi?"

"Annemin bununla kesinlikle bir sorunu olurdu, evet," diye itiraf ettim.

"Rafe de öyle. Beni asla affetmez."

Sıra sipariş penceresine yaklaşıyordu ve ben işleri tekrar rayına oturtmak için söyleyecek bir şeyler arıyordum.

"Bir şey denesek nasıl olur?" diye sordum.

Max başını bana doğru eğdi.

"Ya sadece... şimdi ve buraya odaklanırsak? Anın içinde olsak. Bu şekilde ufukta ne olacağı konusunda endişelenmeden birbirimizin arkadaşlığından keyif alabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Sanırım bunu yapabiliriz. Ama yine de..."

Omuzlarını kavradım ve yüzünü bana çevirdim. "Bu *durumun* tuhaf başladığını biliyorum ama seninle olmaktan gerçekten keyif alıyorum. Ve senin de öyle olduğunu hissediyorum."

Max başını salladı.

"Güzel. Her şeyi fazla düşünmek yerine bu bakış açısını benimseyelim."

"Tamam," diye iç geçirdi.

Onu kucakladım ve uzaktan bizi izleyen Renee'yi gördüm. Kahretsin. Max haklıydı. Çok derine iniyorduk.

Max'i vücuduma yasladım, içimde yüzeye çıkan şeyden kaçmaya çalışıyordum.

Bana gerçekmiş gibi geliyor. Ve bunu olması gerekenden daha çok seviyorum.

MAX

Theo'nun evinde çok rahat etmeye başlamıştım.

Küçük dairemi seviyordum ama ikimizin benim küçücük yatağıma tıkiş tıkiş sığmaya çalışması ya da Theo'nun California King'inde birlikte uzanabilmemiz arasında seçim yapmak zor değildi. Sonra balkon, manzara, sinema salonu, duş, son teknoloji kahve makinesi ve aklıma gelebilecek diğler tüm olanaklar vardı. Theo ara sıra yer değıştirmeyi teklif ediyordu ama ikimiz de hiçbir şeyin onun dairesiyle kıyaslanamayacağını biliyorduk.

Sabah erkenden kalkmış, *Miami Magazine* için şehrin son otuz yılda nasıl değıştiğine dair bir haber için büyük bir çekime hazırlanıyordum. Yazı için gereken görüntülerin yarısını kontrol etmek için şehrin dört bir yanına koşturacaktım. Tüm günüm trafik ve çalışma saatleri dikkate alınarak titizlikle planlanmıştı.

Ama önce? Kahve.

Kileri açtım ve Theo'nun gülünç derecede pahalı ithal çekirdeklerinin yanında birkaç paket fındıklı Dunkin' Donuts bulunca şok oldum. Hazırladığı kahveyi mideme indirmeye çalışmıştım ama güne başlamak için daha nazik, daha yumuşak bir demlemeyi tercih ederdim.

Benim markamı almak için özel bir yolculuk yapmıştı. *Ah*.

"Dolapta çelik kesilmiş yulaf var," diye Theo'nun gürleyen sesi arkamda yankılandı. "Hazır yulaf yerine onları tercih ettiğini biliyorum."

Onunla irkilerek yerimden sıçradım.

"Üç dakika önce dünya için ölüydün," dedim elimi hızla atan kalbimin üzerinde tutarak.

"Senin avcı-toplayıcı havanı hissettim ve gelip sana yardım etmeye karar verdim," dedi, sarılmak için bana doğru yürüdü. "Günaydın. Büyük gün, ha?"

Sabahları uykulu gözleri ve dağınık saçlarıyla görünüşüne bayılıyordum.

"Büyük gün," diyerek onu sıktım ve keşke onu soyup her yerinden öpecek zamanım olsaydı diye düşündüm.

"Endişeli misin?" diye sordu, beni incelemek için geri çekilerek.

Başımı salladım. "İşin kendisiyle ilgili değil; beni strese sokan yan işler. Tüm o araba kullanma ve bina yöneticileriyle programları koordine etme işleri."

Theo bir eli kahve makinesinin üzerinde durakladı. "Kahretsin. Seni şoförümün götürmesini ister misin? Bu işleri kolaylaştırır, değil mi?"

Bunu düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. Ancak bir araba servisini sekiz saatten fazla bir süre için yeniden tahsis etmek ucuza gelmeyecekti. Belli ki bunu karşılayabilirdi ama ben onun cömertliğinden faydalanmak istemedim. Benim için zaten çok şey yapıyordu. Kendime onun Nick gibi olmadığını ve cömertliği karşılığında herhangi bir talepte bulunmayacağını ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, benim için harcadığı paranın büyüklüğü yine de beni kontrol edemediğim derin, bilinçaltı bir seviyede huzursuz ediyordu.

"Bana bir şey olmaz. Her durağın koreografisini dakikasına kadar yaptım, şimdi değiştirmek sadece kafamı karıştırır," diye yalan söyledim.

Bir süre daha bana baktı. "Emin misin? Çünkü Fernando'yu hazırda bekletiyorum."

"Ben iyiyim," dedim, kahve poşetini yırtıp açtım ve makineye doğru başımı salladım. "Şimdi bana bu şeyi nasıl kullanacağımı hatırlatman gerekiyor."

Alet profesyonel bir kahve dükkânına aitmiş gibi görünüyordu, her yerinde kollar ve makaralar vardı.

"Sen yulaf ezmesi hazırlarken ben de senin için demleyeyim. İki kişilik olsun lütfen."

Kendim için yulaf ezmesi hazırladığım ilk seferde suratını asmıştı ama onu bir lokma yemeye zorladıktan sonra fıstık ezmeli ve çikolatalı yulaf ezmesinin harikalarına alışmıştı.

Theo müziği açtı ve artık aşına olduğumuz sabah rutinimize devam ederken kendi kendime gülümsedim. Düpedüz ev gibi hissettiriyordu.

Geç kaldığının farkında olduğu için onu duşta bana katılmaya ikna edemedim. Çok cepli pantolonumu ve kolsuz atletimi giydim, kamera çantamı doldurdum ve günün başarılı geçmesi için parmaklarımı çaprazladım. *Miami Magazine*'in onayını almak, gelecekteki konserler için beni akıllarında tutacakları anlamına geliyordu. Basılı işlerde fazla para yoktu ama bir şekilde bu dergi iyi para ödemeyi başarıyordu.

Kırk beş dakika sonra kapıdan çıktım ve Theo'dan aldığım iyi şans öpücüğüyle güçlenmiş bir şekilde bitmek bilmeyen gününe başladım. Onu her düşündüğümde gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde hâlâ yolumdaydım ve telefonum çaldığında randevularım arasında hızlıca bir sandviç yiyordum. Rafe'nin okulundan arıyorlardı. Öğlen vakti.

Hiç iyi değildi.

"Ben Maxine," diye cevap verdim resmi anne vekili sesimle.

"Merhaba, ben Merkez'deki ana ofisten Judy, sizinle görüşmek istiyordum. Rafe bugün okulda değil. Annesine ulaşmaya çalıştık ama cevap alamadık. Onun yokluğu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Tüm olasılıklar aklımı kurcalıyordu. Rafe son zamanlarda yaramazlık yapıyordu. Belki de okulu asmıştı? Eğer durum buysa, hızlı düşünmem gerekiyordu, çünkü okulu asarken yakalanırsa Nick kışına tekmeyi basardı.

"Evet, elbette, zahmet verdiğim için özür dilerim. Rafe kendini iyi hissetmiyor ve sanırım annemiz seni aramayı unuttu. Eminim bir şeyler almak için dışarı çıkmıştır.

Onun için biraz Pepto. Telefonunu her zaman hatırlamıyor ve bu hepimizi deli ediyor." Gerçekten satmak için güldüm.

Judy de cevap olarak kıkırdadı. "Peki, tamam o zaman. Yarın dönecek mi?"

"Bildiğim kadarıyla evet," diye cevap verdim, bunun doğru olmasını umarak. "Aradığınız için teşekkür ederim ve proaktif olamadığım için tekrar özür dilerim."

Bağlantıyı kestiğimiz anda hemen annemi aradım. Doğrudan sesli mesaja geçti ve kalp atışlarım hızlandı. Nick bir şey mi yapmıştı?

Seçeneklerimi düşünürken güzel ortama baktım. Fontainebleau'daki bir sonraki randevumun dışında, gölgede bir bankta çatıya çıkabilmek için tesis müdürüyle görüşmeyi bekliyordum. Toplantıyı ayarlamak için yarım düzine telefon görüşmesi yapmıştım ve adam ihtiyacım olan tüm çekimleri yapabilmem için bana sadece yirmi dakika söz vermişti. Ve buradaki işim bittikten sonra, gündüz saatlerinde fotoğraf çekebilmek için hemen Churchill's Pub'a gitmem gerekiyordu ki bu da çok mutsuz bir gece müdürü-vampirin benimle buluşmayı kabul etmesini gerektiriyordu. Rafe'in başına gelenlerle uğraşmak için kaçmamın imkânı yoktu.

Ama yine de. Bir şeylerin gerçekten yanlış olabileceği hissi içimi kemiriyordu. Doğrudan onu aradım, onun da açmayacağından emindim.

"Max?"

Sesindeki tutukluğu duyduğumda midem bulandı. Ağlamamaya çalışıyordu.

"Rafe, iyi misin? Neredesin? Az önce okuldan aradılar. Annem nerede?"

Burnunu çekti. "Ev dekorasyonu için bir kursa gitti, işle ilgili bir şey. Ben evdeyim. Bu sabah kendimi iyi hissetmiyordum ve ondan okulu aramasını istedim ama aramadı. Hasta görünmediğimi söyledi."

"Öyle misin?" İşaretle sordum. Tüm çocuklar gibi Rafe'in de çalışmadığı sınavlardan kaçmak için sahte hastalıklar uydurduğu biliniyordu.

"Mecbur olmasam o pislikle evde kalmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?" Rafe'nin sesi bir çığlığa dönüştü. "Hayatta olmaz. Başım ağrıyor, hem de çok kötü bir ağrı. Odamda dinlenmeye çalışıyorum ve o aptal bir proje üzerinde çalışıyor, çok gürültü çıkarıyor. Annemin aylardır bir araya getirmesini istediği kitap rafları ama bugün yapmaya karar verdi. Kapımın hemen dışında."

"Rafe..."

"Başım gerçekten ağrıyor, Max." Sesindeki çaresizlik çınlıyordu. "Ve burada onunla yalnız kalmak istemiyorum."

Son kısmı fısıltıyla söylemişti, sanki Nick'in onu duyabileceğinden korkuyordu. Tüm o sert adam tavırlarına rağmen kardeşim hâlâ bir çocuktü.

İçimi çektim. Toplantımdan önce on dakikam vardı. Yapmam gerekenler vardı.

Bir şey.

"Sıkı dur. Seni oradan çıkaracağım, tamam mı?"

"Teşekkürler Max," dedi kısık bir sesle.

Açık mavi takım elbiseli minyon bir adam çekingен bir tavırla bana doğru yürüdü. "Sen Maxine sen misin?"

Çabucak ayağa kalktım. "Evet, merhaba, sen Phil olmalısın." "Her şey hazır mı?"

"Çok heyecanlıyım!" Telefonumu kaldırdım. "Sadece iki dakikaya ihtiyacım var.

Hızlı bir müşteri araması," diye yalan söyledim. "Seninle lobide buluşabilir miyiz?"

Başını salladı, biraz sinirli görünüyordu. Bunu hızlıca yapmam gerekiyordu. Çabucak aradım.

Theo ikinci zilden önce açtı. "Hey Max, her şey yolunda mı?"

"Selam, pek sayılmaz. Rafe bugün evde hasta ve Nick'le kavga ediyorlar. Annem hakemlik yapmak için orada değil. Beni aradı ve sesi

ağlıyordu." Sesimi alçalttım. "Gidemem ama onu evden çıkarmam gerek. Gidip onu getirme şansın var mı? Bunun büyük bir yük olduğunu biliyorum ve eğer yapamazsan sorun değil-"

"Üzerinde," diye sözümü kesti. "Tabii ki. Onu hemen getiriyorum." Sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissettim. "*Teşekkür ederim.*"

"Sorun değil. Sen işine odaklan ve onun benimle iyi olacağını bil. İşini bitirdiğin zaman beni haberdar et, üçümüz için bir akşam yemeği ayarlarız."

Gülümsedim. "Bu harika olur. Teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Endişelenmeyi bırak ve işinin başına dön," diye beni nazikçe azarladı. "Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım ve sakin bir nefes aldım. Aile draması ihtiyacım olan son şeydi, özellikle de Theo'nun dahil olmasını gerektirecek türden bir şey, ama en azından o buna hazır görünüyordu. Rafe'in huysuz, hormonlu bir genç olduğunu zaten biliyordu ve muhtemelen baş ağrısıyla daha da kötü olacaktı.

Ama endişelenmiyordum çünkü Theo bir şekilde her şeyi yoluna koyuyor gibiydi.

THEO

Evin dışında arabamda otururken Rafe'in numarasının bende olmadığını fark ettim. Max bana bir toplantıya gireceğini ve rahatsız edilemeyeceğini belirten bir mesaj atmıştı, bu yüzden ona ulaşamayacaktım.

Çok beklemem gerekmedi. Rafe pencereden dışarıyı izliyor olmalıydı çünkü elinde kaykayı, hızla kapıdan çıktı. Siyah Porsche'mi sürmüştüm çünkü Land Rover'ımdan daha çok seveceğini hissediyordum. Belki bu bize konuşacak bir şeyler verirdi.

Rafe yolun yarısına gelmişti ki arkasındaki kapı açıldı ve tişörtlü, kot pantolonlu bir adam ona bağırarak için dışarı çıktı.

"Hey, *hey!*"

Rafe arkasını dönmedi, arabama doğru yürürken yüzü sertleşmişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. "Ve *bu* kim?"

Rafe durakladı ama adamla yüzleşmek için dönmedi. "Seninle konuşuyorum evlat. Bu da kim?"

Rafe tekrar bana doğru yürümeye başladı, bu da babasının gelmesine neden oldu.

peşinden merdivenlerden aşağı düşüyor.

Yeterince içmiştim. Arabamdan indim ve kendimi açtım, gözlerim Nick'in üzerindeydi. Hem boy hem de yapı olarak kendisinden oldukça iri olan beni görünce dondu kaldı, sonra yalpalayarak birkaç adım daha yaklaştı.

Sarhoştum.

"Kimsin sen?" diye alay etti.

"Bir arkadaşım. Rafe benimle geliyor."

Nick homurdandı. "Sen öyle sanıyorsun. Hasta olması gerekiyordu, hiçbir yere gitmiyor."

Rafe'e alçak sesle, "Arabaya bin," dedim.

Başını salladı ve Nick'le beni birbirimize bakarken bırakarak yolcu koltuğuna kaydı. Bu bir yüzleşmeydi ve ben kaybetmek üzere değildim.

"Öğle vakti ve sen sarhoşsun. O benimle geliyor," dedim basitçe.

Onun arazisine girmemiştim ve Nick de bana daha fazla yaklaşmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Bana her zaman boyumun korkutucu olabileceği söylenirdi, şu anda tam da buna güveniyordum.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Nick bana, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle etrafına bakınıyordu, sanki ona içki içtiğini söylemem hayatında duyduğu en çılgınca şeymiş gibi. "Sen ne biliyorsun ki?"

"Rafe'in gideceğini biliyorum."

Ve böylece arabama geri döndüm ve Rafe için dramatik bir şekilde arabadan çıktım. Nick'in kayboluşunu izlemek için omzunun üzerinden bakarken ağzının kenarının bir an için yukarı kıvrıldığını gördüm.

"İyi misin?" Otoyola geri döndükten sonra sordum. Rafe omuz silkti. "Evet."

"Kız kardeşin başının ağrıdığını söyledi. Aspirin ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bir saat önce biraz aldım."

"Yani biraz daha iyi hissediyor musun?" Ona baktım.

Başını bir kez salladı. Uzun bir öğleden sonra olacaktı. "Aç mısın?"

Ona sordum. "Bir şeyler yiyebiliriz."

"Yarım soğuk pizza yedim. Böyle iyiyim."

Planladığım zaman kaybından biri için çok fazlaydı. Max'in günü bitirmesine en az dört saat vardı. B planına geçelim.

"Dışarıda kalacak kadar iyi hissediyor musun, yoksa benim eve dönüp dinlenmek mi istersin?"

"Duruma göre değişir," diye omuz silkti.

"Tamam." Devam ettim. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey var. Sevdiğini bildiğim iki şeyi birleştiriyor."

"Her neyse."

Hızlıca sağa döndüm ve bunu önerdiğim için aptal olduğumu düşünmeyeceğini umarak galeriye yöneldim.

"Bu ne?" diye sordu, arabadan yavaşça inip gözlerini kısarak beyaz binaya baktı.

"Sokak sanatçılarıyla bir sergi yapan bir sanat galerisi. İçinde bir sürü özel boyanmış kaykay var."

"Ciddi misin?"

"Evet, buradan birkaç resim satın aldım ve daha fazlasını satın almamı umarak bana son sergileri hakkında e-posta göndermeye devam ediyorlar. Bu sergiyi duyduğumda beğenebileceğinizi düşündüm."

Yine başını salladı. Muhtemelen ondan duyduğum en büyük coşku buydu. Mekâna girerken arkamda asılı kaldı.

"Bay Barnes, tekrar hoş geldiniz."

Bizi formda mavi elbiseli bir sarışın karşıladı ve Rafe ona bakmaktan kendini alamadı.

"Teşekkür ederim. Etrafa göz atabilir miyiz?"

Karmakarışık görünümlü büyük boy tuvalerle dolu geniş beyaz alanı işaret etti. "Elbette. Sanatçı ya da eserler hakkında herhangi bir sorunuz olursa ben buradayım."

Rafe'in önderlik etmesine izin verdim.

İlk tuvale yaklaştığımızda, gözlerini kocaman açarak, "Bu *çılğınca*," diye fısıldadı.

Bu bir asit-trip çalışmasıydı; renklerin, bedenlerin ve kelimelerin bir araya geldiği bir karmaşaydı.

Rafe resmin köşesinde kucaklaşan iki üstsüz kadını fark edince kıkırdadı.

"Beğendin mi?" diye sordum.

"Fena değil ama benim için biraz fazla *çılğınca*." Birkaç adım atarak başka bir esere doğru yürüdü. "Bunu daha çok beğendim."

Sarı bir tuval üzerine kalın siyah çizgilerle boyanmış ve alevli bir taç takmış basit, cesur bir kafatasıydı.

"Bu çok havalı. Seni fazla inekleştirmek istemem ama sanırım Keith Haring adında 80'lerin eski bir sanatçısına ve öldükten sonra çok ünlü olan Basquiat adında bir başka sokak sanatçısına gönderme yapıyor."

"Bu ismi biliyorum," dedi Rafe bana dönerek. "O bir taç adamı. TikTok'ta her yerde o var ve onun eşyalarıyla tişörtler yapıyorlar. Ondan hoşlanıyorum."

"O zaman ortak bir noktamız var. Bir gün onun orijinallerinden birine sahip olmayı umuyorum."

Son tablosunun müzayedede yüz on milyona satıldığından bahsetmedim.

"İşte kaykaylar," dedi Rafe, galeriyi koşarak geçerken ve heyecanını gizleme zahmetine girmeden.

Şeffaf pleksiglas kutularla kaplı duvarın yanında ona katıldım.

Rafe, üzerinde gülümseyen bir şeytanın yer aldığı bir tahtayı göstererek, "*Bu çok fena*," dedi.

"Sevdiğin şeyler için kesinlikle bir teman var," diye güldüm. "Ürkütücü."

Bana döndü. "Bu doğru değil. Her türlü şeyi severim. Çiftçi pazarından benim için aldığın kedi çıkartmasını beğendim." Elini

birkaç adım ilerledi. "Mantarlı ve tavşanlı olanı da beğendim."

İşaret ettiği kaykayı incelemek için yaklaştım. Altında minik bir tavşan olan parlak kırmızı bir mantarın inanılmaz derecede gerçekçi bir resmiydi. Etkisi ruhani ve kadınsıydı ve "havalı adamın" daha kadınsı sayılabilecek bir çalışmayı da takdir etmesini sevdim.

"Katılıyorum. Bu harika."

Rafe ve ben odanın içinde dolaşarak neleri beğenip neleri beğenmediğini konuştuk. Yargılamadan dinledim. Renee ve Max'in onu desteklemek için ellerinden geleni yaptıklarını biliyordum ama Rafe'nin hayatında destekleyici bir erkek varlığının ne kadar sık olduğundan emin değildim.

Galerideki turumuzu bitirdiğimizde sarışın da bize katıldı. "Gözünüze çarpan bir şey var mı Bay Barnes?"

Rafe'e baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Son bir saatini nihayet bana açılmakla geçirmiş olan çocuk birden sustu. "İyiymiş." Gözlerini yere dikti.

"Harika bir şey," diye ekledim. "Kontrol etmemize izin verdiğin için teşekkürler."

Kapıdan çıkarken Rafe'i omzundan alkışladım. Otoparka girdiğimizde topuklarının üzerinde dönerek bana baktı.

"Manken falan *mıydı*?"

Gülmek için kendimi zor tuttum. Demek onun susmasına neden *olan şey buydu*. Güzel kız.

"Olabilir. Burası Miami. Kişi başına düşen manken sayısı dünyadaki her yerden daha fazla. Belki Brezilya hariç."

Rafe sanki kızı bir kez daha görmeyi umuyormuş gibi arkamızdaki binaya bakıyordu. "O... vay canına."

"Fark etmedim," diye dürüstçe cevap verdim.

"Evet, şaka yapmıyorum," diye güldü arabama doğru yürürken. "Sen ve Max birbiriniz için aptalsınız. Bu iğrenç." Ama sözlerine rağmen, iğrenmiş gibi görünmüyordu - memnun görünüyordu.

"Ben bunu romantik olarak düşünmeyi tercih ediyorum ama senin neden düşünmediğini de anlıyorum. Ne de olsa o senin kız kardeşin."

Arabaya bindiğimde, o gün çiftçi pazarında yaptığı tehdit aklıma geldi.

"Umarım onunla ilgilendiğimi biliyorsundur," diye ekledim nazikçe.

"Güzel," diye karşılık verdi bana. "O bunu hak ediyor."

"Bu konuda haklısın."

"Şimdi nereye?" Rafe sordu. "Henüz eve değil, değil mi?"

Sesinde bir titreme vardı.

"Hayır, bir süre için değil. Max işini bitirene kadar benimle kalacaksın. Tamam mı?"

Dudaklarını büzdü. "Sanırım. Fazla seçeneğim yok gibi."

"Neden benim evime dönmüyoruz? Yunuslar birazdan başlayacak. Bunun için hazırlanabilir ve yemek isteyip istemediğimize karar verebiliriz. Ben paket yaptırırım."

"Babam botunu bizimkine fırlattığından beri televizyon ekranında maç izleyemedim."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Zavallı çocuk, böyle yaşıyordu. Ev hayatı hakkında konuşmasını istiyordum ama aynı zamanda benimle takılmanın en azından bir sürelğine bunu unutmak için bir şans olduğunu da biliyordum ve bunu ondan alamazdım.

"Doksan sekiz inçlik plazmam var, ayrıca film tarzında izlemek istersek bir gösterim odam var. Size kalmış."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Güzel olmalı."

"Bunu benimle paylaşacak insanlar olduğunda güzel oluyor."

Ona baktım ama o benden uzaklaşmış, pencereden dışarı bakıyordu.

"Hey, yoldan bir kez daha sapabilir miyiz?" diye

sordum. "Duruma göre değişir."

"Canım dondurma çekiyor ve yarısı dondurma yarısı çörek olan yeni bir yer açıldı. Var mısın?"

"Tabii ki varım."

Rafe ve ben bir saat daha tatlıyla tıka basa doymayı başardık. Savunması yavaş yavaş düşüyordu ve çocuktan hoşlandığımı keşfettiğimde hiç şaşırmadım. Max'in hiçbir şeye aldırmayan duyarlılığına sahipti ama yine de gençlik belirsizliğiyle sarılmıştı. Sanki onu yetişkin bir kişiliğe bürünmeye çalışırken görebiliyordum.

Evime döndük ve içeri girdiğimizde Rafe sesini çıkarmadı.

"Vay canına."

"Normal televizyonu mu yoksa sinema odasını mı istediğine karar verdin mi?"

"Sinema odası," dedi dairemde bir daire çizerek dönerken.

"Tamam, size nerede olduğunu göstereyim, ben de içecek bir şeyler alayım."

Hazırlandıktan sonra cebimden telefonumu çıkardım. Tonlarca iş mesajı ve e-posta vardı ama Max'ten çıt çıkmıyordu. Garipti. Meşgul olduğunu biliyordum ama kardeşini ağırladığımı düşününce birkaç dakikalığına uğrar diye düşündüm. Rafe her zaman aç olmak için doğru yaşta olduğundan, bir tepsi içecek ve daha fazla atıştırmalık doldururken bu konuda stres yapmamaya çalıştım.

Odaya geri döndüğümde deri koltuğuna yığılmıştı ve evindeymiş gibi görünüyordu. Bu iyiydi. Rahatlatıcı bir ortamda biraz dinlenmeyi hak ediyordu.

"Projektörü ayarladın mı?" Ona sordum.

"Evet, çok basit."

Sadece nasıl açılacağını değil, aynı zamanda doğru kanalı da bulduğunu görünce kıkırdadım. Bana mantıklı gelmesi için ev sineması teknisyeninden otuz dakikalık bir eğitim almam gerekmişti.

"Ne istediğinden emin değildim, o yüzden su, soda ve limonata ile biraz cips ve kraker getirdim."

"Teşekkürler."

"Max'ten hiç haber aldın mı?" Ona sordum. "Akşam yemeğini düşünüyorum, onunla bir yerde buluşsak mı yoksa kendi başımızın çaresine mi baksak emin değilim."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Hayır, ondan bir şey yok." "Saat beşi geçti," dedim. "Ben arayacağım."

Telefonu çaldı ve sesli mesaja geçti. "Onu arayabilir misin, Rafe?" Aramasını görmezden gelmeyeceğine *emindim*. Endişelendiğimi belli etmemeye çalıştım.

Hızlıca çevirdi ve oyuna baktı. "Sesli mesaj," dedi aramayı sonlandırırken.

"Genelde seninle iletişim kurar mı?"

Omuz silkti. "Bazen. Her zaman değil. Neden, endişelendin mi?"

"Hayır, tam olarak değil. Daha çok neler olup bittiğini merak ediyorum. Gecenin geç saatlere kadar süreceğini düşünmemişti."

"Endişelisin," diye yanıtladı Rafe.

Cevap vermedim çünkü evet, biraz öyleydim.

MAX

Başarılı.

Yorgun, kirli ve terliydim ama *işim bitmişti*. En azından o gün için. Rafe ile yaşadığım aksaklıktan sonra Miami'deki randevularım neredeyse kusursuz geçmişti ve istediğim tüm fotoğrafları ve daha fazlasını elde etmeyi başarmıştım. Randevu aldığım aceleci ve huysuz insanlar bana çok yardımcı oldular ve çekim listemde olmayan yerleri görmeme izin verdiler. Çalışmalarım dergiyi uçuracaktı.

Telefonumu refleks olarak arka cebimden çıkardım, ancak onu tekrar gördüğümde aldığı hasarı hatırladım. Fontainebleau'daki balkondan korkunç bir şekilde düştükten sonra bir saat boyunca açık kaldı ve ardından günün geri kalanında kendini kapattı. Artık D.O.A. olması biraz can sıkıcıydı ama kesintileri özlemedim. Telefonum birkaç dakikada bir vızıldamadan işime odaklanabiliyordum. Rafe'in Theo ile emin ellerde olduğunu biliyordum, o halde endişelenecek ne vardı?

İkisiyle akşam yemeği yemek için beklemek istemiştım ama öğle yemeğinde yediğim sandviç o yorucu günün ardından yeterli gelmemiştı, ben de eve dönerken önüme çıkan ilk fast food restoranında durup bir hamburger ve patates kızartması aldım. Geçerken bir bankanın önündeki saate ve geçici tabelasına baktım. Saat sekize *nasıl* bu kadar yakındı?

Theo'nun evine vardığımda gözlerim ağırlaşmıştı. Zili çaldım ve kapıya doğru koşan ağır ayak seslerini beklemiyordum.

"Ne oluyor Max?" Rafe kapıyı açarken bana bağırdı. Endişeli mi, kızgın mı, yoksa ikisi birden mi anlayamadım.

"Selam Rafe, ben de seni gördüğüme sevindim," diye güldüm ve onu iterek geçtim. "Hayır, ciddi, neler oluyor? Neden bizi aramadın?"

Kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu, bana bir şeymişim gibi bakıyordu. Sokağa çıkma yasağından sonra gelen genç. Theo da benim kadar mutsuz görünerek odaya girdi.

"Endişelendik, Max. Neredeydin?"

Aralarına baktım ve ikiz huysuz yüzleri karşısında kalbimin biraz kabardığını hissettim. "Çocuklar, çok özür dilerim! Telefonumu düşürdüm ve şarjı bitti." Onlara göstermek için çıkardım.

"Ve ne zaman döneceğini bize bildirmek için birinin telefonunu ödünç alamadın mı?" Rafe sordu. "Annem de çıldırdı, nerede olduğunu merak ettiği için arayıp duruyor. Okulda olanlar hakkında seninle konuşmak istiyor."

"Özür dilerim çocuklar. O kadar yoğun ve meşguldüm ki düşünecek zamanım bile olmadı. Çalışırken nasıl olduğumu bilirsiniz."

Bu noktada ikisi de çekim yaparken "drone bölgesine" girme eğilimime aşınaydı.

"Bunu bir daha yapma," dedi Rafe, hâlâ bana ters ters bakarak. Dönüp koridorda ilerledi, Theo'nun alanında kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

"Eyvah," diye arkasından yüzümü buruşturdum. "Bugün onunla her şey yolunda gitti mi?"

Theo bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına aldı. "Sanırım öyle, evet. İyi geçinmeyi başardık."

"Nick hakkında konuştu mu?" Sıcaklığına daha da sokularak sordum.

"Pek konuşmadı. Ben de zorlamak istemedim. Ama Rafe'i aldığımında Nick sarhoştı. Onu evden çıkarmak için iyi bir plandı."

"Sana görev verdiğim için özür dilerim. Bugünkü yardımın için gerçekten minnettarım. Ve aramanın bir yolunu bulamadığım için tekrar özür dilerim. Sizi endişelendirmek istememiştim."

Başımın üstünü öptü. "Bir daha yapma, anladın mı?"

"Evet," dedim, esnememi bastırdım ve onu sıktım.

"Rafe'i bu gece için misafir odasına yerleştirmeme ne dersin? Sen yorgunsun, onun da yorgun olduğunu biliyorum. Erken kalkıp onu okuldan önce eve bırakabilirsin."

Bunu düşündüm. Theo haklıydı, gece kalmak kolay olacaktı ama bunu Rafe'le birlikte yapmak ilişkimizi "gerçek" olmaktan çok uzaklaştıracaktı. Ve Rafe'nin Theo'yu bir tür ağabey ya da baba figürü olarak görmesini istemiyordum. Rafe'nin Theo'ya bağlanmasının ne kadar kolay olacağını biliyordum. Yani, hangi çocuk istemez ki? Evi, arabaları, tekneleri ve saçma servetiyle Theo aslında her ergen çocuğun fantezisini yaşıyordu. Bunun da ötesinde, kendisi için önemli olan insanların her zaman yanında olan iyi bir adamdı. Buna güvenmeye alışmak kolay olabilirdi ama herhangi birine güvenmek tehlikeli bir tuzaktı.

Başımı salladım. "Hayır, gitmeliyiz. Böylesi daha iyi." Theo kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Omzumun üzerinden Rafe'in kaybolduğu yere doğru baktım. "Sadece her şeyi normal tutmak için. Karmaşık olmasın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yüzünden kısa bir acı gölgesi geçti. "Evet, tabii. Elbette."

"Bugün ne yaptınız?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Theo gülümsemeyi başardı. "Sokak sanatçılarını sergileyen bir galeriyi ziyaret ettik, dondurma ve çörek aldık, buraya geri döndük ve Yunusları izledik ve bir ton atıştırmalık yedik. Akşam yemeği için seni bekliyorduk, Rafe'in bu kadar kızgın olmasının bir nedeni de bu olabilir. Çocuk çok acıkmış."

"Olamaz. Sen aç mısın?"

"Yiyebilirim," dedi omuz silkerek ve gülümseyerek. "Tamam, bir şeyler sipariş edelim. Pizza mı?"

"Ben onu almadan önce ögle yemeğinde yemişti," diye yanıtladı Rafe.

"Şu haline bak, yemeklerinin başında," diye güldüm. "Tamam, hadi gidip ona ne yemek istediğini soralım. Onu strese soktuğum için bırakalım o seçsin."

Otuz dakika sonra tiyatro salonunda yayılmış samosa, naan ve tereyağlı tavuk yiyorduk.

"*Nasıl oluyor* da ilk kez Hint yemeği deniyorsun?" Theo Rafe'ye sordu.

Yarım parça naanı ağzına tıktırdı. "Hiç dışarıdan yemek almıyoruz, aldığımızda da babam sadece hamburger ya da pizza istiyor. Ama bu gerçekten çok iyi."

Rafe eski standardı olan taco'ya yönelmişti ama Theo son dakikada Hint yemeği ile bir değişiklik yapmayı başardı. Doğrusu, bu kadar zorlamasına gerek yoktu. Rafe'in Theo'ya duyduğu küçük bir kankalık duygusunu gizlemeye çalıştığı belliydi; yeni bir şeyler deneyerek Theo'yu etkilemek istiyordu. Çok sevimliydi.

Ama aynı zamanda beni strese sokuyordu.

Theo'dan Rafe'yi almasını istediğimde, günü birlikte geçirmelerinin ne işe yarayacağını düşünmemiştim. Elbette dostça ilişkiler içinde olmalarını istiyordum ama Rafe'nin Theo'yla gerçek bir *dostluk* geliştirmesinden rahatsız olmuşum. Bu arkadaşlığın Theo'yla yaptığım anlaşmanın bitiminden sonra sürme şansı yoktu ve kaçınılmaz son Rafe'yi incitecekti ki bu da ihtiyacı olan son şeydi.

Biraz pirinç aldım ve ikisinin oyun kurucu hakkındaki tartışmalarını izledim. Bu kolay, tanıdık bir sataşmaydı, ağabeyimin benden başka kimseyle sergilediğini görmeye alışık olmadığım türden bir sataşmaydı. Rafe pek fazla insanın ona yaklaşmasına izin vermezdi. Theo ile iyi geçiniyor ve onunla gerçek sohbetler yapıyor olması kalbimi hem dolduruyor hem de deliyordu.

Bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Theo'nun ileride de burada olacağına güvenemezdik. Frene basmam gerekiyordu.

"Her şey bitti mi, Rafe?" diye sordum. "Seni eve götürmemiz gerek."

"*Hayır*, Theo burada uyuyabileceğimizi söyledi," diye sızlandı Rafe. "Seçebileceğim dört tane misafir odası olduğunu söyledi."

"Rafe, bu işe yaramayacak," dedim. "Sabah trafik çok kötü olacak. Üstünü değiştirip otobüse binebilmen için seni eve zamanında götürebilmek için çok erken kalkmamız gerekecek. Ayrıca eminim annem seni görmek istiyordur."

İyi bir karşı argüman bulmaya çalışarak kekeledi, sonra bana bakarak koltuğa yaslandı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedim omuz silkerek. "Özür dilerim."

"Evet, üzgünüm dostum," dedi Theo. "Başka zaman bilardo oynarız."

"Geç oldu," dedim kuşkulu bir sesle. "Siz ikiniz cidden *şimdi* bilardo oynamaya mı başlayacaktınız?"

"Dolphins maçı bitene kadar beklemek zorundaydık," dedi Rafe sanki çok açılmış gibi.

"Evet, aslında gecenin geri kalanını planlamıştık. Ama bunu başka zaman yaparız," dedi Theo peçetesini Rafe'nin kafasına fırlatırken.

Rafe eğildi ve Theo'ya bir yastık fırlatarak neredeyse içkisini yan masaya düşürüyordu.

"Tamam, tamam çocuklar. Görünüşe göre ikinizi ayırma vakti geldi. Rafe, eşyalarını topla, gitmemiz gerek."

Başını arkaya atıp içini çekti, sonra da darağacına doğru yürüyormuş gibi ayağındaki spor ayakkabılarına doğru yürüdü.

Rafe ve Theo kapıda bir tür gizli kankalar kulübü el sıkışması yaptılar ve Rafe benden önce çıktı.

Kapı kapanırken "Şimdi siz ikiniz öpüşebilirsiniz," diye alay etti.

Asla itiraf etmese de vedalaşırken öpüşmemiz fikrinden hoşlandığını söyleyebilirdim. Anne babasının herhangi bir fiziksel yakınlık gösterdiğini görmemişti.

Theo kollarını bana doladı. "Haklı, buraya geldiğinden beri seninle öpüşmek için can atıyordum. Keşke gitmek zorunda olmasaydın." Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Seni çok fena becermek istiyorum."

İçimden bir ürperti geçti. Theo'nun kulağıma müstehcen bir şey fısıldamasıyla dizlerimin bağı çözüldü.

Yüzümü yukarı kaldırdı ve beni nazikçe öptü. Dilimin alt dudağında gezinmesine izin verdim ve kollarını daha sıkı kavrayarak inledi.

"Yapma," diye azarladı. "Bu hiç adil değil."

"Üzgünüm," onu daha da kızdırmak için göğsümü onunkine bastırdım. "Seni bir dahaki görüşümde bunu telafi ederiz."

"Telafi edeceğimizi biliyorsun," diye mırıldandı ve beni tekrar öptü.

Birkaç saniye daha kapının yanında öpüştük, birbirimizden ayrılamıyorduk.

"*Hadi*," diye bağırdı Rafe koridordan. "Bu kadar öpüşme yeter, gidelim."

İkimiz de gülerek geri çekildik.

"Tekrar teşekkürler," dedim kolunu sıkarak. "Ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Evet, yeni bir telefon almak için yardıma ihtiyacın var mı? Çünkü yarın dokuzdan önce yeni bir telefon ayarlayıp size teslim edebilecek bir adamım var. Onu aramamı ister misin?"

Theo çoktan telefonuna uzanmaya başlamıştı. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, profesyonel olarak ve hatta özel hayatında, değer verdiği insanlar için rolünün bu olduğu daha net hale geldi; o iş bitiriciydi. Onun banka hesabına sahip birinin parmağını şıklatıp istediğini elde edebilmesi mantıklıydı.

Ama bu benim dünyam değildi ve beni rahatsız ediyordu. Kendi başımın çaresine bakmayı tercih ederdim. Hayatımı onun yönetmesine ihtiyacım yoktu.

"Benim için endişelenme, ben hallederim." Parmak uçlarımda yükseldim ve onu son bir kez öptüm. "Ve tekrar teşekkürler. Her şey için."

Bugün Rafe'ye bu kadar iyi baktığı için onu takdir ettiğimi bilmesini istedim, ama bundan da öte, ona sadece... o olduğu için teşekkür etmek istedim.

MAX

"Bunun için flaş kullanmanız gerekiyor. İstersen sana birkaç ipucu verebilirim. Fotoğraf çekmek hakkında çok şey biliyorum."

Fotoğraf makinemi indirdim ve kendimi o bildik savaşa hazırladım: fotoğrafçılık hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adama haddini bildirmek.

Güneş batıyordu ve ben sahilde staj portföyüm için kesinlikle muhteşem görüntüler yakalıyordum. Bunların, teslim etmeden önce paketi tamamlayacak son birkaç fotoğraf olmasını umuyordum. Seçimlerimi sürekli gözden geçiriyordum, bu yüzden çalışmak için تنها bir yer bulmuştum. Görüntüleri oluştururken kendi kafamın içinde olmak istiyordum, flört girişimlerini savuşturmak değil.

Ama çok dar şortlu ve çizgili golf tişörtlü adam mesajı almamış gibiydi.

"Oraya biraz ışık tutarsan gün batımının pembelerini ve mavilerini daha iyi seçersin, biliyorsun değil mi?"

Cevap vermeden önce adamı inceledim. Oldukça yakışıklıydı ama her şeyi bilen tavrı, seyrelmiş saçları ve bira göbeği gibi kusurlarına odaklanmama neden oldu. Çalışırken bana yaklaşan çoğu erkekte olduğu gibi, laf atma ve flört etmenin aynı şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

Onunla oynamaya karar verdim.

"Bir flaş. Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Başını salladı ve cevabımdan cesaretlenmiş gibi görünerek bir adım daha yaklaştı. "Kesinlikle. Eğer biraz aydınlatmazsan çamurlu bir fotoğraf elde edersin."

"Ne tür bir flaş kullanmalıyım?" Sesim şekere bulanmış gibiydi ve ona kirpiklerimi kıptım.

"Kamera flaşı yeterli olacaktır," diye cevap verdi. "Yukarı bakacak şekilde çevir. Yanlarındaki küçük düğmeleri görüyor musun? Onlara basarsan boynunu ayarlayabilirsin."

"Ah, tamam," dedim, önce elimdeki fotoğraf makinesine sonra da ona baktım. "Yani bunun kablosuz dörtlü flaştan daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da radyo tabanlı, uzaktan flaş sisteminden? Çünkü genellikle kamera üstü flaşımı yukarı doğru tutuyorsam, tavan gibi uygun bir yüzeyden ışığı yansıtmak içindir. Nesneye hoş bir parlaklık verir. Ama aman Tanrım, burada tavan yok! Bu yüzden eğer flaşı yukarı doğrultursam, ondan gelen küçük ışık parçası karanlığın içine çekilecek ve çekimde parlak bir nokta ve arkasında karanlık olacak. Ve bilemezsiniz, kablosuz flaş kitlerimi yanıma almamışım. Dört tane var, mazeret yok! Neyse ki bu şeyin diyafram açıklığını azalan ışığı hesaba katacak şekilde nasıl ayarlayacağımı biliyorum."

"Evet... bu benim ikinci önerim olacaktı."

Cilveli bir şekilde kıkırdadım. "Harika fikirler! Her neyse, kimin için çekim yapıyorsun? Çalışmalarını gördüm mü?"

Çoktan geri çekilmeye başlamıştı. "Oh, yapmıyorum, yapmıyorum-"

"Bekle, sen profesyonel bir fotoğrafçı değil misin? Fotoğrafçılık hakkında çok şey bildiğini söylediğini sanıyordum?"

"Evet, *biliyorum*, sadece-"

"Bryan?"

Bir kadın sahilde bize doğru yaklaşıyordu. Adam utangaç görünüyordu ve benden daha da uzaklaştı.

Ona el salladım, dostça ve tehditkâr olmayan bir şekilde, böylece erkeğinin peşinde olmadığını anladı. "Merhaba! Bana birkaç ipucu veriyordu. Ekibinizde böyle bilgili bir fotoğrafçı olduğu için şanslısınız."

Gözlerini adama dikti. "Evet, *nişanlım* sürprizlerle doludur."

İğrenç. Kadın onu sürükleyerek götürürken ikimiz de adama ters ters baktık.

Şimdi sözüm kesildiği için birkaç dakikamı ayırıp çektiklerime geri döndüm. Hafif bir düzenleme yapmadan önce bile çok güzellerdi.

Oyalanmanın yollarını aramayı bırakmalı ve şu lanet başvuruyu yapmalıydım. Aralarından seçim yapabileceğim fazlasıyla seçenek vardı; sadece sinirlerim yüzünden erteliyordum. Son başvuru tarihine sadece birkaç hafta kalmıştı.

Telefonumdaki takvime göz attım. O kadar çok işim vardı ki onsuz kaybolurdum. Son zamanlarda Theo sayesinde daha az ilgileniyordum. Kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için birkaç hafta geriye gittim ve

...

Olamaz.

Kesinlikle kaçırdığım bir şey vardı ve bu işle ya da stajla ilgili değildi.

Olamazdı!

Her şey olup biterken reglimin geciktiğini fark etmemiştim. Ve sadece birkaç gün değil. Geç kalmıştım.

Ben... olabilir miyim? Theo ile zaman dilimlerini ve randevularımı karşılaştırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Bu kesinlikle mümkündü.

Ama mantıklı gelmiyordu. Kendimi bir kayanın üzerine bıraktım ve ufka doğru ilerleyen son güneş parçasına bakarak kendimle tartıştım. Hap kullanıyordum. Hap etkiliydi. Bu yanlış alarm olmalıydı.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve gerçeğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Evet, doğum kontrol hapi kullanıyordum ama programımda olması gerektiği kadar tutarlı değildim. Hayat meşgul olduğunda, dikkatsizleşiyordum. Birkaç saat geç ya da ertesi sabah almayı hatırladığım günler oldu. Bazen birkaç günlüğüne unutuyordum. Tek başımayken bunun bir önemi yoktu ama şimdi Theo'yla birbirimizden *keyif* alıyorduk ve bu tutarsızlıklar, benim hayatımla Theo'nun hayatı arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Kendim ve... bir milyarderden bebek sahibi olmak ne anlama geliyorsa.

Göbeğime bir göz attım. Fark etmediğim işaretler var mıydı? Gerçekçi olmak gerekirse, ne kadar meşgul olduğumu göz önünde bulundurduğumda fark etmem bile pek mümkün değildi. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım ve kaçırdığım bir şey olup olmadığını anlamak için vücudumu inceledim.

Hayır. Tek hissettiğim açlıktı. Karnım bunu kanıtlamak için gurulduyordu.

Eşyalarımı topladım ve eczaneye koşarak üç farklı türde gebelik testi aldım. Şüpheyi yer kalmayacaktı.

Theo'yu arayıp haber vermeyi düşündüm. Konuşmayı hayal ettiğimde midemin bulandığını hissettim ve sonra hissettiğim şeyin endişe-bulantı mı yoksa hayatımı değiştiren daha önemli bir şeyle mi ilgili olduğunu düşündüm.

Hayır, mecbur kalmadıkça onu strese sokmayacaktım. Muhtemelen yanlış alarm olacaktı, bu yüzden onu telaşlandımanın bir anlamı yoktu.

Hamile olduğum ortaya çıkarsa Theo'nun bu haberi nasıl karşılayacağını düşünmeye çalıştım. Bu olasılığı hiç konuşmamıştık çünkü küçük anlaşmamızın ötesinde bir şey düşünmemiştik. Başlangıç ve bitiş tarihleri belli olan sözleşmeye dayalı bir yükümlülüğümüz vardı, daha fazlası değil. Büyük hayat tartışmaları yapmanın bir anlamı yoktu çünkü birlikte yaptığımız şeyle ilgili gerçek ya da kalıcı hiçbir şey yoktu. Çocuklardan *hoşlanıp* hoşlanmadığını ya da kendi çocuklarının olmasını hayal edip etmediğini bile bilmiyordum.

İlk testi yaptım, sonra banyodaki tezgâhın üzerine bıraktım ve neredeyse koşarak odadan çıktım. Sonuçları beklerken küçük dairemde volta attım, ellerim rahmimin içindekileri hissedebilecekmişim gibi karnıma gitti.

Telefonum çaldı ve zamanlayıcının çaldığını düşünerek yerimden sıçradım. Beni arayacak o kadar insan varken, bu o olmalıydı.

"Merhaba anne."

"Merhaba tatlım. Çok kısa, hiç sığır straganofu yaptın mı?" Bu tuhaf soru karşısında kaşlarımı çattım. "Anne, yemek yapmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum, ama bunu daha önce yaptığına dair çılgınca bir düşünceye kapıldım." O kendi kendine güldü. "Çok aptalım! Her neyse, bu akşam çocuklarıma yapacağım ve mantarları atlayabilir miyim diye merak ediyordum. Ne dersiniz?"

Bu telefonun onun evde işlerin yoluna girdiğini bana bildirme şekli olduğunu fark ettim. Nick'in keyfi yerinde olsun diye ona özenle hazırladığı yemeklere geri dönmüştü.

"Sanırım?" "Sanırım" dedim. "Ama tarifini bilmiyorum."

"Bildiğin gibi Nick mantardan nefret eder, ben de onları dışarıda bırakmayı düşündüm."

"İyi plan," dedim. "Sen ve Rafe iyi misiniz?"

"Harikayız!" dedi, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Peki ya sen? Theo nasıl?"

Kapalı banyo kapısına baktım. "İyi." "Sevindim, tatlım! Rafe ondan gerçekten hoşlanıyor."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Karşılıklı."

Sesi bir an için boğuklaştı. "Tamam, gitmem gerek. Nick pişen soğan ve sarımsakların kokusunun evi kokuttuğunu söyledi, bu yüzden bir şeyler bulmam gerek. Hoşça kal tatlım!"

Hayatlarımız arasındaki paralellikler netleşmeye başladığında elimdeki telefona baktım.

Annemin Rafe'e hamileliği onu yıllar sonra bile hâlâ üstesinden gelmeye çalıştığı bir ilişkinin içine hapsetmişti. Test pozitif çıkarsa ben de aynı durumda mı kalacaktım?

Elbette Theo'yu Nick'le kıyaslayamazdım ama yine de.

Zamanlayıcı çaldı ve keşfetmek üzere olduğum şey için kendimi çelikleştirdim.

Sonuç ekranı duvara bakacak şekilde plastik çubuğu bırakmıştıım. Birkaç derin nefes aldım ve testte ne çıkarsa çıksın iyi olacağıma kendimi ikna etmeye alıştıım.

Elimi uzattığımda aynaya baktım ve yaşadığım strese rağmen ne kadar *iyi* göründüğümü görünce şok oldum. Gözlerim berrak ve parlak, cildim ışıl ışıl, saçlarım pırıl pırıldı. Hamile olmama imkân yoktu çünkü ilk üç aylık dönemin çok yıpratıcı olduğunu duymuştım.

Testi elimde ters çevirirken kendime daha çok güveniyordum. İyiydim. Bunun mümkün olmasına imkan yoktu. Önemli bir şey değildi.

Ta ki ekrandaki o tek kelimeyi görene kadar.

Hamile.

THEO

Partinin henüz polisler tarafından basılmamış olmasına şaşırmıştım.

Sokağın arabalarla dolu olduğunu düşünerek mütevazı bungalova olabildiğince yaklaştım. Ön bahçede takılan çocuklar vardı ve içeriden yüksek sesli müzik geliyordu. Ne yapmak için orada olduğumu düşününce nostalji dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Kendi ev partisi günlerimi hatırladım, ailelerimiz uzaktayken hepimiz bir işe yaramazdık.

Gerçi benim için durum farklıydı. Liseye kadar parti yapmaya başlamamıştım. Rafe içki içmek için çok gençti. Beni rahatlatan tek şey, bunu eninde sonunda kendisinin de fark edecek gibi görünmesiydi. Beni bu yüzden aramıştı, ben de bu yüzden buradaydım.

Telefonumu çıkarıp ona sokağın bir blok aşağısında beklediğimi mesaj olarak attım. Beş dakika boyunca cevap alamayınca onu aradım.

"Alo?" Rafe'in sesi bulanıktı.

"Rafe, mesajımı aldın mı? Dışarıda bekliyorum. İçeri gelip seni almam gerekiyor mu?"

Ürperdim. Tam bir baba havası, ki niyetim bu değildi.

"Hayır, içeri girme! Hemen çıkıyorum."

Telefonu kapattım ve ön bahçedeki maskaralıkları izledim. Kırmızı Solo bardaklar ve birbirleriyle beceriksizce flört eden çocuklar. Bu bir geçiş töreniydi ama yine de Rafe buna katılmak için çok küçüktü.

Birkaç dakika sonra kaykayını bir güvenlik battaniyesiymiş gibi göğsüne bastırarak nihayet dışarı çıktı. Kornamı bir kez çaldım ve tüm çocukların donup kalmasına ve panik içinde etraflarına bakmalarına kıkırdadım.

Rafe arabama doğru yürürken sallanıyordu ve hastalanmak üzere olduğundan endişelendim.

"Hey," dedim kapıyı açıp bana bakarken.

"Theo, adamım benim!" Koltuğa çökerken aptalca sırttı. "N'aber? İyi misin?"

"Benim için endişelenme," dedim arabayı caddeye çekerken. "Emniyet kemeri."

"Evet," diye güldü.

"Ne var sen olmuştur İçki içmek mi? Çünkü sen Koku gibi bir bekarlığa veda partisi."

"*Hayır*," diye mırıldandı Rafe. "Öyle bir şey değil, kardeşim. Sadece bir ya da iki küçük içki. Ufak tefek şeyler, bir bebek için."

"Shotlar. Yani shot mı yapıyordun?"

Bana bir parmak işareti yaptı ve göz kırptı. "Sen öyle diyorsan!"

"Rafe," diye iç geçirdim. "Bu çok tehlikeli. Ne içtin ve kaç tane?"

"Bir tanesi beyaz bir şişeden geldi ve tadı benzin ve hindistancevizi gibiydi."

"Malibu, anladım. Başka bir şey var mı?"

"Evet, bir diğeri de altın salyası gibi bir şeydi. Gold-blobber mı? O benzin ve tarçın gibiydi."

"*Goldschlager*. Harika. Başka bir şey var mı? Umarım senin iyiliğin için cevabım hayırdır."

"Umm... düşüneyim." *Jeopardy*'nin tema şarkısını mırıldanmaya başladı ve kendini gülmekten kırdı geçirdi.

"Rafe, odaklan," diye emrettim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Öyleyim, öyleyim! Bunu neden söylediğimi sanıyorsun? Her neyse, sanırım bir ya da iki bira içtim. Hepsi bu kadar. Sonra seni aradım."

"Keşke beni ilk kadehten önce arasaydın da seni vazgeçirebilseydim."

"Hayır, eğlenceliydi." Durakladı. "Ama biraz da korkutucuydu. Ve midem bir tuhaf."

Her köşeyi döndüğümde kafasını sallıyordu.

"Güzel," diye mırıldandım. "Belki bu sana bir ders olur."

Panik içinde doğruldu ve pencereden dışarı baktı. "Bekle! Beni eve mi bırakacaksın? Theo, hayır, beni şimdi oraya götüremezsın."

Ona kaşlarını çatıttım. "Kafan iyiyken seni kapının önüne bırakacağımı mı sanıyorsun? Hayır, benim evime gidiyoruz. Orada uyuyabilirsin."

"Tamam, teşekkürler." Rafe'in gözleri kapalıydı ve koşudan yeni çıkmış gibi nefes nefese kalmıştı. "Ailem bu gece Colton'ın evinde kalacağını sanıyor."

Arabayı sessizce sürdük ve Rafe'in dalmış olabileceğini düşünerek ona baktım ama gözleri açıktı ve önümüzde uzanan yola bakıyordu.

"Neden kız kardeşini aramadın?"

Bir kahkaha attı. "Max mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? O annemden bile beter. Kıcıma tekme basardı."

"Belki de ihtiyacın olan budur."

Bana kaşlarını çatıttı. "Ne demek istiyorsun?"

Çenemi kapalı tutmayı tartıştım. Günün sonunda, bu gerçekten beni ilgilendirir miydi? Rafe'i sadece birkaç haftadır tanıyordum, ona ders vermeye ne hakkım vardı? Ama öte yandan, ona ders verme fırsatını kaçıramazmışım gibi hissediyordum. Tanrı biliyordu ki ona iyi öğütler verecek bir babası yoktu. Bu benim rolüm olmayabilirdi ama *birinin* öne çıkması gerekiyordu. Ve eğer hayatındaki sorumlu erkek yetişkine en yakın kişi bensem, öyle olsun. "Rafe, üzgünüm ama partilere gidip içmek için çok gençsin. Bu güvenli değil."

Keskin bir nefes verdi ve başını geriye attı. "Her neyse."

"Ben ciddiym. Sınırlarını bilmiyorsun. Senin yaşındaki çocuklar risk alır. İşler kontrolden çıkar ve bu tehlikelidir."

Omuz silkti.

İlk tanıştığım Rafe'e geri dönmüştük. Sessiz ve huysuz. Söyleyeceklerim hoşuna gitmemiştir, bu yüzden beni dışlıyordu. Ona anlatmak istediğim daha çok şey vardı, daha uzun bir nutuk ama bunları dinleyecek kafa yapısında olmadığını biliyordum. Belki bunu kahvaltıda, kafası zonklamaya başladığında ve aşırı içmenin ne kadar kötü olabileceğinin tamamen farkında olduğunda yapardım.

Yeraltı otoparkına girdik ve Rafe arabadan inmeden önce başını çevirip bana baktı.

"Max'e söylemeyeceksin, değil mi?" "Henüz bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Theo," diye yalvardı. "Hadi ama."

"Tamam, bunu bir daha yapmayacağına söz verirsen ona söylemem. En azından liseye kadar bekle."

Cevap vermedi.

"Seçim senin," dedim inerken.

"İyi, tamam, sen k a z a n d ı n , " dedi, arkamdan gelirken kendi ayaklarına takıldı. "Yapmayacağım."

"Ne yapmayacaksın?"

"Yaşlanana kadar içmeyeceğim. Ama yine de partilere gidebilir miyim?"

Ona kaşlarımı çattım. "Eğer arkadaş baskısına direnebileceğini düşünüyorsan. Ama Rafe, unutmamalısın ki..." Sözümü kestim.

"Ne?"

Bana düşmezdi ama bunu duyması gerekiyordu. "Baban içki içiyor ve duyduğuma göre çok içiyormuş. Bundan dolayı

ortalama bir insandan daha fazla içmek için genetik bir çekim var."

"Tamam." Rafe'in alt dudağı dışarı fırladı. "Her neyse."

"Gidelim," dedim ve asansöre doğru yürümeye başladım.

Rafe ayaklarını sürüyerek, tıklım tıklım dolu otoparktaki lüks arabalara baktı.

Bir köşeye sıkışmış turuncu bir arabayı işaret etti. "Bu bir *Lotus*!" "Evet, benim."

Spor araba sokaklarda bile zor kullanılıyordu, bu yüzden yarış pisti kiralayabildiğim zamanlar dışında nadiren kullanıyordum.

"Vay canına," diye nefes aldı hayranlıkla bakmak için yaklaşırken. "Beğendiğine sevindim. Nasıl aldığımı bilmek ister misin?"

Rafe bana baktı ve başını salladı.

"On üç yaşındayken içmiyordum. Hadi, yukarı çıkalım."

Rafe belinden eğildi ve asansörle daireme çıkarken hafifçe inledi. Ne olacağını çok iyi biliyordum.

Onu koridorda hızla ilerleterek en kolay ulaşılabilen banyoya sahip misafir odasına götürdüm. "Bu odada kalacaksın. Sana giyecek bir şeyler getireyim."

Odaya döndüğümde Rafe hâlâ giyinik bir halde yatağa uzanmış uyukluyordu.

"Kardeşim, uyan," dedim omzunu tutarken.

Şok içinde doğruldu ve etrafına bakındı. "Ne? Neredeyim ben?"

"Benim evimde. Git ağzını çalkala ve üstünü değiştir."

"Ah," Rafe bir dakika boyunca olduğu yerde yalpaladı. "Bir saniye bekle. Kendimi iyi hissetmiyorum. çok iyi."

"Banyo hemen şurada," dedim, omzunu tekrar kavradım ve kapıyı görebileceği şekilde onu çevirdim. "Git."

Birkaç saniye daha hareket etmedi, sonra kapıyı arkasından çarparak çıktı. Öğürme sesleri duydum.

"İyi," dedim kendi kendime. "Bu ona bir ders olur."

İyi olduğundan emin olmak için bekledim. Sonunda dışarı çıktığında, ona verdiğim tişört ve şortu giymişti. Biraz daha az yeşil görünüyordu.

"Daha iyi hissediyor
musun?" diye sordum.

"Evet."

Sesi utangaçtı ve on üç yaşının her bir parçasına benziyordu. O hala bir çocuktü.

"Beni almak zorunda kaldığın için üzgünüm, Theo."

"Sorun değil. Güvende olmanı istiyorum. Bana ulaştığına sevindim."

Çok istememe rağmen ona ders vermemek için dilimi ısırđım.

Rafe omzunun üzerinden banyoyu işaret ederek, "Bu hiç eğlenceli değildi," dedi.

"Evet, ama iyi haber şu ki, özellikle biraz su içersen, yarın daha az akşamdan kalma olacaksın. Bu gece ne yaptığını kimse bilmeyecek."

"Ciddi misin?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

İçimi çektim. Bu soru üzerinde uzun uzun düşünmüştüm ama karar verdiğim cevap buydu. "Dinle, senin için yalan söylemeyeceğim ama kimse sormazsa tek kelime etmeyeceğim. Bunu tekrar yapmayacağını varsayıyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye esnedi.

"Sen uyu. Ben bir süre daha uyanık olacağım, koridorun sonunda. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Çoktan yatağı bakmaya başlamıştı. "Tamam."

"Yarın seni kaçta kaldırıyım? Unutma, arkadaşının evinden eve dönüyormuşsun gibi davranmamız gerekiyor."

"Dokuz gibi belki?"

"Bana uyar," diye başımı salladım. "Kahvaltını getirtirim. Şimdi uyu. Yarın yeni bir tavırla uyan."

Rafe yatağa tırmanmış, çoktan uykuya dalmış gibi görünüyordu. Işığı kapattım ve bana seslendiğinde kapıdan çıkmak üzereydim.

"Hey Theo?"

Duraksadım ve ona dönüp baktım.

"Teşekkür ederim. Hem de çok. Beni almaya gelmek zorunda değildin ama geldin. O yüzden teşekkürler."

Sert adam rolünden sonra bu beklenmedik, içten bir teşekkürdü. Max'le aramızdaki şeylerin nasıl biteceği önemli değildi, bu çocuğun her zaman onun yanında olacağını bilmesini istedim.

"Hiç sorun değil. Ben senin için buradayım. Eğer sığınacak başka kimsen yokmuş gibi hissedersen, yanında olduğumu hatırlamanı istiyorum."

Gözleri düşüp sonunda kapanırken bana gülümsedi. Sabah hatırlayacağını umuyordum.

MAX

"Hey, sen," dedi Theo beni kucaklayarak. "Bu ne güzel bir sürpriz."

Normal davranmaya çalıştım ama patlamak üzereymişim gibi hissediyordum. Theo, bir iş için bu civarda olduğum için beklenmedik bir şekilde dairesine uğradığımı sanıyordu ama gerçek şu ki onu şahsen görmeye, neler olup bittiğini anlatmaya ihtiyacım vardı.

İkimizin de içimde büyüyen parçasını.

"Oturup biraz konuşabilir miyiz?" Kendimi gergin ve biraz terli hissediyordum, sanki bir şeyle boğuşuyordum.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Her şey yolunda mı? Kötü görünüyorsun."

"İyiyim, sadece dergi işinin geri kalanı ve başvurumu bitirmek arasında aklımda çok şey var. Yine de hepsi olumlu şeyler."

En azından ben öyle düşünüyordum. Umarım o da benimle aynı fikirdedir.

"Neden balkona çıkmıyoruz? Gölge serin olur."

Onu dışarı kadar takip ettim ve uzun tik masanın üzerine serpiştirilmiş kâğıtları gördüm.

"Burada mı çalışıyordun? Bir şeyi mi bölüyorum?"

"Hiç de değil," diye başını salladı ve aceleyle her şeyi toplamaya başladı. "Sadece müşteri işleri."

Boş bir bardağın altına sıkıştırılmış bir kâğıt parçasının üzerindeki eskizleri görebiliyordum. Kâğıdı çıkarıp inceledim, neye baktığımdan emin değildim. Tekneyle ilgili gibi görünmüyordu.

"Nedir bu?" Kâğıdı kaldırarak sordum.

Theo yüzünü buruşturdu. "Sadece birkaç karalama." Elini bana uzattı ama ben çizgilerin ve okların üzerinde duran kabataslak figürü incelemeye devam ettim. Tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum-

"Dur bakalım," dedim sonunda ne olduğunu anladığımda. "Bunu nasıl aldın?"

"Neden bahsettiğinden emin değilim. Bir bakayım."

Theo bana hiçbir zaman baskı altında çatlayacak bir adam gibi gelmemişti ama görünen o ki tam da öyle oluyordu.

"Bunu *Rafe* çizmiş," dedim sayfayı havada sallayarak. "Resimlerle anlatmaya çalıştığı bir tür kaykay numarası. Bunları her zaman yapar. Bunu nasıl aldın?"

Theo uzun bir iç geçirdi. "Siktir."

"N e l e r oluyor?" Yüz ifadesinden daha da rahatsız olmuş gibi hissederek sordum.

"Otur," diye cevap verdi. "Konuşalım."

Orada bulunma sebebim konuşmaktı ama konuşmanın ana konusunun kardeşim olmasını planlamamıştım.

"Ona bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır. Her şeyin yolunda gittiğini söyleyerek başlayayım, o yüzden korkmana gerek yok."

"Çok geç," diye homurdandım ona. "Tuhaf ve kaçamak davranıyorsun ve bu beni strese sokuyor. Sadece söyle bana."

Sandalyede arkasına yaslandı ve bacaklarını önüne doğru uzattı. Antrenman şortu ve tişörtüyle bile inanılmaz görünüyordu ama bunun beni etkilemesine izin veremeyecek kadar gergin ve heyecanlıydım.

"Rafe dün gece onu bir partiden almam için beni aradı."

Bir süre düşündüm çünkü mantıklı gelmiyordu. Rafe aradı.
Theo mu?

"Neden annemizi aramadı? Ya da beni?" Kalp atışlarım üç kat hızlandı. Kardeşim ve Theo arasında her ne olduysa, anlaştığımızdan çok daha karmaşıktı.

"Max, üzülme ama... içki içiyordu." Theo durakladı. "Tamam, gerçek şu ki sarhoştı ve ikinizin de bunu öğrenmesini istemedi."

"*Kahretsin*," elimi masaya vurdum. "Sarhoş muydu? Neredeydi?"

"Edgewater'da bir ev partisinde."

Çok kızmıştım. İlk kez mi içiyordu, yoksa bu onun için sürekli bir şey miydi? Lisedeyken tam olarak bir melek değildim ama Rafe bunu denemek için çok gençti. Telefonumu elime aldım ve ekranı yumruklamaya başladım.

"Dur bakalım, ne yapıyorsun?" Theo endişeli bir sesle bana sordu.

"Rafe'e bağırarak için onu arıyorum."

"Max, hayır, yapamazsın!" diye bağırarak telefonuma uzandı. "Sana söylemeyeceğime dair ona söz verdim. Bana güvendi."

"On üç yaşında sarhoş olmak kabul edilemez," dedim Theo'ya ters ters bakarak. "Bu işin peşini bırakmayacağım. Böyle kararların sonuçları olduğunu anlaması gerekiyor."

Theo bana başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Ne?" diye sordum. Parmağım telefonumun üzerinde gezinirken sordum. "Rafe senin onun ikinci annesi gibi olduğunu söyledi ve haklı." Anne.

Anında neden orada olduğumu hatırladım. Ama kardeşime neler olduğunu anlayana kadar haberlerim hakkında konuşmayı düşünemezdim bile.

"Ne yapmam gerekiyor?" Ona sordum, kızgınlığım çaresizliğe dönüştü. "Annemiz kendi pisliğiyle uğraşmakla meşgul ve

Nick, Rafe'in şu anda ihtiyaçı olan ebeveyni olacak gibi değil. Onun hayatındaki tek akılı başında insan benim."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Theo sessizce. "Ayık bir arabaya ihtiyaçı duymasının ötesinde bir nedenle bana ulaştığını düşünmek hoşuma gidiyor."

Telefonumu göğsüme bastırarak sandalyede geriye doğru yığıldım. O haklıydı. Rafe dünyasını sadece birkaç yakın arkadaşıyla sınırlı tutuyordu ve Theo'yu aramış olması benden azar işitmek istememesinin ötesinde bir anlama geliyordu.

"Konuştunuz mu, yoksa çok mu sarhoştu?"

"Elimden geleni yaptım. Ona çok fazla nutuk çekecek değildim ama sanırım derdimi anlatabildim. Kustuktan sonra kendine geldi."

"*Kustu* mu? O zaman gerçekten sarhoştu."

"Shot ve bira içmişti, yani..."

Atışlar. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Senden ona hiçbir şey söylememeni istiyorum, tamam mı?" Theo elimi tuttu. "Onun güvenini kaybetmek istemiyorum."

İç içe geçmiş parmaklarımıza bakarken içimi çektim. "Peki."

Onun evinde bulunmamın asıl nedeninden uzaklaştığımı hissediyordum. Theo'yla yapmam gereken konuşma büyük, hayatımı değiştirecek bir tartışmaydı ve Rafe'yle olanları duyduktan sonra, bunun onun hayatına soktuğum başka bir karmaşa olduğunu hissettim.

Hayır. O bir *bebekt*i, pislik değil. Ve kardeşime karşı ne kadar nazik olduğunu göz önünde bulundurursak, Theo'nun ilk şok geçtikten sonra haberi olumlu karşılayacağından şüpheleniyordum.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye sordu. "Ben de tam kendime bir bira alacaktım, sen de ister misin?"

Bunun benim için bir seçenek olmadığını açıklamak için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

"Su iyi olur," diyebildim sonunda. "Yoğun bir gün."

Henüz ona söylemeye hazır değildim ve kesinlikle sıradan bir şekilde "İçmem çünkü senin bebeğine hamileyim" demeye hazır değildim. Theo'ya baba olacağını söylemeden önce havayı temizlemek ve her şeyi sıfırlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Elinde iki uzun bardak suyla masaya geri geldi.

"Sana katılmaya ve içmemeye karar verdim," dedi bir tanesini önüme koyarken. "Yemin ederim Rafe bana kardeşlik günlerimi hatırlattı. Sanırım sempati bulantısı yaşadım."

Güldüm, sabah bulantısı çektiğimde onun da aynı şeyi hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum.

"Sana söylüyorum, Rafe'in ailesini kıskanmıyorum. Ya da seni, çünkü sen de onun ebeveyni sayılırsın."

"Öyle mi?" Endişe içimde fokurdamaya başladı. "Nedenmiş o?"

Konuşmadan önce suyundan uzun bir yudum aldı. "Ebeveynlik *çok* zor. Demek istediğim, önce bebeklik dönemini atlatmak zorundasınız, bütün mesele bu minik, sallanan patates çuvalını düşürmemeye çalışmak. O aşamayı atlattıktan sonra tek amacı kaos yaratmak olan yürümeye başlayan bir çocukla mücadele etmek zorundasınız. Durmak bilmeyen öfke nöbetleri, anlıyor musunuz? Ondan sonra, ergenlikten önce birkaç tatlı yıl geçirebilirsiniz. Her şey yine cehenneme döner, çünkü sizden daha aptal, daha yaşlı veya daha çirkin kimse yoktur. Öfkeli hormonlarla, tavırlarla ve içkiyle uğraşmak zorunda kalırsınız..." diye titredi. "Sonunda tüm bunları canlı bir şekilde atlatıyorsunuz ve yarattığınız kişinin sonunda sizinle takılmak isteyecek kadar sizi sevmesini umuyorsunuz. Ve bu her zaman garanti değildir. Bazı adamlar tanıyorum, *iyi* adamlar, çocukları onlarla hiçbir şey yapmak istemiyor. İnsanların konuşmak istemediği kısım, çocuk sahibi olmanın tam bir saçmalık olduğudur. Bu insanı yaratıyorsunuz ve hayatınızın en büyük hatasını yapmadığınızı umuyorsunuz."

Sözlerini bitirdiğinde nutkum tutulmuştu ve kendi mide bulantı dalgalarımla savaşıyordum. Çocuk sahibi olmak hakkında böyle mi hissediyordu?

Sürekli stres ve mutsuzluktan başka bir şey değil miydi?

"Yüzün," diye kıkırdadı Theo. "Sanırım bana katılıyorsun?"

Cevap vermeden önce kendimi toparlamak için birkaç saniye bekledim. "Hayır, hiç de değil," demeyi başardım sonunda. "Eğer ebeveynlik bu kadar kötüyse, insanlar neden çocuk sahibi olmaya devam ediyor?"

Omuz silkti. "Toplumsal baskı mı? İçgüdü mü? Varis istemek mi? Çocuğunun kötü biri olmayacağını düşünmek mi? Demek istediğim, Rafe ile takılmak ihtiyacım olan tüm doğum kontrolüydü. Beni yanlış anlamayın, o kötü bir çocuk değil. Ondan çok hoşlanıyorum. Sadece ondan sorumlu olmadığım için mutluyum. Her gün bu seviyede bir stresle yaşamayı hayal bile edemiyorum. Sürekli ne yaptığı konusunda endişelenmek... dünyamızdaki tüm saçmalıklar için donanımlı olup olmadığını merak etmek, ona yeterince iyi örnek olamadığımı düşünmek. Bilmiyorum, bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Özgür bir ajan olmayı seviyorum ve belki bir gün eğlenceli bir amca olabilirim."

Theo dönüp uzaklara baktı ve ben ağlamamaya çalıştım. Çocukları bir yük olarak görüyordu, neşe olarak değil.

Bu bebeği tek başıma büyüteceğimi fark ettiğimde kendimi çelikleştirdim.

"Pardon, çok mu fazla oldu?" diye sordu.

Ağlamaklı gözlerimi saklamak için kocaman bir yudum su içmekle meşguldüm. "Hayır, iyiydi. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğini bana anlattığına sevindim."

Gitmem gerekiyordu. Şu anda hayatımda olup biten en önemli şeyi paylaşamıyorsa, yatlar, fotoğraflar ya da staj hakkında konuşmak istemediğim kesindi.

Her zaman Theo'nun geleneksel olmayan bir hayat istediğini düşünmüştüm. Çok çalışmıştı ve şimdi playboy milyarder olmanın tadını çıkarıyor, istediği zaman istediği şeyi yapıyordu. Bir bebek sahibi olmanın kendisi için düşündüğü en son şey olduğunu bana açıkça ifade etmişti.

"Bugün boş musun?" diye sordu. "Meşgul olduğunu söyledin ama belki daha sonra birlikte biraz zaman çalabiliriz?"

Başımı salladım ve aniden ayağa kalktım. "Üzgünüm, bütün gün doluyum. Gitmem gerek."

Theo sonunda rahatsızlığımı anlamış gibiydi. "Rafe'e mi kırgınsın?"

Az önce öğrendiklerimle ilgili sis perdesini aralamayı başardım. "Ona kırgınım, sana değil. Ona yardım ettiğin için minnettarım ama inan bana, gelecekte bunu beklemiyorum. Özellikle de bu tür şeyler sana hiç cazip gelmediği için."

"Max, ben asla öyle bir şey demedim." Kaşları çatıldı. "Neler oluyor burada? Üzgün görünüyorsun."

"Sorun çıkmaması konusunda anlaşmıştık." Rafe'in çizimlerinin dağınık olduğu masayı işaret ettim. "Bu iş karmaşıklaşıyor gibi görünüyor."

"Hey, hey," diye cevap verdi, sandalyesinden fırlayıp yanıma geldi. "Neyin var senin? Sanki bir şey hakkında konuşmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Keşke bilseydi. Söylemek istediğim çok şey vardı ama şimdi kesinlikle zamanı değildi. Gerçi onun duyguları göz önüne alındığında, zamanın doğru olacağından da emin değildim.

"Sadece on üç yaşındaki kardeşimin dün gece içki içerken beni değil de seni aramış olması tuhafıma gitti."

Theo kollarımı kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Bu aşamayı atlatacak. Senin ve benim yardımımızla."

Nasıl olur da her şey birbirine karışmış gibi hissetmezdim? Bana kesin bir dille ebeveynlik stresiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti ama burada Rafe'in ergenlik dönemini atlarmama yardım etmeyi mi teklif ediyordu? Belki de yönetilebilir hale getirmek için yeterince uzakta olduğunu düşünüyordu, bu yüzden gerekirse dalabilirdi.

Bu bebek doğduktan sonra durum böyle olmayacaktı ve bu beni çok
k o r k u t t u .

THEO

Düğün mekanına doğru gidiyorduk ve ben Max'e bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Nişan gecesinden bile daha güzel görünüyordu, üzerinde birlikte seçtiğimiz başka bir gelinlik vardı. Muhteşem göğüs dekoltesini ortaya çıkaran, önü düşük, sade sarı bir elbiseydi. Kalçası da inanılmaz görünüyordu. Her ne kadar bana içten bir gülümseme veremiyor gibi görünse de, yüzünde özel bir ışıltı vardı.

"Bugün tam bir kasırga olacak, o yüzden şimdiden özür dilerim. Her şey için hazır hissediyor musun?"

Max başını salladı. "Evet. Ve benim için endişelenme, kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen ailene iyi bak."

Konuştuktan sonra çenesini biraz kaldırdı, neredeyse meydan okur gibi görünüyordu. Rafe olayından beri ona bir şeyler olmuştu ve aradan geçen iki hafta içinde sorunun tam olarak ne olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Sanki benden kaçıyor gibiydi. Çeşitli düğün etkinliklerine gitmişti ama bunlar sadece kızlar içindi - nedimeler yemeği, bekârlığa veda partisi, vs. Bir önceki gece prova yemeğine birlikte katılmıştık, ama son birkaç haftadır birlikte yemeğe çıktığımız birkaç sefer gibi olmuştu - neden bana gelemeyeceğine dair bahaneleri vardı. Dürüst olmak gerekirse, bunlar *bahane* değildi. Sebeplerdi, iş ve stajla ilgili sebeplerdi ama yine de. Sadece onunla olmak istiyordum. Ona sarılmayı özlemiştim.

Belki düğün birbirimize geri dönmemize yardımcı olur? Dans pistinde birkaç tur attıktan sonra her şey yeniden yoluna girecekti.

En azından ben öyle umuyordum.

Anahtarlarımı valeye verdim ve çocuğun Bentley'i park edeceğini fark ettiğinde gözlerinin yuvalarından fırlamasını görmezden geldim.

Max'i tarihi Vizcaya Müzesi'ne götürürken, "Biraz erken gelmek zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedim. Etkinliğin faturasını ödeyen bendim ama sanki her şeyi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum.

"Aman Tanrım, burası mükemmel bir yer," diye iç geçirdi Max, onu hem törenin hem de resepsiyonun yapılacağı bahçelere götürürken etrafına bakınıyordu.

Görkemli çiçekler ve öğleden sonrasının solmakta olan güneşinde yeni yeni açılmaya başlayan ışıktandırmayla daha da olağanüstü hale gelen muhteşem bir ortamdı. Etkinlik planlamacılarının, çiçeklerle kaplı bir koridorun Jess ve Tim'in evleneceği taş kemerlerin önündeki alana kadar uzandığı tören alanında son dakika ayarlamaları yaptıklarını görebiliyordum.

"Evet, tam da Jess'in istediği gibi."

Smokinimin cebindeki telefonum çaldı ve annemin numarasını görünce şaşırmadan çıkardım.

"Gelin evinde her şey yolunda mı?" Telefonu açtığımda annemin Jess'in hazırlanmasına yardım ettiğini biliyordum.

"Neden çocuklarla fotoğraf çektirmiyorsun?" diye bağırdı bana. "Geç kaldın."

Kıkırdadım. Stres onu etkilemeye başlamıştı.

"*Erken* geldim ve yoldayım. Suyun kenarında hazırlandıklarını görebiliyorum. Fotoğrafçı daha hazır bile değil."

Küçük sıkıntılardan başka bir şey olmayan sorunların bir listesini çıkarırken yarı dinledim, onun yerine Max'i izlemeyi tercih ettim. Dikkati dağınık ve biraz da mutsuz görünüyordu. Bugünün eğlenceli bir gün olması gerekiyordu ama pek de iyi bir başlangıç yapmadığımızı hissediyordum. Ailemin yanında rahat olduğunu biliyordum, yani sorun bu olamazdı.

Sorun *bende miydi?*

"Theo, unutma," diyordu annem, nihayet ona geri döndüğümde.

"Özür dilerim, kestin," diye yalan söyledim. "Şimdi neyi unutacaksın?"

"Yaka çiçeğin Frank Amca'da. Sana vereceğini söylemişti ama ne kadar unutkan olduğunu bilirsin."

"Anladım anne. Söz veriyorum onu bulacağım."

Telefonu kapattım ve okyanusun engin maviliğine bakan balkonun kenarında Max'e katıldım. "Harika bir manzara, değil mi?"

"Mükemmel."

Kolumu omuzlarına doladım ve onun sertleştiğini hissettiğime yemin edebilirim.

"Aşağıda biri sana el sallıyor," dedi Max, çimenlik alanı işaret ederek.

Gözlerimi kıstım. "Kuzenim Danny. Sanırım bu fotoğraf için hazır oldukları anlamına geliyor." Ona döndüm. "Aşağı gelip izlemek ister misin? Belki fotoğrafçıya yol gösterebilirsin."

Kulağa komik gelmesini istemiştim ama Max gülmedi. "Hayır, burada bekleyeceğim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Belki bir içki?"

Başını salladı ve biraz solgun görüldüğünü fark ettim.

Onu kollarıma çektim ve eskiden olduğu gibi etrafımda dönüp beni kavramak yerine ellerini belimde bırakmasını görmezden gelmeye çalıştım.

"Bu gece eğlenmeni istiyorum, tamam mı? Kuzenimin görevleriyle biraz meşgul olabilirim ama tören bittikten sonra sadece sen ve ben olacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başı göğsüme yaslanmıştı ve başını salladığını hissettim.

"Birazdan dönerim." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Grubun toplandığı yere doğru ilerlerken omzumun üzerinden Max'e baktım. Ona neler olduğu konusunda biraz açıklığa ihtiyacım vardı, çünkü düpedüz mutsuz görünüyordu. Güzel ama perişan.

Fotoğraflardan sonra oturma alanına geri döndüğümde neredeyse başlama vakti gelmişti. İnsanlar tören alanındaki ipek örtülü sandalyelere yerleşiyorlardı. Max'i en arka sırada oturmuş, tanımadığım bir grup kadınla sohbet ederken buldum. Onun güldüğünü görmek beni mutlu etti.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim. "Max, sadece ikinci sırada olmamız gerektiğini bilmeni istiyorum." Jess koridorda ona eşlik etmemi istemişti ama bu iş bittikten sonra Max'le birlikte oturacaktım ve benim koltuğumun en önde olması daha mantıklıydı.

Bana anlam veremediğim bir bakış attı ve beni takip etmek için öne doğru kaydım. Elini uzattım ve kolunu kendiminkine geçirdim.

Koridorda yürürken kısık bir sesle "Sanırım buraya kadarmış," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Küçük gösterimizin doruk noktası," diye cevap verdi bana bakmadan. "*Max ve Theo Show*'un sezon finali olduğu için herkesin bizi birlikte görebilecek olması muhtemelen iyi bir şey."

O kadar meşguldüm ki düğünün anlaşmamızın sonu anlamına geldiği bağlantısını bile kuramamıştım. Max'in bunu söylediğini duymak kalbime bir ok gibi saplandı. Son zamanlarda aramızda yaşanan tüm tuhafılıklara rağmen bana muzipçe gülümsediğini görmeyi umarak ona baktım.

Yüz ifadesi taş gibiydi.

"Sanırım öyle," diye başladım, kolunu yanıma doğru sıkıştırarak. "Ama belki de bunu tartışmalıyız-"

"*Theo.*"

İkimiz de döndüğümüzde nedimelerden birinin güllerden oluşan bir kemerin arkasından bakarak beni yanına çağırdığını gördük. Bir saati işaret ediyormuş gibi yaptı.

"Tamam, bu düşünceni unutma çünkü gitmem gerekiyor," dedim, Max'le gelecek hakkında konuşmak için daha fazla zamanım olmasını dileyerek. Ama bunu resepsiyonda, ikimiz de birkaç kadeh içkiyle rahatladığımızda ve dans pistinde onu kollarıma aldığımda konuşabilirdik.

"İyi şanslar," dedi Max.

Eğildim ve dudaklarından öptüm. Bir an için ağzı sulandı ama geri çektiğimde kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı. Bana hissettirdiklerini görmezden gelmek zorundaydım, böylece kuzenimle koridorda yürümeye hazırlanırken Jess'e tamamen hazır olabildim.

Onu nedimeleriyle çevrili, mutluluktan havalara uçmuş bir halde buldum.

Sıramızın gelmesini beklerken Jess elimi sıkarak "Selam," dedi. "Teşekkürler. Bunun için." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdı. "Ve her şey için. Bu benim için dünyalara bedel."

"Kız kardeşim-kuzenim için her şeyi yaparım," diye karşılık verdim. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Jess, o gün için seçtiği üç elbiseden biri olan ışıltılı straplez elbisenin içinde bir tanrıçaydı. Aralarında karar veremediği için kendini kötü hissediyordu ama ben istediği her şeyi almasını istiyordum. Sevdiğim insanların hayallerini gerçekleştirmek için iyi talihimi kullanmaktan daha güzel bir duygu olamazdı. Jess için önemli olan tek şeyin en iyi arkadaşıyla ailesinin ve arkadaşlarının önünde evlenmek olduğunu biliyordum. Görkemli daveti takdir ediyordu, bunu bana açıkça ifade etmişti ama her şeyin özü Tim'e olan aşkıydı.

Kendim için böyle bir şey istediğimi hiç hayal etmemiştim ama bir şekilde yaklaşıyordum. Cazibesini görebiliyordum ama Jess ve Tim'in sahip olduğu türden *gerçek* bir ölüm kalım aşkı bulmak benim için bir seçenek gibi gelmiyordu. İniş ve çıkışları kaldırabileceğimden emin değildim. Max'in davranışları gibi. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum, peki neden bana karşı açık davranmıyordu?

Anlayamadığım şey, neden onun garip ruh halinin temeline inmek için bu kadar istekli hissettiğimdi. Genelde, bir ilişkide bir sorun olduğunu hisseder ve tepelere doğru yol alırdım. Max'te ise her ne oluyorsa, onu alt edene kadar güreşmek istiyordum. Sonunda onunla tekrar mutlu olabileceksem, sorunlarla uğraşmaya değerdi.

Müzik yükseldi ve koridorda yürüme sırası bize geldi. Herkes yüzünü bize dönmüştü ama bulmak için zorladığım tek kişi Max'ti. Onu annemin yanında Jess'e gülümserken gördüm. Onunla göz göze gelip göz kırptım ve şaşkınlıktan gülümsemesi biraz soldu.

Neler oluyordu böyle?

Jess koridorun sonunda Tim'le birleştiğinde, ben de Max'in yanındaki yerimi aldım. Nikâh memuru kaderin bizi nasıl karşımızdakine götürdüğünden ve mutlu çiftin dileğinin herkesin kendileri gibi bir aşk bulması olduğundan bahsetmeye başladığında annemin gözlerinin içimde bir delik açtığını hissettim.

Max kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bu yüzden elini tutamadım. Onun yerine uzandım ve elimi bacağına koydum. Uzaklaşmadı ama karşılık da vermedi.

Kesinlikle konuşmamız gerekiyordu, yoksa uzun bir gece olacaktı.

Jess ve Tim karı koca ilan edilip hepimiz onları alkışlamak için ayağa kalktığımızda yüz ifadesi yumuşadı. Tesisin karşısındaki çadırın altındaki canlı müzik grubu çalmaya başlayarak partinin başladığını işaret etti.

Tören alanından çıkıp çadırın yanına serpiştirilmiş açık barlara doğru ilerleyen insan kalabalığının içinde bekledik.

"Muhtemelen daha fazla fotoğraf için bana ihtiyaçları olacak ama birkaç dakikam var," dedim Max'e. "Sana içecek ne getireyim?"

Max ağızını açtı ve sonra aniden kapattı. "Um... şampanya, sanırım."

"Hallediyorum," dedim. "Uygulamalar birazdan çıkacak. Senin için biftek ve mavi peynirli bruschetta bulmamı ister misin? Belki de karidesli tartlet?"

Jess tüm seçeneklerini benden geçirmişti, her ne kadar onu serbest bırakmış olsam da.

Max biraz yeşil görünüyordu. "Hayır, böyle iyiyim. Belki bana da bir su getirirsin?"

"Elbette. Hemen dönerim. Yerleşmek istersen dördüncü masadayız."

Bardaki kalabalığa katıldım ve Max'in masalar arasında ilerleyişini izledim. Çekingen görünüyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Annem ve teyzem de masada ona katılınca rahatladım. Uzaktan bile ne kadar güzel görüldüğüne bakıp sevindiklerini anlayabiliyordum.

Daha önce de güzel kadınlarla çıkmıştım. Mankenler, aktrisler, herkesin başını döndüren türden kadınlar. Ama Max'te insanları kendisine çeken manyetik bir şey vardı. Devasa gülümsemesi ve sıcak gözleri insanların ona yaklaşmak istemesine neden oluyordu. Bu onun pek çok yeteneğinden sadece biriydi.

Sonunda içkileri aldım ve masamıza giderken küçük bir tabak yemek kapmayı başardım.

"Hanımlar," dedim, toplanan akrabalarıma bir göz attım ve şampanya ile yiyecekleri bir güzel Max'in önüne yerleştirdim.

Max'in yanına oturduğumda annem "Tatlım, *çok* yakışıklı görünüyorsun," diye mırıldandı. "Max de o elbisenin içinde göz kamaştırıyor! Belki siz ikiniz yakında koridorda kendi yolculuğunuzu yaparsınız, hm?"

Kıkırdadım ve Max'e baktım. Önündeki tabağa bakıyor, yavaş nefesler alıyor ve büzülmüş dudaklarının arasından nefes veriyordu.

"Ve sonra," diye devam etti annem, "*torunlar!*"

Max masadan öylesine şiddetli bir şekilde kalktı ki gümüş takımlar şingırdadı ve şampanya kadehleri sallandı.

"Bir dakika izin verir misiniz?" dedi ve kalabalığın arasından hızla ilerledi.

Onu takip etmeyi düşündüm ama nereye gittiğini anlayamadan gözden kayboldu.

MAX

Ne kadar istesem de tüm resepsiyon boyunca banyoda saklanamazdım.

Mide bulantısı dalgaları beni şaşırtmaya devam ediyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu. Kusmaktan nefret ederdim. Belki de sorun buydu? Kendimi bırakabilsem ve midemden atabilsem, mide bulantısı nihayet duracak mıydı?

Şanslıydım çünkü mahremiyet için en iyi banyo türüydü, masif ahşap kapıların arkasında büyük, bireysel kabinleri olan büyük bir alan. Ses geçirmez değildi ama yanınızdaki kişinin ayaklarını görebileceğiniz türden bir kabin kadar da kötü değildi. En azından bağırsaklarımı kusmaya başladığımda kimse beni tuvalete sarılırken göremezdi.

Diğer kadınların sesleri azalana kadar bekledim ve sonunda yüzümü kontrol etmek için dışarı çıktım. Kesinlikle solgundum ama yine de çok iyi görünüyordum. Üzerime oturan elbisenin sırrımı ele verip vermeyeceğini görmek için yan döndüm. Hayır. Karnım hâlâ her zamanki gibi dümdüzdü.

Gecenin geri kalanında nasıl numara yapacaktım? Theo sürekli bana neler olduğunu sorduğu için belli ki iyi bir iş çıkaramıyordum. Keşke bilseydi. Ona hamileliğimi söylemek için doğru zamanı hâlâ bulamamıştım ama kuzeninin düğünü kesinlikle bunun yeri değildi. Özellikle de ne kadar üzüleceğini düşünürsek. Ona bebeğimizin hayatının bir parçası olmak zorunda olmadığını söylemem gerekiyordu çünkü bir aile kurmakla ilgilenmediği açıktı.

Masaya tekrar döndüğümde ilk yemek çoktan gelmişti. Salata, bununla başa çıkabilirim.

Bir garson belirdi ve elinde bir şişe beyaz şarap tutuyordu. "Chardonnay?"

Theo bana baktı, sonra hâlâ dolu olan şampanya kadehimi işaret etti. "Bunu sevmedin mi?"

Yalan söylemeye hazır bir şekilde başımı salladım. "Benim favorim değildi, o yüzden bir kadeh şaraba evet."

İnsanları rahminizde neler olup bittiği konusunda şüphelendirmenin en hızlı yolunun bir partide alkol almamak olduğunu biliyordum, bu yüzden şampanyayı yudumluyormuş gibi yapmaya ve chardonnay ile ilgileniyormuşum gibi davranmaya özen gösterdim.

"Max, zar zor yiyorsun," dedi Elena yüksek sesle ve herkesin dikkatini bana ve yeşillik tabağıma çekti. "Etobur falan mısın?"

Güldüm. "Elbette, iştahımı fileminyon için saklıyorum."

Bu kelimeleri söylemek bile midemi bulandırıyordu. Bir havuç ve salatalık kemirdim ve gerçekten bir şeyler yemiş gibi görünene kadar tabağımdakileri ittim.

"Dans yakında başlıyor," dedi Theo, kulağıma fısıldamak için yakınımaya eğilerek. "Bir sonraki yemekten hemen sonra, yemekle tatlı arasında. Sana sarılmak için sabırsızlanıyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Kahretsin, üzerimde böyle bir etki bırakmasını istemiyordum! Taş gibi olmalıydım, smokinin içinde ne kadar inanılmaz görüldüğünden etkilenmemeliydim. Ya da onun yetenekli kollarında yerde süzülme için ne kadar can attığımdan.

Hayır. Kalbimin etrafına duvarlar örmem gerekiyordu. Çünkü bu gece sonun başlangıcıydı. Şimdi öyle görünmeyebilir ama Theo haberimi alır almaz benimle işinin biteceğini biliyordum. Benden ya da bebeğimizden elini eteğini çekmeyeceğini biliyordum, o öyle bir adam değildi. İhtiyacımız olan her türlü maddi desteği sağlamaya fazlasıyla istekliydi. Ama burada kalıp baba olmak? Bunun ona göre olmadığını açıkça belirtmişti.

"Bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydim?" diye fısıldadı. Gülümsememi sakladım. "Yaklaşık bir düzine kez. Ama teşekkür ederim."

Theo elini yakalarında gezdirdi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Yok mu?"

Başını salladı ve incinmiş gibi davrandı.

"Theo, o smokinin içinde harika görünüyorsun." Durakladım. "Ama bunu zaten biliyorsun."

Bir kahkaha patlattı. "Evet, haklısın, biliyorum."

Ben de gülmekten kendimi alamadım. Önümüzdeki tüm ağır şeyleri unutturan eğlenceli bir andı. *Benim önümde*. Olacaklarla ilgili iyi bir şey yoktu.

Garsonlardan oluşan bir ekip salata tabaklarımızı temizledi ve ana yemeği getirmeye başladı. Sıcak et kokusunu aldım ve sertçe yutkunmak zorunda kaldım.

"İnanılmaz görünüyor," dedi Theo, ellerini bir çocuk gibi birbirine sürterek. "Açlıktan ölüyorum."

"*Afiyet* olsun," dedi Elena, çatalını masanın etrafında toplanan herkese doğru sallayarak.

Kendimi araya girip bir ısırık almak için zorladım. Sadece bir tane, küçük bir ısırık. Hasselback patatesi de denemek için iyi olmalıydı. Saatlerdir bir şey yememiştım, belki biraz katı yiyecek mide bulantısını giderirdi.

Bıçağımı et parçasının üzerinde gezdirdim ve bir damla kan tabağa döküldüğünde nadir olduğunu fark ettim.

Ve hepsi bu kadar sürdü. Elimi ağızıma kapattım ve tekrar tuvalete doğru yola çıktım. Theo sağında oturan adamla derin bir sohbete dalmıştı - benim gittiğimi fark edip etmediğinden bile emin değildim ve kontrol etmek için arkama bakmayacaktım. Tuvalete doğru koşarken dikkatimi toplamak için kafamda çarpım tablosu yapmaya çalıştım ve içeride olup biteceklere kimsenin tanık olmaması için dua ettim.

Ya da yukarı.

Üç... iki... bir... Kapıyı tekmeleyerek açtım ve dışarı çıkan bir kadının yanından koşarak geçtim, kabinin kapısını arkamdan kapattım. Eğildim ve midemde dönen her şeyi serbest bıraktım. Berbat hissediyordum. Sonunda tekrar nefes alabildiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve kaseyi kavradım.

Kapıya yumuşak bir vuruş oldu. "Orada iyi misin?"

Banyoda başka birinin olduğunu fark etmemiştim. Beni duymuş olabileceklerini düşününce kızardım.

"*Mhf*," diyebilirdim bir başka dalga bana

çarparken. "Sana soğuk bir kâğıt havlu getirebilir miyim?"

Kulağa mükemmel bir fikir gibi geliyordu. "Tabii, harika olur, teşekkürler."

Musluğun açıldığını duydum, sonra yumuşak bir tıkırtı daha. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Daha dik oturdum ve her ihtimale karşı elimin tersini ağzıma götürdüm.

Kafasını içeri uzatan kadın, gri saçları ve fırfırlı mor elbisesiyle endişeli bir iyilik perisine benziyordu.

"İşte," dedi ve kâğıt havluları bana doğru uzattı. "Bir bardak suya ne dersin?"

Soğuk havluları alnıma bastırdım ve iç çektim. "Hayır, bu harika. Teşekkür ederim."

"Bir şey mi ters gitti?" diye sordu alçak sesle ve bana yarım bir göz kırptı. "Belki biraz fazla kutlama yaptın?"

Başımı salladım. "Bir damla bile içmedim."

Bakışları vücudumu o kadar hızlı taradı ki neredeyse yakalayamayacaktım. "Peki, senin için arayabileceğim biri var mı tatlım? Yani burada yalnız değilsin?"

"Hayır, ben iyiyim. Sanırım artık boşum." Ona zayıf bir gülümseme verdim.

"Tamam o zaman. İyi şanslar, küçük hanım. Kendini daha iyi hisset. Biz partiye geri dönüyoruz, ama seni yakında orada göremezsek hemen buraya gelip seni kontrol edeceğim."

Kapıyı nazikçe kapattı ve gitmeden önce başka bir kadınla mırıldandığını duydum.

Sonunda kendimi ayağa kalkacak kadar iyi hissettim ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm.

Tuvaletin kapısının gürültüsüyle vurulması beni sıçrattı. "Max, iyi misin?"

Theo. Beni böyle takip ederek ne halt ediyordu?

Endişeli bir şekilde kafasını içeri soktu. "Hey. Neyin var senin?"

Deniz tutmasının beni tekrar aşağı çekmesiyle savaşıma çalıştım. "Ne? Banyodayım, buna izin yok mu?"

"Max, yarım saattir yoksun." Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Evet, bütün masa sana ne olduğunu soruyordu." Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Burada başka kimse var mı? Yalnız mıyız?"

Odaya göz gezdirdim ve yarım düzine kabinin açık kapılarını işaret ettim. "Evet. Neden?"

Yüzü soldu ve sessizce bana baktı.

Theo sonunda derin bir nefes aldı. "Buradan çıkan iki kadının yanından geçtim ve söylediklerine kulak misafiri oldum..."

Sonra gözlerini vücudumda gezdirdi, tam da içim dışıma çıkarken. Elimi ağzıma kapattım ve en yakın kabine koştum, kapıyı tam zamanında arkamdan kapattım.

Theo bağırsaklarımı kustuğumu duyabildiği için çok utanmıştım. Ağır ayak sesleri mermerde yankılanıyordu, bu da onun

ben çıkana kadar gitmeyecekti.

Sonunda kendimi biraz daha sakin hissettiğimde, ona bakmaktan kaçınarak lavaboya doğru yürüdüm. Musluğu açtım ve ellerimi suyun altına sokarak ağzımı çalkaladım, sonra da yüzümü bir kâğıt havluyla kuruladım.

"Max..." elime uzandı.

Sonunda Theo'ya baktım ve açıklanamaz bir şekilde gözyaşlarımın aktığını hissettim. Gözleri yüzümü aradı, zihnimi okumaya çalışır gibi beni taradı.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye fısıldadı, yüz ifadesi acılıydı.

Kaşlarımı çatarak başımı geri çektim. "Neyi söyleyecektim?"

İçini çekti. "Bana hamile olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

Yere baktım ve cevap vermedim. Yutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Hey," diye mırıldandı Theo. "Sorun yok."

Beni kendine çekti ve kollarını etrafımda kavuşturdu. Her ne kadar uzaklaşmak, artık sonun başlangıcına geldiğimize göre aramıza mesafe koymak istesem de, onun kucağına yaslandım. Gözyaşlarım sessizce aktı, olan ve asla olmayacak olan için.

"Neden bana söylemedin?"

Evinin balkonunda söylediği onca şeyi ona hatırlatmak için ağzımı açmıştım ki kapı pat diye açıldı.

"Oh!"

Pullu ve saten giysiler içinde üç genç kadından oluşan bir grup banyoya daldı ve Theo'yu gördüklerinde ciyakladılar.

Theo'dan uzaklaşırken hızla "S o r u n yok," dedim. "Biz gidiyoruz. Bunun için üzgünüm."

Onlar güldü ve baktı at onu olarak o yürüdü
Dışarı, muhtemelen bayanlar tuvaletinde ne iş olduğunu merak ediyordu,

Benim gibi üzgün bir karmaşa.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu, bahçeye doğru ilerlerken bir kez daha elime uzandı.

Başımı salladım. "Hayır, bu ailen için önemli bir gün ve sen buraya onlarla birlikte aitsin. Bana bir şey olmaz."

"Ama her şey hakkında konuşmamız gerek."

Bana daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla baktı. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

"Daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik Jess, Tim ve ailenin geri kalanı için burada olmamız gerekiyor."

Ama balkonun en üst basamağına çıkıp da gürültü ve koku duvarı yüzüme çarptığı anda, daha fazla numara yapamayacağımı anladım.

THEO

Herkes içten içe çıldırdığımı anlayabilir miydi?

Bir şekilde gülümsemeyi ve masamızdaki herkesle sanki kadınlar tuvaletinde dünyam alt üst olmamış gibi sohbet etmeyi başardım.

Vay anasını. Max *hamileydi*.

Garsonun bana doğru geldiğini gördüğümde içkimin kalanını mideye indirdim ve bir tane daha içmesi için işaret ettim. Birisi çalışanlara tüm etkinliğin faturasını benim ödediğimi söylemiş olmalıydı çünkü herkesle ilgilenirken bana krallar gibi davranıyorlardı.

Max'e baktım. Sonuna kadar dayanmak için elinden geleni yapıyordu ama zayıfladığını görebiliyordum. Bir süredir tuvalete koşmak için yerinden kalkmamıştı, yani en azından bunu yapabiliyordu. Ama yemek yemiyordu ve bitkin görünüyordu.

Hızlı bir araştırma yapmak için telefonumu karıştırdım ve şef garsonu masamıza çağırdım.

"Mutfaktan birinin bunu yapması mümkün mü?" Ona telefonumun ekranını göstererek sordum.

Gözlerini kısarak baktı. "Elbette. Kaç tane?"

"Sadece bir tane, onun için." Amcamın golf oyunu hakkında konuşmasını dinlemekle meşgul olan Max'i işaret ettim.

Birkaç dakika sonra garson içkiyi gümüş bir tabakta Max'e sundu. "Sizin için, bayan."

Alırken şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Nedir bu?"

Kulağına fısıldayabilmek için yakınına eğildim. "Ananaslı zencefilli smoothie. Hamilelik bulantısına iyi geldiği söyleniyor. Midene bir şeyler girmesi lazım."

"Teşekkür ederim." Max bir süre bana baktı, sonra bir yudum aldı, gözleri şaşkın bir rahatlamayla açıldı. "İnanılmaz. Tam da ihtiyacım olan şey."

Ona ulaşmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istedim ama birdenbire onunla nasıl birlikte olacağımdan emin olamadım. Sanki etrafını saran bir güç alanı vardı ve onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu. Yine de nedenini anlayabiliyordum. Bu beklenmedik hamilelik aramızdaki her şeyi değiştirdi. Bu gece sözleşmemizin resmi olarak sona ermesi gerekiyordu ama şimdi...

Konuşmamız gereken şey tam da buydu.

Müzik Harry Connick Jr. olarak değişti ve Max'e doğru eğildim. "Dans edelim mi?"

Başını salladı. "Çok yorgunum. Şu anda zar zor uyanık kalabiliyorum."

Bu çok açıktı. Tanıdığım Max'in gölgesi gibi görünüyordu.

İyi haber ise resepsiyonun yarısından fazlasını geçmiş olmamızdı. Jess ikinci parti elbisesini giymişti ve insanlar dans pistinde sarhoş olmaya ve kabadayılık yapmaya başlamıştı. Tekrar Max'e baktım.

"Gitmek istiyor musun?"

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır, burada olmak zorundasın, değil mi?

Gidemeyiz." "Ben bunu sormadım. Gitmek istiyor musun, Max?"

Gözleri odanın içinde gezinerek kaosu inceledi. "Evet," dedi. usulca söyledi. "Evet. Ben taksiye binerim, sen kalırsın ve ailenle eğlenirsin."

"Olmaz," dedim, çoktan sandalyemden kalkmıştım. "Bana birkaç dakika ver."

Anneme hiçbir ayrıntı vermeden gitmemiz gerektiğini söylemek için sızıştım, sonra etkinlik yöneticisini buldum ve gece için gerekli tüm belgeleri imzaladım, personel için yüklü bir bahşış eklemeyi de ihmal etmedim. Arabamın da hazır olması için valeye haber gönderdim.

Masaya döndüğümde Max aslında gözleri açık uyuyordu.

"Gidebiliriz," diye mırıldandım. "Vedalaşmaya gerek yok, gizlice çıkacağız. Kimse fark etmeyecek, güven bana."

Max evime dönerken yolda uyuyakaldı ve ben de onu uyandırmadan önce ona baktım. Bu güzel kız tam bir bilmeceydi.

"Hey," dedim, elimi yanağında gezdirerek.

Gözleri fıldır fıldır açıldı ve ulaşamayacağım bir yere doğru hareket etti. Hissettiğim acıyı görmezden geldim ve tepkisini yarı uyanık, şaşkın bir halde olmasına yormaya çalıştım.

Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve yalınayak evime doğru yürüdü. Birlikte duş aldığımızı hayal etmemeye çalıştım, çünkü bunun olmayacağını biliyordum. Her neyse, konuşacak o kadar çok şeyimiz vardı ki dikkatimiz dağıldı.

Max yanımdan geçerken, "Üstümü değiştirip yatacağım," dedi. "Dur bakalım. Sence de konuşmamız gerekmiyor mu?"

Aniden döndü, gözleri sertti. "Sanırım bu konuda nerede durduğunu biliyorum."

"Pardon?"

"Peki," diye iç geçirdi. "Konuşalım. Ama önce bu şeyi değiştireceğim." Önlüğünü çekiştirdi.

Ceketimi çıkardım ve kravatımı gevşettim. Ben de üzerimi değiştirmek istiyordum ama Max'i yatak odasına kadar takip etmektense onu biraz yalnız bırakmayı tercih ettim. Beklerken kendime biraz su aldım ve gergin hissettiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Max bir tişört, tozluk ve kabarık çoraplarla dışarı çıktı ve kanepeye uzandı. Ben de onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Temel bilgilerle başlayalım," diye nazikçe başladım. "Nasıl oldu bu?"

Kaşlarını çattı, yüzünde yaralı bir ifade vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğum kontrol hapı kullandığını söylemiştin..."

Ağır bir iç geçirdi. "Biraz *tutarsız* davranmış olabilirim. Eğer bunun benim hatam olup olmadığını soruyorsanız, cevabım evet. Suçu ben üstleniyorum."

"Max, söylediğim şey bu değil. Sadece açıklığa kavuşturmak istedim. Ne kadar ilerlediğini biliyor musun?"

Başını salladı. "Tam olarak değil ama kabaca bir fikrim var."

"Peki ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Bende kalacak," diye karşılık verdi hemen. "Ama endişelenme, bunu yapmayacaksın.

Bu çocuğa ebeveynlik yapmak zorundayım."

"Bir saniye," diye elimi kaldırdım. "Bunu neden söyledin?"

Bana baktı ve sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bana ebeveyn olmak istemediğini söylemiştin. Hatırladın mı? Ebeveynliğin saçma sapan bir şey olduğunu söylemiştin. Patates çuvaları ve kaos ajanlarıyla uğraşmak. Çocuk sahibi olmak konusunda oldukça iç karartıcı bir görüşün var."

Gözlerimi kapattım ve zonklayan şakaklarımı ovuşturdum.

Kahretsin. "İyi olacağım, Theo. Yapabilirim."

"Belli ki yapabilirsin. Bundan şüphem yok. Ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, Max. Senin için burada olmak istiyorum. Ve bebeğimiz için."

Ayaklarını kanepeye çekti ve dizlerine sarıldı, sonra bana omuz silkti.

"Senin kaygısız, bekâr hayatını mahvetmek istemiyorum. İyi gidiyorsun."

"Dur," I dedi, sondaj angrier daha Ben olsam amaçlanan.
"Bu haberler her şeyi değiştirir."

"Değiştirmek zorunda değil," dedi sesi yükselerek. "Sana söyledim, bunu kendi başıma yapabilirim."

"Ama neden yapmak isteyessin ki?"

ne doğru eğildi, gözleri kısılmıştı. "nk baba olmayı hiç istememiş biriyle ocuk bytmek istemiyorum."

Sesi zehirle doluydu.

"Max, dur," dedim. "Sözlerimi arpıtıyorsun."

"yle mi yapıyorum? Orada ne dediğini unuttun mu?" parmağını balkona doğru uzattı.

"Tabii ki hayır, ama işler değişir. İnsanlar değişebilir. Bu ocuğun hayatının bir parçası olmak istiyorum. *Bizim* ocuğumuzun. Büyürken sahip olamadığım her şeyi onlara vermek istiyorum. Tüm avantajları, anlıyor musun? En başından itibaren. Miami'deki en iyi kadın doğum uzmanını bulup eve ağırabilirim. İkinci misafir odasını ocuk odasına dnştrebilirim. Bebek doğduktan sonra yardımcı olması için bir gece hemşiresi tutabilirim. Ev yapımı bebek yemekleri hazırlaması için bir aşçı tutabilirim-"

"Kendini duyuyor musun?" Max bana sordu. "Hep 'Ben, ben, ben'. Hiç durup bu bebek için ne istediğimi düşündün m?"

"Elbette. En önemlisi bu," dedim, hiç istemediğim bir savaşı kaybediyormuşum gibi hissederek. "Ama gerçek şu ki, benim de bu işte bir payım var."

Max bana güldü. "Geçen gün söylediklerine bakılırsa bu çok şaşırtıcı."

"Ben sadece bundan sonra ne olacağını düşünmeye çalışıyorum Max. Bu büyük bir olay. Hayatımı değiştirecek."

"Bundan sonra ne *olacak*?" diye sordu. "nk bu geceden itibaren anlaşmamız sona erdi."

Koltuğa yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak pencereden dışarı baktı.

"Bitmek zorunda değil," dedim. "Buraya taşınabilirsin, böylece hamilelikle ilgili her şeyi takip edebilirim ve sana yardım edebilirim."

Max cevap vermedi.

"Bir şey söyle. Ne düşünüyorsun?"

Uzun, titrek bir nefes aldı. "'Sana yardım edebilirim,' diye tekrarladı. "Nick'in anneme bunu söylediği zamanı hatırlıyorum. 'Benim yanıma taşın, her şeyle ben ilgilenirim, sana yardım edebilirim. O da taşındı. Sonra bir baktım, evlenmişler ve bir bebekleri olmuş, ben de sırf evden çıkmak için bir bahane olsun diye okul sonrası her türlü aktiviteye katılıyordum çünkü ev artık güvenli bir yer değildi."

Bir dakika boyunca ona sadece şaşkınlıkla bakabildim. "Beni... beni Nick'le mi kıyaslıyorsun?" Sonunda söylemeyi başardım. "Sarhoş, sözlü tacizci, pislik Nick'le mi?"

"Başta sarhoş ya da sözlü tacizci değildi," dedi gözlerime bakmadan. "O kısım daha sonra geldi."

"Tanrım." Sandalyenin arkasına tutundum, bacaklarımın altımda güçsüzleştiğini hissettim. "Gerçekten böyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi hemen ve göğsümün etrafındaki mengene bir parça gevşedi. "Onun gibi zalim değilsin, bunu biliyorum. Ama kontrolcüsün. Her zaman komuta sende, kararları sen veriyorsun. Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Hayatımdan sorumlu olanın ben olduğumu hissetmeye ihtiyacım var."

"Öylesin," diye ısrar ettim. "Bunu bir takım olarak halledeceğiz."

İkimiz de sustuk, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyduğuna yemin edebilirdim.

"Takım' kelimesinin anlamını kavradığını sanmıyorum Theo. Üzgünüm ama bunu yapamam," dedi Max kısık bir sesle.

"Neyi yapamazsın?"

"Biz. Bu. Bir yalanla başladık, kontrolden çıktı ve bak ne oldu. Şimdi sen devreye girip her şeyi 'düzeltmeye' çalışıyorsun çünkü senin işin bu ama ben hayatımı düzeltmeni ya da ele geçirmeye çalışmanı istemiyorum. Benim için neyin doğru olduğuna karar veren kişi *ben* olmalıyım. Ve artık yalan söylemek istemiyorum, Theo. Benden bu kadar. En iyisi bunu şimdi bitirelim, anlaştığımız gibi."

Kafam yarılacakmış gibi hissediyordum. Bu nasıl olabilirdi?

"Gerçekten istediğin bu mu? Birlikte inşa ettiğimiz her şeyi bırakıp gitmek mi? Ve sahip olabileceğimiz gelecekte?"

"Hiçbiri gerçek değildi. İkimiz de gerçek bir şey *istemedik* - zaten anlaşmayı da bu yüzden yaptık." Sesi k ı s ı k t ı ama acısı açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Bunu görmüyor musun?"

Sözleri içime işledi. İlişkimiz bir amaç uğruna başlamış olsa da *bana* gerçek gibi gelmeye başlamıştı ve görünüşe göre o da aynı şeyi hissediyordu. Bu kadar yanılmış olmam nasıl mümkün olabilirdi?

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Yavaşça başını salladı.

"Ve fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Theo..." diye başladı, başını sallarken bile gözleri yaşlarla doluyordu. "Bu benim kararım. Buna saygı duyacak mısın, duymayacak mısın?"

Ve işte oradaydı - kumdaki çizgi. Fikrini değiştirmeye çalışmaya devam edersem, hayatını ele geçirmeye çalışmamla ilgili en kötü korkularını doğrulayacaktım.

Her neyse, onu zorlamamın bir anlamı yoktu. Max hayatında ya da çocuğumuzun hayatında bana yer olmadığına karar vermişti.

"Bu doğru gelmiyor," dedim duraksayarak. "Ama yolunuza çıkmayacağım. Eğer bu anlaşmamızın sonuysa, bazı şeylerimiz var."

finansal detaylar halledilmeli."

Max neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

"Bunu konuşmanın sırası değil ama maddi destekten ziyarete kadar çocuğumuzun hayatındaki rolüm konusunda bir anlamaya varmak istiyorum."

"Bunu çözmek için bolca vaktimiz var." Max ayağa kalktı. "Sanırım gitmeliyim."

Ayağa fırladım. "Geç oldu, yorgunsun..." "Evimde daha iyi uyuyacağım. Tek başıma."

Eşyalarını toplamak için yatak odasına geri dönüşünü izledim. Max'i bu kadar eşsiz kılan bağımsızlığın, onu benden çalan şey olacağını hiç düşünmemiştim.

MAX

Kalabalık galerinin karşısında durdum ve içeri girecek kadar kendime güvenene kadar içeride toplanan kalabalığı uzaktan izledim.

Gergin hissetmek için her türlü nedenim vardı. Richard Adams'ın yanında staj yapmak liyakate dayalı olsa da, bu küçük toplantının bir tür sınav olduğunu biliyordum. Hawkes Gallery'de Then/Now adında yeni bir sergi açacaktı ve tüm başvuru sahiplerini misafiri olarak davet etmişti. Etkinliklerden sonra giydiklerini ya da gülüşlerini beğenmediği için insanları değerlendirme dışı bıraktığına dair söylentiler duymuştum. Adam yargılayıcı ve çabuk sinirlenen biriydi ama yine de insanlar ona akın ediyordu.

İyi bir nedeni vardı. O sertifikalı bir yıldız yaratıcıydı.

En azından güzel göründüğümü biliyordum. Kendimi mutlu etmek için 90'lar tarzı gümüş bir elbise ve siyah motosiklet botlarımı giydim, dövmelemin olduğu kolumu tamamen sergiledim. İnce elbisenin içinde görünmediğimden emin olmak için aynada profilimi defalarca kontrol ettim. Eğer stajyerliği kabul edersen hamileliğimi açıklayacaktım, ama hâlâ değerlendirme aşamasındayken bunu gizli tutmayı tercih ediyordum. Richard'ın hamileliğimin iş ahlakımı etkileyeceğini düşünmesini istemiyordum. Hamileliği her düşündüğümde, tabii ki Theo'yu da düşünüyordum. Bir hafta önce onun evini hışımla terk ettiğimden beri konuşmamıştık ve onu bu kadar özlemekten nefret ediyordum. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey vardı ama henüz onunla konuşmaya hazır değildim.

Daha fazla insanın galeriye doluşmasını izlerken iç çektim. Beklemenin anlamı yoktu, gitme zamanıydı. Sırtımı dikleştirdim ve sanki buranın sahibiymişim gibi içeri girdim.

"Merhaba, etkinliğimize hoş geldiniz," diye sordu kapının hemen içinde duran elinde pano olan muhteşem bir kadın. "Listede adınız var mı?"

"Ben varım. Maxine Simon."

Bir kez ve sonra tekrar tararken nefesimi tuttum.

"Tamam, işte buradasın," dedi sonunda, bana bakarak. "Galeriye göz atmaktan çekinmeyin. Richard akşam bitmeden sizi bire bir görüşme için bulacak."

"İsim etiketi ya da başka bir şeye ihtiyacım var mı?"

Kadın başını salladı. "Hayır, o senin kim olduğunu biliyor. Merak etmeyin."

Gülmek istedim. *Merak etmeyin*. Evet, doğru. Tüm geleceğim bu staja bağlıydı. Ve daha da saçma: Richard Adams kim olduğumu biliyor muydu?

Muhtemelen her başvuruyu derinlemesine incelediği için mantıklı geldi. Ya da yardımcılara yaptırdı ve sonra önemli noktaları ona rapor etti. Dalkavuklardan bahsetmişken, kalabalığın içinde onları seçmek benim için kolaydı. Bembeyaz galeride her zamanki eski ve yeni paralı insanlar geçit töreni yapıyor, aralarına da onun son işçi arıları olması gereken bir grup çarpıcı kadın serpiştiriliyordu.

Richard üniforma konusunda ısrarcı mıydı? Çünkü hepsinin üzerinde dar siyah elbiseler vardı. Kesim ve detaylarda ufak tefek farklılıklar vardı ama stil neredeyse rahatsız edici derecede tekdüzeydi, sanki çok seksi bir düğünün nedimeleriydiler. Saçları da benzer şekilde yapılmış, geriye doğru toplanmıştı. Mücevher yok, en yüksek topuklu ayakkabılar. Bu sayede kolayca seçilebiliyorlardı.

Hepsi de son derece meşgul görünüyordu, sanki açık kalp ameliyatı yapmaya ya da bir uçağa pilotluk etmeye hazırlanıyorlardı. Galerideki müşteriler devasa fotoğrafları incelemekten ve yavaş bir tempoda atıştırmalıklarını atıştırmaktan son derece memnun görünüyorlardı, ancak bu güzel, narin kadınlar stresli görünerek etrafta çırpınıyorlardı. Richard Adams

ortalıkta görünmüyordu ama onu arka odada, iki yönlü camdan herkesi izlerken hayal edebiliyordum.

Stajyerlerin sürekli çatık kaşları beni biraz endişelendirdi. Bir sergi açılışının eğlenceli olması gerekirdi. Ama belki de bu sadece etkinliğin sorunsuz geçmesini istedikleri içindi?

Bara doğru yöneldim ama sıvı cesaretin benim için bir seçenek olmadığını hatırladım. Bir kez daha, kimsenin alkolsüz gittiğimi bilmesini istemedim, bu yüzden Richard'ın beni çağırmasını beklerken yanımda taşımak için bir kızılıcık gazozu sipariş ettim. Etrafımda asılı duran çalışmalarına odaklanmaya çalıştım.

İlk resim, genç bir kadının çıplak sırtını, çenesini omzuna yasladığı, güzel profilini göstermek için mükemmel bir şekilde aydınlatılmış büyük bir siyah beyaz fotoğraftı. Sarı saçları diğer omzunun üzerinden akıyordu. Şehvetli bir görüntüydü, sanki bir sevgiliyle buluştuktan sonra yataktan kalkıyor gibiydi. Onunla eşleştirilen fotoğraf beni şok içinde bıraktı.

Aynı pozda başka bir kadın vardı, ama ilk fotoğraftaki yumuşak odaktan eser yoktu. İlk fotoğraftaki kadından onlarca yıl daha yaşlıydı ve her kırışıklık, çil, sarkma ve kırışıklık vurgulanmıştı. Sanki yaşlanmanın tahribatını vurgulamak için görüntüdeki kontrastı artırmış gibiydi. Fotoğraf yaşlı kadın hakkında şok edici bir yargıydı.

"Korkunç, değil mi?" dedi yanımdan bir ses.

Tam ukalaca bir şey söyleyecektim ki, döndüm ve konuşmacının kendi eserine bakan Richard Adams'tan başkası olmadığını fark ettim. Her zamanki gibi seyrelmiş siyah saçları geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kırmızı bolero kravatı dışında tamamen siyah giyinmişti. 1970'lerden kalma "baba gözlükleri" onu bir pencere gözetleyicisi gibi gösteriyordu.

"Aman Tanrım, Richard, merhaba!" Ona cevap verecek kadar kendimi toparlamayı başardım. "Bu... oldukça yan yana bir görüntü."

"Ha!" diye yüksek sesle güldü. "Neredeyse bu serginin başlığı buydu. Zeki olan sen değil misin?"

Bu görüntüyle ilgili hislerimi bastırdım ve ona gülümsemeyi başardım.
"Ben Maxine-"

"Simon. Evet, kim olduğunun gayet farkındayım." Gözleri benimkilere dikildi. "Benimle yr."

Aniden döndü ve tasmalı bir köpek gibi arkasından gitmekten başka seçeneğim yoktu.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, yan yana iki resmin önünde durarak.

İlki, tüm kareyi dolduracak şekilde baş aşağı çekilmiş bir göğüs fotoğrafıydı. Siyah beyaz olması, *Playboy* için çekilmiş gibi görünmesini engelleyen tek unsurdu. Yanındaki fotoğrafta da bir göğüs vardı, ancak bir kez daha zamanın ilerleyişini gözler önüne seriyordu.

"Ben buna 'Siren ve Kocakarı' diyorum." Richard söyledi.

"İlginç," dedim, diplomatik konuştuğumu umarak, çünkü gördüğüm her şeyden nefret ediyordum. Odanın etrafına bakmak için boynumu büktüm. "Gösteri için kaç erkeğin fotoğrafını çektiniz?"

Bana saçma bir şey söylemişim gibi baktı. "Hiç. Neden çekeyim ki?"

"Bana yle geliyor ki bu dizi yaşlanma süreciyle ilgili. Erkekler de yaşlanır."

Güldü ama yüzünde herhangi bir ifade yoktu. "Sen bir tabanca değil misin? Bunu sevdim. Yürümeye devam et."

Bu bir emirdi. Emirlere uymaktan ne kadar nefret etsem de, bana söyleneni yaptım. Bir başka büyük boy fotoğrafın önünde durduk, bu kez siyah tanga giymiş dolgun, yuvarlak bir kalçanın yakın ekimi.

"Bu Isabelle," dedi elini sağ yanağın üzerindeki cama koyarak, ki bunu başka biri yapsa yasak olurdu

yaratıcısından daha fazla. "Stajyerlerimden biri ama aynı zamanda şu anki ilham perim. Sizi tanıştırayım."

Onu bir kez daha takip ederken öğürme refleksimle savaştım, az önce çıplak poposunu rızası olmadan yakından ve kişisel olarak gördüğüm bir kadınla profesyonel olmak konusunda kendimi iyi hissetmeye çalıştım. Evet, fotoğrafının serginin bir parçası olduğunu kesinlikle biliyordu ama bu yine de iyi hissettirmiyordu. Fotoğrafın çekilmesi ya da sergilenmesi konusunda gerçekten ne kadar seçim şansı olduğunu hissetmişti?

Bir köşeyi döndük ve bir grup glamazon, ışık yandığında mutfak zemininin ortasında yakalanmış fareler gibi şok içinde dondu kaldı. Biz yaklaşırken ikisi kaçışarak uzaklaştı.

"Isabelle," dedi Richard yumuşak bir sesle. "Bu Max. Muhtemelen senin yerine geçecek."

Genç kadının yüzü bembeyaz oldu ama bize gülümsemeyi başardı. "Merhaba Max, seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

El sıkıştık ve o anda aramızda bir şeyler geçti. Bana çok uzun süre sarıldı.

"Hey, Richard." Galeri sahibi olduğunu tahmin ettiğim bir adam hızla yanımıza geldi. "*Miami Herald* burada ve birkaç fotoğraf istiyorlar."

"Affedersiniz kızlar," dedi Richard, ellerini dua eder gibi birleştirip bizi selamlayarak uzaklaştı.

Kızlar mı?

"Size staj hakkında birkaç soru sormak isterim," dedim Isabelle'e, siyah elbiseli iki kadın daha yaklaşırken.

Endişeyle etrafına bakındı. "Elbette."

"Harika geçti mi? Çalışmalarınız bu sayede gelişti mi?" Daha kısa boylu bir esmer güldü ve Isabelle ona bir bakış fırlattı.

Isabelle bileziğini döndürerek, "Bunu söylemek zor," diye cevap verdi. "Belki?"

Kısa boylu kadın bana doğru eğildi. "Richard onun bir kameraya dokunmasına izin verseydi daha iyi olurdu. Aslında hepimiz ama en kötüsü Isabelle."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

Kadın Isabelle'e sempatik bir gülümseme vererek, "O onun evcil hayvanı," dedi. "Onun 'ilham perisi'. Her derste yeni bir tane seçer. Ne zaman bir çekim için dublöre ihtiyaç duysa, bunu Isabelle yapmak zorunda. Bir dekoru test etmek istediğinde, pozların üzerinden geçen kişi o oluyor. Ve ne zaman yeni bir seri için bir fikri olsa, ilk başvurduğu kişi o oluyor. Isabelle'in çıplak vücudunu kendiminkinden daha sık görmüşüm gibi geliyor."

"Vay canına, tamam." Şokumu gizlemeye çalıştım.

"Çıplaklıktan korkmuyorum. Daha önce modellik yaptım." Isabelle etrafına bir göz attıktan sonra bakışlarını bana sabitledi. "Ama bence bunu yapmamalısın."

Şok içinde geri çekildim. "Neyi yapmamalıyım?"

Bana bir adım daha yaklaştı, gergin ama kararlı görünüyordu. "Staj. Düşündüğün gibi değil. Richard Adams tam bir sürüngen. Bu program onun etrafını emrine amade genç ve güzel kadınlarla sarmasının bir yolu. Etrafına bir bak." Odada dolaşan insanları işaret etti. "Bir tane erkek stajyer görüyor musunuz? Hayır."

"Uygunsuz davrandı mı? Mesela sana *dokundu* mu?" Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek sordum.

Isabelle başını sallarken ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Hayır, dikkatli olduğu için hiçbir şey ona karşı kullanılamaz. Onun için yapmam gereken tüm modellikler gibi mi? Her zaman bunu bir istek olarak çerçeveliyor. Teknik olarak reddedebilirim, sadece bunun benim yararına olmayacağını biliyorum. Bu staja çok para yatırdım, birikimlerimi kullandım, işimden ayrıldım. Şimdi geri adım atamam."

"Hayır dersen ne olur?" Biraz sersemlemiş hissederek sordum.

"Sana sırtını döner," dedi kısa boylu kadın hızla. "Hayatı, programdan ayrılmak istemenize neden olacak kadar tatsızlaştırıyor. Ve sonra

sizi işten atar. Histerik, şirret ya da tembel olduğunuzu, bu yüzden kimsenin sizinle çalışmak istemeyeceğini söyler. Yani biz de buna uyuyoruz. Keşke biri beni uyarsaydı."

"Aynen," diye mırıldandı diğer iki kadın.

"Geliyor," diye fısıldadı biri, hızla uzaklaşırken.

"Eminim Isabelle size bu programın ne kadar *etkili* olduğunu anlatmıştır," diyerek bana gülümsedi. "Senin hakkında daha fazla şey öğreneceğim için heyecanlıyım Max. Benimle gel."

Richard beni götürürken gözlerimi Isabelle'e diktim.

"Portfolyona baktım," dedi, herhangi bir eleştiri yapmadan sallanmasına izin vererek.

"Eminim birçoğuna bakmışsındır," diye cevap verdim.

"Baktım," diye d ü ş ü n d ü . "Programım başvuranlarla dolup taşıyor. Bu gece burada olduğun için kendini şanslı saymalısın."

"Ben... onur duydum."

Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı. Adam yetenekliydi ve inanılmaz bir gözü vardı. Onun programı için ciddi olarak düşünölmek bir iltifat olmalıydı. Ama şimdi odadaki diğer stajyerlere bakarken, beni konuk listesine sokan şeyin yeteneğim olmadığından endişeleniyordum.

"Seninle biraz zaman geçirmek istiyorum Max," diye mırıldandı, sanki odada başka kimse yokmuş gibi bana bakarak. "Umutlarını ve hayallerini öğrenmek istiyorum, böylece hepsini gerçeğe dönüştürebilirim."

Az önce Isabelle'den işin iç yüzünü öğrenmemiş olsaydım, havalara uçardım. Şimdi tek hissettiğim iğrençti.

"Vay canına," dedim, beni galerinin arkasında daha fazla çıplak fotoğraf görebileceğim uzak bir köşeye götürürken elini belime koyduğunda sarsılma isteğime karşı koyarak.

"Seninle ilgili özel bir his var içimde," dedi. "Bir sonraki ilham perim sen olabilirsin."

Karar vermem için gereken tek şey buydu.

Aniden yürümeyi bıraktım. "Ne var biliyor musun? Çok nazıksın ama ben birinin ilham perisi olmak istemiyorum. Zanaatımı geliştirmek istiyorum. Çok çalışmak istiyorum. Ve en önemlisi, bir *fotoğrafçı* olarak yeteneklerime inanan biriyle aynı hizaya gelmek istiyorum."

Ben ondan uzaklaşırken yaralı görünüyordu. "Ama Max, benim programım tam olarak bunu yapıyor."

"Bundan pek emin değilim. Bu işin yürüyeceğini sanmıyorum." Daha fazlasını söylemekten kaçındım çünkü mevcut stajyerlerin bana ne kadar çok şey anlattığını anlamasını istemiyordum. "Ama bu fırsat için minnettarım ve sana en iyisini diliyorum Richard."

Gitmek için döndüm.

"Dur bakalım," dedi kolumu tutarak. "Cidden benden uzaklaşıyor musun?"

Önce elinin içime girdiği yere, sonra da gözlerine baktım. "Hayır. Ben *kaçıyorum*. Ama yine de teşekkürler."

Bununla birlikte galeriden dışarı çıktım, botlarım insanların dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle vuruyordu.

Dışarı çıktığımda zafer kazanmış gibi hissetmeyi bekliyordum ama onun yerine kendimi kaybolmuş hissediyordum.

Staj yok, Theo yok. Ve

hamileydim.

Hayatım darmadağındı.

THEO

Annemin beni evindeki brunch'a davet etmesine ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Ona Max'le ayrılığımızı anlatmıştım, hamilelik kısmını dışarıda bırakmıştım ve mimoza ve yumurta eşliğinde tüm hikâyeyi benden dinlemek istediğini hissediyordum. Belki bana biraz annelik tavsiyesi verirdi. Ama beni davet ettiğinde sesinde başka bir şey vardı ve bunun ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

Sesi... *gergin* geliyordu, ki bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Güzel bir meyve salatasıyla başlayabileceğimizi düşündüm," dedi benim için bir kâse doldururken. "Bir numaralı yemek."

"Kaç çeşit yemek var?" Mutfağa bakmak için boynumu bükerek sordum. Saatler sürecektir bir yemek mi olacaktı? Bütün günü annemin Max'in ne kadar harika olduğunu ve ne kadar büyük bir hata yaptığımızı anlatmasını dinleyerek geçirmek istemiyordum.

"Yeter, fazla hazırlık yapmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin," diyerek omuz silkti ve karşıma oturdu. Gözleri kapıya doğru kaydı. "Her neyse, nasılsın tatlım? Ne var ne yok?"

Mimozamdan bir yudum alarak "Çok fazla," diye cevap verdim. "Sonunda uzun zamandır beklediğim sözleşmeyi imzaladım. Yat üreticisi Ford Peterson ile olan."

"Oh, bu harika! Tebrikler!" Masanın öbür ucuna uzanıp bardağını benimkine dokundurdu.

Ford'dan gelen telefon beni hazırlıksız yakalamıştı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca peşinden koştuğundan sonra, sonunda kalemi kâğıda dökmüş ve ortaklığımızı resmileştirmişti. Bu büyük bir başarıydı ama kutlamak yerine içimin boşaldığını hissettim. Kurye imzalı belgelerle geldiğinde yapmak istediğim ilk şey

Max'i arayıp, bunun gerçekleşmesine yardım ettiği için teşekkür edecekti. Ama dairemden ayrılırken, hazır olduğunda bana ulaşacağını söylemişti.

Ve şu ana kadar arayan olmadı.

Ne kadar istesem de zorlamayacaktım. Ama düşünmek için ayıracağım zamanın fikrini değiştirmesini umuyordum. Beni özlemesini. Çünkü ben onu çok özlemiştim.

"Yoksa iyi misin?" diye sordu annem, beni dikkatle izleyerek.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama o konuya girmek istemedim. "Evet, iyiyim. Her zamanki gibi."

Birkaç dakika sessizce yemek yedik ve onun aklında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Sakindi, biraz da ürkekti ama her zamanki heyecanlı hali yoktu. Neyin peşindeyse ona karşı kendimi hazırladım.

"Theo, seninle bir şey konuşmak istiyorum." Ve

işte oradaydı. "Elbette, ne oldu?"

Koltuğunda kaykıldı ve tekrar kapıya baktı. "Bir şey mi oldu?"

Son zamanlarda her zamankinden daha yoğun olduğumu fark ettiniz mi?"

Bir an için bunu düşündüm. Kendi karmaşama o kadar dalmıştım ki onu düşünecek kadar bile zamanım olmamıştı. "Sanırım, elbette."

Dudaklarını büzdü. "Sosyal hayatım her zamankinden daha ılgın. Ve harika vakit geçiriyorum."

En azından birimiz öyleydi. Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum. Annemin günleri her zaman kanasta, yemek kursları ve müze gezileriyle doluydu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim kaseden parmaklarımla bir parça ananas koparıırken.

"Dans dersleri almaya başladım," dedi yavaşça.

"Eğlenceli." Başımla onayladım, can alıcı noktaya gelmesini bekliyordum. Belki de ufukta bir resital vardı?

"Ve orada biriyle tanıştım."

"Bu harika, yeni arkadaşlar edinmene bayılıyorum anne."

Bir çileğe odaklandığımda beni dikkatle izliyordu. "Theo, o bir arkadaştan daha fazlası."

Elimi meyve kâsesinin üzerinde gezdirirken donup kaldım. "*Pardon?* O mu?"

Sonunda bana gülümsedi. "O kesinlikle harika biri, tatlım. O bir eğitmen! Artık istediğim kadar bedava dans dersi alabiliyorum. Fokstrotta gerçekten iyiyim!"

"Geri çekil. Anne, biriyle mi çıkıyorsun?"

Başını salladı, bana gülümsüyordu. "Adı Samuel ve sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Tamam..." Verdiği haberi sindirmeye çalışarak başladım. "Elbette, bunu ileride ayarlayabiliriz."

"Hayır tatlım, o binada yaşıyor ve brunch için bize katılacak." Odanın köşesindeki büyükbabanın saatinin tik taklarına baktı. "Beş dakika içinde burada olacak."

"*Anne*, ciddi mi?" Sesimin Rafe gibi çıktığını fark edince irkildim.

"Zamanının geldiğini düşündüm. Birkaç aydır birlikteyiz. Onu düğüne getirmek istemedim çünkü ilişkimizin henüz çok başındaydık ve tüm aileyi onun üzerine salmak istemedim ama şimdi onunla tanışman çok mantıklı."

Şokumu gizlemeye çalışarak arkama yaslandım. Annem, çıkmak mı? Cidden çıkıyor muydu?

Yıllardır bekârdı ve kimsenin babamla boy ölçüşemeyeceğini söylüyordu. Ne değişmişti ki?

"Kimseye bulaşmak istemediğini sanıyordum," dedim nazikçe.

"İstemiyordum. Uzun bir süre boyunca. Ama Samuel'le tanıştığımda bir şeyler oldu. Anında oldu. Ve büyülüydü." Gözleri parlıyordu.

"Bana ilk dokunduğunda *anladım*. O da biliyordu."

Anneme bakıp söylediklerini anlamaya çalıştım. Tek başına geçirdiği bir ömürden sonra, onu bir partnerle hayal etmeye çalışmak beni aşıyordu.

"Bir şey söyle," diye ısrar etti.

"Bu... bu harika anne," demeyi başardım. "Yani bize katılıyor mu?"

Başını salladı ve bana doğru eğilerek gülümsedi. "Bence onu seveceksin." Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. "Ve işte orada!"

Adamın neye benzeyebileceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Babam iri yarı biriydi ve küçücük annemi daha da küçük gösteriyordu. Kapıdan içeri giren adam, gür beyaz saçları, yuvarlak gözlükleri ve bir kralın duruşuyla sustalı bir adamdı.

"Theo, Samuel'le tanış," dedi ve onu bana doğru yönlendirdi.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk," dedi sıcak bir şekilde, elini uzatarak. "Umarım annen gibi bir amigo kıza sahip olduğunu biliyorsundur."

Beni araştıran bir tip olup olmadığını ve annemle birlikte olmak için başka nedenleri olup olmadığını anlamak için adamı bir anlığına taradım. Param, aileme yaklaşan herkesi incelememe neden olan potansiyel tehlike işaretleriyle birlikte geliyordu.

"Memnun oldum," dedim temkinli bir şekilde, elini sıkarken.

"Hadi oturalım," dedi annem, bizi masaya geri götürürken. "Çok fazla yemeğim var!"

"Mükemmel, ben de açım," dedi Samuel, benimkinin karşısındaki sandalyeye oturarak.

Tamam, masanın başına geçmemesi hoşuma gitmişti. Onun için bir puan.

"Demek annemle dans dersinde tanıştın. Bu senin olayın mı? Öğrencilerinizle çıkmak?" Cevap verirken onu incelemek için daha yakına eğildim.

Annemin mutfakta bir tencere düşürdüğünü duydum.

Samuel bana gülümsedi, sorularımdaki suçlamayı ya görmezden geliyor ya da farkında değildi. "Hiç de değil. Aslında kırk yıllık kariyerimde ilk kez o çizgiyi aşıyorum."

"Hm," diye cevapladım. "Onda hoşunuza giden şey neydi? Onu farklı kılan neydi?"

Annemin mutfakta bir şeyler hazırladığı yere doğru bakarken gülümsemesi genişledi. "Onun neşesi. Bir fener gibi. Manyetik! Ve sınıfta ne yaparsak yapalım, ne kadar karmaşık olursa olsun, denemek için her zaman ilk sıradaydı. Hiç korkusu yoktu."

Kıkırdadım. Bu doğrudu, annem her şeyi yapardı.

"Ve annenin çok güzel bir kadın olduğunu söylememe gerek yok," diye ekledi.

Mutfaktan bir kıkırdama

geldi. "Öyle," diye kabul ettim.

Annem elinde bir tepsiyle dışarı çıktı ve tepsiyi masanın üzerine bıraktı. "Crème brûlée Fransız tost. Çırpılmış yumurta geliyor."

"Elena, sen tam bir aşçısın," diye haykırdı Samuel. "Bizi şımartıyorsun."

"En iyi yaptığı şey bu," diye kabul ettim.

Çöreklerle geldiğimizde sohbet koyulaşmış ve hepimiz gülmeye başlamıştık. Annem ve Samuel kıkırdayan gençler gibi davranıyorlardı ve bu konuda garip hissetmek yerine, aslında onu bu kadar mutlu görmekten hoşlandım. Onun tek başına olmasına o kadar alışmıştım ki, benden başka birinin ona göz kulak olmasının onun için ne kadar iyi olacağı aklıma gelmemiştii. Samuel, bir süredir birlikte olduklarını düşündürecek şekilde onunla ilgileniyordu. Kahvesini doldurmayı bitirdiğinde ona şekeri uzatması ve kendi çatalını düşürdüğünde ona yeni bir çatal almak için zıplaması gibi küçük şeyler, zaten birlikte bir hayata alıştıklarını anlamamı sağladı.

"Max'le konuştun mu?" diye sordu annem.

Soru karşısında irkilmemeye çalıştım. "Korkmadım."

"Evet, Elena bana yakın zamanda zor bir ayrılık yaşadığınızı söyledi. Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Samuel nazikçe. "Kayıp bir aşkı atlatmak asla kolay değildir."

"Oh," diye hızlıca alay ettim. "Aşk değildi. O özel biriydi ama biz o aşamada değildik."

"Bana öyle görünmedi," diye mırıldandı annem kahve fincanına doğru.

Samuel başını salladı. "Bazen en son biz öğreniriz. Aşk sinsice yaklaşır. Kesinlikle kontrol edebileceğin bir şey değil."

Annem güldü. "Theo her şeyi kontrol etmeye çalışıyor."

Samuel elini kalbinin üzerine koyarak, "Nasıl hissettiğini kontrol edemezsin," dedi.

"O haklı. Bir daha sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Pratiğim yoktu," dedi annem gülerek. "Ama şimdi bana bir bak. Bu harika bir şey. Bir ara sen de denemelisin, Theo."

Boğazımı temizledim ve çöreğimi elime aldım. Bırakın aşkı, kendimi tek eşli olabilecek biri olarak bile görmemişim. Aşkın annemin kalbini nasıl kırdığını gördükten sonra bunu *istememişim*. Aşktan kaçınarak bu acıdan kurtulabileceğimi düşünmüştüm. Ama Max'le geçirdiğim zamanın hiçbir kısmı beklediğim gibi olmadı. Düşündüğüm gibi tek eşlilikten rahatsız olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, Max'le geçirdiğim süre boyunca başka bir kadına bakmak bile istemedim. Ondandır sıkılmadım ya da huzursuz olmadım çünkü onunla birlikte olmak beni mutlu ediyordu. Beni dolduruyordu. Onunla kanepede oturup yan yana telefonlarımıza bakmak bile harika hissettiriyordu. Birlikte olmadığımız zamanlarda bile, onun benim dünyamda olduğunu düşünmek bile gülümsememe yetiyordu.

Ve şimdi onsuz olmak acı veriyordu. Hem de çok.

Bunu bir iş anlaşması haline getirmek ve bağlanmamayı kabul etmek beni düşündüğüm gibi korumamıştı. İstesem de istemesem de duygularım gerçek ve güçlüydü. Max'e olan hislerim... ve istemeyi hiç beklemediğim çocuğumuza olan hislerim. Max'in hamileliğini öğrendiğimden bu yana geçen günlerde, bunu düşünmeden edemiyordum. Bir bebek. *Bizim* bebeğimizi. Benim su sevgimle çocuk havuzunda su sıçratan, Max'in dişleri olmadan daha da sevimli hale gelen kocaman sırtışını takınan küçük bir çocuğu hayal edebiliyordum. İlk kelimeler, ilk adımlar, tüm kilometre taşları. Evet, o gün Max'le balkonda konuşurken yanlış gidebilecek her şey hakkında duygusuz davranmıştım ama ya *doğru* gidebilecek her şey? Mucizevi, harika ve mükemmel olabilecek her şey? Neden bunların hiçbirini düşünmemiştim?

Korktuğum için miydi?

Sikeyim. Bu asla kabul edeceğim bir şey değildi. Theo Barnes korkmazdı. Ama katmanları kaldırırsam, belki de her şeyin temelinde korku vardı.

Çocuk sahibi olmanın kontrolü elden bırakmakla eşdeğer olduğu korkusu.

Ve kendim için asla hayal etmediğim bir şeyi sonunda yapmış olmaktan korkuyordum.

Max'e aşık olmuştum.

"Çok sessizsin," dedi annem elimin üst kısmına vurarak. "Özür dilerim," dedim, ikisinin arasına bakarak.

Annem şansını denemişti ve bakın nereye varmıştı.

Mutlu olmuştu. Aşık olmuştu. Kalbi kırıldıktan sonra bile tekrar deneyecek kadar cesurdu. Belki benim de aynısını yapmamın zamanı gelmişti?

Ve belki de dizginleri biraz bırakmaya razı olursam - hiçbir şeyin yanlış gitmediğinden emin olmak için her şeyi ve herkesi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçersem - Max benimle bir ilişki içinde kendini güvende hissedebilirdi.

"Bugün senin için ne var Theo?" Samuel bana sordu.

"Yeni tamir edilen bir gemide test sürüşü yapmam gerekiyor," diye cevap verdim, yeniden ona odaklanarak. "Seni yakında suya çıkarmam gerekiyor. Bunun için hazır mısın?"

"Teşekkürler, gerçekten çok isterim," dedi Samuel bakışlarımı tutarak. Annem mutluluktan patlayacakmış gibi görünüyordu.

Onu bugün benimle gelmesi için davet edebilirdim ama bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmek için yalnızlığa ihtiyacım vardı. Max ve ben birlikte değildik ve bunu düşündükçe daha az mantıklı geliyordu.

Ona benim hakkımda bildiğini sandığı her şeyin yanlış olduğunu göstermenin bir yolunu bulmalıyım.

MAX

İlk kadın doğum randevumdan çelişkili hissederek çıktım. Misafirperver bir muayenehane bulmak için biraz araştırma yapmıştım ama burası hiç de öyle değildi. Danışmadan hemşireye ve doktorun kendisine kadar herkes bana kendilerini rahatsız ediyormuşum gibi hissettirmişti. Hemşire bana babanın da dahil olup olmayacağını sorduğunda ve ben de "hayır" cevabını verdiğimde bir yargı gördüğüme yemin edebilirim.

Kağıt üzerinde yoktu. Peki ya rüyalarımda? Evet, orada da ondan kaçamadım.

Eğer Theo randevuda yanımda olsaydı, kibirli hemşireye ağzının payını verdikten sonra beni oradan çıkarırdı. Genelde kendimi nasıl savunacağımı bilirdim ama hamile olmak ve kalbimin kırılması kendimi daha az... ben hissetmeme neden oluyordu. Bunu tek başıma yapıyor olma ihtimali beni çok yoruyordu.

Ve evet, aramızda olan her şeye rağmen Theo'yu çok özliyordum.

Ama telefonu açacak kadar değil. Eğer ona ulaşırsam, kontrolü ele almaya çalışacaktı ve bunun olmasına izin veremezdim. Ne kendim ne de bebeğim için. Parlak güneş ışığına doğru yürüdüm ve birkaç derin nefes aldım. Hâlâ yeni bir doktor bulma şansım vardı. Bunu tek başıma yapabilirdim.

Randevu neredeyse rutin gibiydi. Bebeği görmek için sonogram için çok erkendi, bu yüzden kan alma ve idrar testleri herhangi bir doktor randevusu gibi görünüyordu. Ellerimi karnımın üzerine koydum. Bu yakında değişecekti.

Saati kontrol etmek için çantamdan telefonumu çıkardım ve cevapsız çağrılar ve mesajların tam ekranını gördüğümde zilimin çaldığını fark ettim

hala kapalıydı. Neredeyse hepsi Rafe'di ve en kısa zamanda onu aramamı söylüyorlardı. Kalbim küt küt atarken onu aradım.

"Beni almaya gelebilir misin?" diye sordu donuk bir sesle. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum, lütfen gelip beni al. Hemen."

Ben daha fazla soru soramadan telefonu kapattı. Bu kadar içine kapanık olmak ona göre değildi, bu da *kesinlikle* bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Ben geldiğimde Rafe evin dışında bekliyordu, kaykayı ve telefonu yanında olmadan ön basamakta oturuyordu. Midem sıkışmıştı. Neler oluyordu?

"Hey," dedim, yaklaşırken onu inceliyordum. "İyi misin?"

Tek kelime etmeden evi işaret etti, sanki şoka girmiş gibiydi.

"Nick burada mı?" Gerekirse bir yüzleşmeye hazırlıklı olmak istiyordum.

Başını salladı ve rahatladığımı hissettim. "Annem içeride. Gidip onunla konuşmalısın."

Eve izinsiz girmiş gibi hissederek yürüdüm. Bugünlerde nadiren içeri giriyordum, bunun nedeni kısmen Nick'in beni orada istemediğini bilmem, kısmen de evin kötü bir enerjisi olmasıydı. Bu sefer içeri girerken hissettiğim korku normalden daha kötüydü. Havada doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Anne?" diye seslendim. "Neredesin?"

Hiçbir şey duymadım. Ev, annemin elinden geldiğince düzenli ve sevimli tuttuğu küçük bir çiftlikti ama yine de rutin bakıma şiddetle ihtiyacı vardı. Rafe'in burada büyüyor olması kalbimi kırıyordu. Banyodan gelen burun çekme sesini duyana kadar oda oda aradım.

Annem bir şişe fondöteni tutarak aynaya yaklaşıyordu. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden sadece onun yansımasını görebiliyordum.

aynaya baktım. Gözleri kızarmıştı, bu yeni bir şey değildi ama ne yaptığını anladığımda donup kaldım.

"Sana *vurdu* mu?" Yanağında kapatmaya çalıştığı parlak kırmızı lekeyi gördüğümde nefesim kesildi.

Burnunu çekti ve başını eğdi, ben de ona sarılmak için koştum, aynı anda hem öfkeliydim hem de kalbim kırılmıştı. Bana sarıldı.

"Ne zaman oldu bu? Rafe gördü mü? Nick şimdi nerede? O piçi *öldüreceğim!*"

Hemen cevap vermedi, omzuma yaslanarak hıçkıra hıçkıra nefes aldı.

"Bunu yapmak istememişti," diye fısıldadı sonunda.

Şok içinde ondan uzaklaştım. "Anne... benimle dalga mı geçiyorsun?"

Şimdi birbirimize dönük olduğumuz için yaranın tüm boyutlarını görebiliyordum. Yanağı kıpkırmızıydı ve gözünün yanında küçük bir kesik vardı. Çürükler oluşmaya başladığında ne kadar kötü görüneceğini tahmin edebiliyordum.

"Tartışıyoruz ve bir şey hakkında jest yapmaya çalıştı ve ..."

"Sana vurdu," diye onun yerine ben bitirdim. "Bu bir kaza gibi görünmüyor, doğrudan bir darbe gibi görünüyor."

Aynaya döndü ve gözleri doldu. "Artık bilmiyorum."

Öfkeliydim ama o kadar sarsılmış görünüyordu ki, olanları atlatmasına yardımcı olmak için sakın kalmam gerektiğini fark ettim. Eğer hissettiğim kadar çılgınca davranırsam kendini kapatacaktı. Banyo kapısına yaslandım. "Ne hakkında kavga ediyordunuz?"

Gözyaşlarının arasından güldü. "Akşam yemeği, her zamanki gibi. Bazı emlak işleri üzerinde çalıştığım için programın gerisinde kaldığım için üzgündü."

"Ne kadar klişe," diye mırıldandım. "Sadece akşam yemeği yüzünden olduğuna emin misin?"

Nick'in annemin çalışması fikrinden hoşlanmadığını hissediyordum. Muhtemelen bunun nelere yol açabileceğini biliyordu.

Lavabonun kenarına tutundu ve ellerine baktı. "Yani, işten eve geliyor ve hemen acıkıyor. Sanırım kısmen suçluyum."

"Anne!" Annemin ruhunu bu kadar hırpaladığı, onu böylesine korkunç bir muamele beklemeye şartlandırdığı için kendimi kötü hissediyordum. "*Hayır*, suç sende değil. Adam çok acıktıysa bir tencere alıp kendi yemeğini yapabilir ya da gidip dışarıdan yemek alabilir. Sen onun hizmetçisi değilsin!"

Söylediklerimi sindirmeye çalışmasını, bırakmaya korkuyormuş gibi lavaboya tutunmasını izledim. Tekrar yıkılmasına saniyeler kalmış gibiydi.

"Olay olduğunda Rafe neredeydi?"

Başı aşağı eğilirken omuzları titremeye başladı. "Kapının önünde duruyorum," diye fısıldadı.

Bu haber karşısında her ne kadar patlamak istesem de onun iyiliği için kendimi tutmam gerekiyordu. Ama Rafe'in bu tacizin tırmanışına *tanık* olması çığlık atma isteği uyandırdı bende.

"O... o..."

"Ne oldu anne?" Atladığı şey yüzünden içimde gergin bir enerjinin yükseldiğini hissettim.

"Nick'in peşinden gitti, beni savunmaya çalıştı." "*Kavga* mı *ettiler*?" şok içinde çığlık attım.

Sonunda dönüp bana baktı ve başını salladı. "Rafe ona saldırdı ve Nick yolundan çekildi, sonra da gitti. Sanırım Nick yaptığı şeyden neredeyse... utanıyordu, anlıyor musun? Kendini kötü hissetti."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım. "nemli değil. O yaptı, bu da tekrar yapabileceği anlamına geliyor."

"Ama bana mesaj attı ve zgn olduğunu söyledi."

Uzun bir iç geçirdim. "Anne, bu ilişkinin ne kadar sağlıklı olduğunu görmeni sağlamak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum." Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca defalarca denemiştım. "Ama Rafe'in bu dinamik içinde büyürken neler öğrendiğini düşünmeni istiyorum. Ve şimdi de bunu." Yüzünü işaret ettim. "İşler kızışıyor."

"Ama neden? Neden şimdi?" Alt dudağı titriyordu.

"Çünkü kendi lanet hayatının sorumluluğunu üstleniyorsun ve çalışıyorsun. Ve çünkü Rafe büyüyor ve babasının sürekli annesine bağırıldığını görmek istemiyor. Ya da ona *vururken*."

Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Elinin tersiyle onları silmek için uzandı ve yanağındaki hassas noktaya çarptığında irkildi.

"Ne yapmak istiyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum.

Her şeyi anlamaya çalışmasını izledim. Yanağındaki izi incelemek için aynaya doğru eğildi ve yüzü buruştu. Yansımadan bana baktı.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ama onunla daha ayrıntılı konuşmam gerekiyordu. "Şimdilik mi yoksa sonsuza dek mi?"

Derin bir nefes aldı. "Temelli."

Birbirimize uzandık ve tekrar sarıldık, annem kaybetmek üzere olduğu şeyin yasını tutarken ben başarıyı kutluyordum. Onun için kolay olmayacaktı ama her şey şu an bulunduğu yerden daha iyiydi.

"Hadi seni ve Rafe'i paketleyelim."

Kaşları çatıldı. "Bekle... *hemen* şimdi mi? Şimdi mi gitmeliyiz?"

Öfkemi içimde tuttum. "Evet. Eğer bunu yapmazsak Nick geri gelip seninle tatlı tatlı konuşacak ve az önce yüzüne vurduğunu unutturacak. Derhal temiz bir ayrılık yapmalısın. Benim evimde kalabilirsin."

"Tatlım, olmaz, çok küçük. Nerede uyuyacağız?"

"Sonsuza kadar değil," diye ısrar ettim. "Sadece bir sonraki adımına karar verene kadar. Sen ve ben yatağımı paylaşabiliriz ve Rafe de kanepede uyuyabilir. Eğlenceli olur, yatıya kalmak gibi."

Kaşlarını çattı. "Seni dışarı atmak istemiyorum."

Elini tuttum ve onu banyodan dışarı çektim. "Dur. Toparlan."

Yatak odasına yöneldi ve ben de Rafe'e haber vermek için dışarı çıktım.

"Berbat, değil mi?" dedi merdivende ona katıldığımda. "Annemi incittiği için onu öldürmek istedim. Neredeyse öldürüyordum."

"Onun için ayağa kalktığını duydum. Bu kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum. Ama bunu yapmak zorunda olmamalısın, Rafe."

Alay etti. "Biri yapmak zorunda."

Omzunu sıktım. "Artık değil. İkiniz de benimle geliyorsunuz. Onu terk ediyor."

Haberi duyduğunda haykırmasını bekliyordum ama Rafe sadece sokağa baktı. "Huh. Vay canına."

"Mutlu musun?"

Tırnaklarının altındaki kiri karıştırdı. "Evet. Ama nereye gidiyoruz?"

"Bir süre benimle kalacaksın. Umarım kanepenin yaylarının bütün gece sırtını dürtmesine aldırmazsın."

Bir gülümseme iması. "Ayakta uyuyabilirim. İyi olacağım."

Güldüm. Bu insan nasıl benim küçük kardeşim olabilirdi? Sanki yeniden büyümüştü, bu kez fiziksel olarak değil ama duygusal olarak.

"Eşyalarını toplamalısın. Ne olur ne olmaz, birkaç hafta yetecek kadar al."

Başını salladı.

"Telefonlarıma cevap vermeyince endişelendim," dedi gözlerini sokağa dikerek. "Neredeyse aptalca bir şey yapacaktım."

"Öyle mi? Neydi o?"

Gözlerimin içine bakmak için döndü. "Neredeyse Theo'yu arayacaktım."

Yüz ifadesi ve sesinin tonu midemi alt üst etti. "Öyle mi?"

"Evet. Geçen sefer bana yardım etti, ben de düşündüm ki..." diye devam etti ve omuz silkti. "Ama sonra ayrıldığınızı hatırladım." Durakladı. "Bana sorarsan aptalca bir fikirdi."

Kendimi biraz savunmacı hissederek sertleştim. Rafe benim kardeşimdi - benim tarafımda olması gerekmiyor muydu? "Theo ve ben hayatlarımızda farklı yerlerdeyiz. Sadece böyle olması gerekmiyordu."

Bu sözleri söylemek ve onun bebeğini taşıdığını bilmek beni neredeyse yıkıyordu ama ailem için güçlü olmam gerekiyordu. Ve Rafe'le bu konuya girmek istemiyordum çünkü çok meraklı biriydi ve bir filtresi yoktu.

"Bilmiyorum, seninle oldukça ilgileniyor gibiydi. Biraz iğrençti." Omuz silkme sırası bendeydi.

"Onu arasaydım ne olurdu? Sana kızgın olduğu için bana pislik gibi davranır mıydı?"

"Kesinlikle hayır," dedim hemen, bunun doğru olduğunu bilerek. "Gelip ikinizi de buradan çıkarırdı. Sizinle ilgilenirdi. Benim hakkımda ne hissediyor olursa olsun, o böyledir."

"Ondan gerçekten hoşlanmıştım," dedi Rafe. "Onunla konuşmak kolaydı."

Gözyaşları birdenbire döküldü ve hem beni hem de Rafe'yi şaşırttı.

"Hey," dedi, sırtımı ovabilmek için daha da yaklaşarak. "Neyin var?"

Gözyaşlarımı hızla sildim. "Sadece biraz üzgünüm, hepsi bu. Ayrılıklar zordur."

Özellikle de güvenilebileceğinizden emin olmadığınız bir kişiye aşık olabileceğinizi düşündüğünüzde.

THEO

"Bu kötü bir fikir," dedim anneme, apartmanın hemen içinde dururken. "Seni arabada bekleyeceğim."

Dönüp yüzüme baktı ve yüzünde hiçbir şey olmamış gibi bir ifade vardı. "Deli misin sen? Buraya kadar araba sürdün. Geliyorsun."

Sonra da bana parmaklarını şıklatacak cesareti gösterdi.

Renee anneme Nick'ten yeni ayrıldığı haberini vermişti ve bir de baktım ki anneme çiçek ve taziye götürmem için kandırılmışım. Annem yeni bir gözlük reçetesine ihtiyacı olduğu ve yoğun trafikte araba kullanmak için kendine güvenmediği için benim gitmemi istediğini iddia etmişti ama detayları ondan öğrendiğimde bunun da bir tuzak olduğunu anladım.

Çünkü Renee ve Rafe, Max'le birlikte kalıyorlardı.

İlk başta onu göreceğimi düşünerek heyecanlandım. Onu deli gibi özlemiştim. Ve ona tam olarak ne söylemem gerektiğine karar vermiştim. Ama sonra, annesinin üvey babasını terk etmesinin hemen ardından ve dairesinde ailesiyle çevriliyken böylesine önemli bir konuşmayı araya sıkıştırmaya çalışmanın berbat bir fikir olduğunu fark ettim.

"Hayır, üzgünüm anne, bu çok garip. Biz ayrıldık."

Durdu, sanki fikrimi değiştirmem için bana hangi anne dayağını atacağını zihinsel seçmelerini yapıyormuş gibi kendi kendine mırıldandı.

"Ciddiyim," dedim asansöre doğru başımı sallayarak. "Sen git, ben beklerim. Acele etme."

Birkaç saniye daha ayakta durdu, ayçiçeği buketi bir yarışma galibi gibi kollarındaydı. "İyi, ama ben mutlu değilim"

Bu konuda."

Dışarı çıkmak için döndüğümde asansörün sesi ve annemin neşeli karşılaması beni olduğum yerde dondurdu.

"Max! Merhaba tatlım! Bak Theo, bu *Max*."

Arkamı dönmekten başka çarem yoktu. Kalbimi Max'in beni gördüğünde takınacağı ifadeye karşı çelikledim.

Kafası karışmış görünüyordu... ve mutluydu. Ve nefes kesici. *Kahretsin*, onu özlemişim.

"Elena, geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi Max annemi kucaklayarak. Onlar kucaklaşırken annemin omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi.

Tamam, annem için bir puan. Belki de benimle gelmek iyi bir fikirdi.

Ayrıldıklarında, "Pizza getiren adamı gördünüz mü?" diye sordu. "Rafe yukarıda açlıktan ölüyor."

"Ben görmedim," diye cevap verdi annem. "Neden siz ikiniz aşağıda beklemiyorsunuz, ben de yukarı çıkıp Renee'yi göreyim?"

Asansöre koştu ve çağırma düğmesine bastı, sonra kapılar üzerine kapanırken bana çok bilmiş bir gülümseme verdi.

Bizi lobide yalnız bıraktı.

"Merhaba Theo," dedi Max
usulca.

"Merhaba Max," ilk randevusuna kız almaya giden bir ergen gibi ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. "Umarım burada olmamın bir sakıncası yoktur. Annem araba kullanmak istemedi, o yüzden-"

"Benim için sakıncası yok," diye araya girdi.

Birbirimizden bir metre uzaktaydık ve onu tutup kendime çekmemek için elimden geleni yaptım. Onun nefis Max kokusunu içime çekmeyi ne kadar çok istiyordum.

"Harika görünüyorsun," dedim. "Parlıyorsun."

Sevimli bir şekilde kızardı. "Sanırım sonunda midemdeki ekşimenin en kötüsünü atlattım. Son zamanlarda kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Orta göbeğine baktım ama her zamanki gibi dümdüz görünüyordu.

"Dinle, konuşabileceğimizi umuyordum," dedim. "Sorun olur mu?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Evet, benim de söylemek istediğim bazı şeyler var."

Yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı ve kalbim sıkıştı. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım?

Dünyanın en gürültülü susturucusuna sahip bir araba binanın önüne yanaştı.

"Sonunda, işte orada," dedi Max, pencereden dışarıyı göstererek.

Pizzayı almak için dışarı koştu ve beni her şeyin yanlış gidebileceği tüm farklı yolları düşünmeye bıraktı. Ya da doğru. En azından sonunda nerede durduğumu biliyor olacaktım.

"Aç mısın?" diye sordu, elinde iki pizza kutusuyla içeri girerken. "Rafe tek bir dilim almana izin verebilir."

Kıkırdadım. "Sadece o izin verirse yiyeceğim. O çocuğun ne kadar çok yemek yiyebildiğini ilk elden gördüm."

Asansörün kapıları açıldı ve Max yanımdan hızla geçti. "Hadi gidelim. Gel de çılgınlığa katıl."

Endişelerimi yuttum ve bakmamak için elimden geleni yaparak onu takip ettim. Hamilelik kesinlikle onunla aynı fikirdeydi. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde güzel görünüyordu, sanki onunla ilgili her şey daha gürdü.

"Annen nasıl?" diye sordum. Tek istediğim gerçek sohbete geçmekken havadan sudan konuşmak çok garip hissettiriyordu.

"Şaşırtıcı derecede iyi," diye yanıtladı Max. "Sanırım her şeyin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamayacak kadar yeni ama genel olarak harika gidiyor. Nick onu onlarca kez aradı ama cevap vermedi."

"Ona vurduğuna inanamıyorum," dedim, bu düşünceyle öfkem yeniden kabarmaya başlamıştı.

"İnanabiliyorum."

Yumruklarımı sıktım, keşke adamı son gördüğümde hayvani içgüdülerime teslim olsaydım. Şiddet hiçbir şeyi çözümüyordu ama bu durumda çok iyi hissettirebilirdi.

Asansörün sesi duyuldu ve koridorda Max'in dairesine doğru yürüdük.

Kapıyı itip içeri girerken, "Birileri seni gördüğüne sevinecek," dedi. "Hey Rafe, bak lobide kimi buldum."

Onu odanın diğer ucunda telefonuyla uğraşırken, annesi ve Renee'nin mini mutfakta hararetli bir konuşma yaptığını görmezden gelmek için elinden geleni yaparken gördüm.

Yukarı baktı. "Theo, olamaz! Ne oldu?"

"Selam. Ablan pizzanı benimle paylaşacağını söyledi. Bu doğru mu?"

"Belki," diye alay etti. "İlk hakkı bana ver, benim bitiremediğimi sen bitirirsin."

Sinsice yaklaşıp üç dilim aldı ve kanepeye geri döndü.

Max ona "Tabak," diye bağırınca gözlerini devirdi ve kadının koyduğu kâğıt tabaklardan birini almak için geri döndü.

"Merhaba Theo, anneni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Renee ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu."

Yanağındaki avuç içi büyüklüğündeki ize bakmamaya çalıştım. "Yardım edebildiğime sevindim, ben de senin için burada olmaktan memnunum." Max'in dairesine göz gezdirdim. "Demek burada kamp yapacaksınız?"

Başını salladı. "Evet, Max çok harika davranıyor. Ama burası çok sıkışık. Burada çok uzun süre ayak altında kalamayız, bu ona haksızlık olur."

"Ya da ben," diye bağırdı Rafe. "Kanepede uyuyan benim."

İkisi de haklıydı. On üç yaşında nasıl olduğumu hatırladım. İstedğim son şey kendi odamın mahremiyetini kaybetmekti.

"Bir fikrim var..." Konuşmaya başlamadan önce sonunu zar zor düşünerek başladım. "Renee, Tasarım Bölgesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok hoş," diye cevap verdi. "Çok güzel bir bölge."

"Öyle," diye başımı salladım. "Bu yüzden anneme orada dayalı döşeli bir daire aldım. Hiç oturmadığı bir daire."

"Tek kişi için çok fazla," diye itiraz etti annem. "Üç yatak odası ve dört banyoya ihtiyacım yok! Ona almamasını söyledim ama o yine de aldı."

Ona kaşlarımı çatar gibi yaptım. "Evet, kim neden daha fazla yer istesin ki? Her neyse, şu anki kiracım altı aylığına Fransa'da görevli. O yokken burayı kiraya verecektim ama bir türlü fırsat bulamadım. Dört ay daha dönmeyecek. Renee, bundan sonra ne yapacağınıza karar verene kadar ikiniz de orada kalmak ister misiniz?"

"Oh, Theo," diye mırıldandı, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı. "Çok nazıksınız. Keşke kalabilseydim, ama eminim ki kiraya vermek için uygun bir fiyat bulamam."

"Hayır, Renee, kastettiğim bu değildi. Senin ve Rafe'nin orada misafirim olarak kalmanızı istiyorum. Ücretsiz."

Ağzı açık kaldı. "Yapamayız!"

"Evet yapabiliriz," diye bağırdı Rafe ağzı doluyken kanepeden.

Hepimiz güldük. Max'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama pazarlığı yürütürken odağım Renee'de olmalıydı.

"Aslında bana bir iyilik yapmış olacaksın," diye devam ettim. "Ayda birkaç kez kontrol etmesi için bir mülk yöneticisine ödeme yapıyorum. Sen ve Rafe taşınırsanız buna gerek kalmayacak."

"Evet de Renee," diye annem dürtükledi. "Max'in evi çok güzel ama üç meşgul insan için uygun değil."

Renee önce odaya sonra da bana baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bu benim için dünyalara bedel. *Bizim* için de. Teşekkür ederim. Bu bana gerçekten işime odaklanma şansı verecek."

"Evet, bu arada," dedim. "Max bana emlakçılık lisansını yeni aldığını söyledi. Henüz çalışmaya başlamadın mı?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. Bunun için kimi suçlamam gerektiğini biliyordum.

"Şey, bir temsilcisinin yeni emekli olduğu harika bir butik ajans biliyorum. Sahibiyle uzun zaman önce rıhtımdaki en sevdiğim restoranda tanıştım ve ne zaman aynı saatte orada olsak yemeğimizi paylaşıyoruz. İstersen onunla Salty Pelican'da bir buluşma ayarlayabilirim."

Renee'nin elleri ağzına gitti. "Ciddi misin sen?" "İş konusunda asla şaka yapmam."

"Ama Theo... neden?" diye sordu, bakışları benimle Max arasında gidip geliyordu. "Neden bize yardım ediyorsun? Siz ikiniz-" Aniden durdu.

Sonunda Max'e bakabildim ve onun kollarını kavuşturmuş duvara yaslandığını, dudaklarında gözlerindeki yaşlarla çelişen küçük bir gülümseme olduğunu gördüm.

Gözlerimi ondan kaçırmak için kendimi zorladım. "Haklısın, Max ve ben birlikte değiliz. Ama yaşadığınız şey kızınızla aramızdaki ilişkinin ötesine geçiyor. Zor bir dönemden geçiyorsun ve ben bunu biraz daha hafifletecek imkânlara sahibim. Neden sana ve Rafe'e yardım etmek için adım atmayayım? İkinizi de çok seviyorum."

Cevap vermedi, bunun yerine ağlayarak kollarıma koşmayı tercih etti.

"Aman Tanrım, anne, *dur*, beni utandırırıyorsun," dedi Rafe ağzı -hâlâ mı? Yine mi?

"Hey, bırak da annen bu anın tadını çıkarsın," diye hafifçe azarladım hiçkırarak ağlayan Renee'ye sarılırken.

Kıkırdadı ve telefonuna dokunmaya devam etti.

"Peki sizi ne zaman taşıyabiliriz?" diye sordu annem. "Çünkü Samuel ve ben her zaman yardım edebiliriz ama çok fazla eşyanız varsa profesyonel nakliyeciler tutabiliriz."

"Fazla eşyamız yok. En azından şu anda. Boşanma gerçekleştiğinde ayırmamız gereken eşyalar olacak."

Max'in beklediği şeyin bu olduğunu biliyordum, annesinin Nick'ten gerçekten boşanacağını duymak. Her şeyi nasıl karşıladığını görmek için ona baktım.

Geniş gülümsemesine rağmen sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Sen," diye mırıldandı başını bana doğru sallayarak.

Onun kadar şaşırdığımı belirtmek için kaşlarımı kaldırdım.

"Hey Theo?" Rafe telefonundan başını kaldırmadan seslendi. "Madem dilekleri gerçekleştiriyorsun, Lotus'unu kullanmama izin verme şansın var mı?"

Renee, Max ve ben neredeyse hep bir ağızdan, "Sen *on üç* yaşındasın," diye bağırdık. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam, sadece soruyorum."

Renee ve annem lojistik ve zaman dilimleri hakkında konuşmaya başladılar, bu da beni Max'in durduğu yere doğru yürümek için serbest bıraktı. Onun yanındaki duvara yaslandım.

"İnanılmazsın," dedi yanağındaki bir damla gözyaşını silerek. "Teşekkür ederim."

"Eğer düşünürsen her şey mantıklı geliyor. Çok kolay. Sanki olması gerektiği gibi."

Bana gülümserken Max'in alt dudağı titriyordu.

"Şu anda çok şey olduğunu biliyorum," dedim. "Kötü bir zamandaysak şimdi konuşmak zorunda değiliz."

"Açıkçası, daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum," diye burnunu çekti.

"Güzel," dedim, birazdan olacıklardan dolayı rahatlama ve korku karışımı bir hisle.

Annem ve Renee kendilerine birer kadeh şarap doldurup dünyanın en küçük balkonuna çıktılar ve bizi mutfakta yalnız bıraktılar.

"Önce sen mi gitmek istersin yoksa ben mi?" Max

sordu. "İsterdim."

Kendimi toparlamak için birkaç saniye verdim, çünkü ona söyleyeceğim şey aramızdaki her şeyi değiştirebilir.

Ya da kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyebilirdi. Ama kahretsin, hayatımda ilk kez kalbimi sunacak ve bu inanılmaz kadının onu kabul etmeye istekli olacağını umacaktım.

MAX

Gün tersine dönmüştü. Önce korkunç şeyler, sonra harika şeyler. Tüm bu iniş çıkışlardan dolayı bitkin düşmüştüm ama garip bir şekilde enerji de kazanmıştım. Önce, Rafe'i çocuk eldivenleriyle idare ederken anneme Nick'ten ayrılma konusunda koçluk yapmak ve onu beslemek zorunda kalmanın stresi ve ardından lobimde bekleyen Theo'yu görmenin rahatlığı.

Şimdi küçük mutfağında yalnızdık ve nasıl hissettiğimizi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorduk. Geleceğimiz hakkında söylemek istediğim çok şey vardı ama buna geçmeden önce Theo'nun ailem için günü kurtardığı gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyordu. Bunu yapmasına şaşırdığımdan değil, çünkü bu milyarderin derin bir cebi ve daha da derin bir empatisi olduğunu biliyordum. Ama yine de... annem bunu belirtmekte haklıydı. Birlikte değildik. Bunu yapmak zorunda değildi.

İşin en garip yanı da bunu kabullenmemdi. Bu tam da endişelendiğimi düşündüğüm türden bir şeydi-Theo'nun devreye girip yönetimi devralması. Ama şimdi gerçekten gerçekleştiğine göre, rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordum. Bunca zaman, birinin devreye girip sorunlarımla ilgilenmesine izin verirsem özerkliğimi kaybetmekten çok korkmuştum. Bunun bedelinin "kurtarıcımın" güç konumunu kullanarak beni kontrolü altına alması olacağına ikna olmuşum.

Bu mantıksız bir korku değildi. Aslında her zaman olan bir durumdu. Annem Nick'le bu duruma düşmüştü. Isabelle ve diğer stajyerler Richard Adams'la aynı duruma düşmüşlerdi. Bir kadının seçimlerini engellemek ve onu kendisine bağımlı kılmak için sahip oldukları tüm otoriteyi kullanan erkekler kesinlikle vardı.

Ama Theo onlardan biri değildi. Annemin seçeneklerini *elinden* almamış, onlara yenilerini eklemişti. Ona kalacak güvenli bir yer ve kendi geçimini sağlayabileceği bir iş vererek, onu

daha fazla özerkliğe ve güvenliğe sahip olabileceği bir pozisyon. Yüklerimi paylaşmanın ve bir başkasının yardım etmesine izin vermenin kim olduğumdan ödün vermek anlamına geldiği bir denklem kurmuştum kafamda... ve belki de durum hiç böyle olmamıştı. En azından Theo için.

"Şok geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi. "İyi misin?" Gözlerimi boşluğa dikmiş olduğumu fark ettim.

İçimi çektim. "Uzun bir gün oldu ama evet. Uzun zamandır hissetmediğim kadar pozitif hissediyorum."

Çenesi sıkıştı. "Her şeyi çözdüğümüze sevindim."

"Senin sayende," dedim hemen. "Cidden, sana ne kadar teşekkür etsem azdır." "Dur, bunu zaten onlarca kez söyledin. Yardım edebildiğim için mutluyum."

Theo pek mutlu *görünmüyordu*. Muhteşem mi? Evet, elbette, adam ne zaman inanılmaz görünmedi ki? Kot pantolonu ve tişörtüyle bile ona bakmamak benim için neredeyse imkânsızdı. Ama ifadesi gergindi. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey vardı.

"Yapacak çok işin var," diye devam etti Theo. "Stajyerlik ve tüm bunlar. Eminim hepsi seni oldukça meşgul ediyordur."

Bilmediğini fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ayrıldığımızdan bu yana geçen birkaç hafta içinde çok şey değişmiş gibiydi. Onunla her gün büyük meselelerin yanı sıra öğle yemeğinde ne yediğimiz gibi önemsiz şeyler hakkında konuşmaya alışmıştım. Hayatımdaki bu son olay örgüsü hakkında onu bilgilendirmem gerekiyordu.

"Aslında staj yapmayacağım," diye cevap verdim. "İsmimi değerlendirmeden geri çektim. Son galeri sergisine gittim ve çok eğiticiydi. Şu anki stajyerlerinden bir grup oradaydı ve bana resmen hayatım için kaçmamı söylediler."

Kaşları çatıldı. "Ciddi misin sen? Neden? Bunu çok istiyordun."

"O kadın düşmanı bir kabus. Bana 'ilham perisi' olabileceğimi söyledi - bana sergilediği son ilham perisinin cinsel içerikli resimlerini gösterdikten sonra. Onun çekmesine izin vermek zorunda hissettiği resimler,

Çünkü yapmazsa hayatını cehenneme çevirecekti. Benimle ilgilendiğini açıkça belirtti ama ben ona sadece işle ilgilendiğimi söyledim. Kadınların onun hakkında söyledikleri ve içimdeki hisler arasında, geri çekilmek hiç de zor olmadı."

"Max, çok üzgünüm," dedi Theo kaşlarını çatarak. "Ne büyük bir hayal kırıklığı."

"Evet, ben de bu konuda oldukça üzgünüm. Ama boyumdan büyük işlere kalkışmaktansa şimdi öğrenmem daha iyi. Ve bir bakıma program yüzünden dikkatimin dağılmaması iyi oldu. Şu anda hayatımda olup biten çok şey var." Diğer elimi karnıma bastırdığımı fark ederek annemi ve Rafe'yi işaret ettim.

Theo elime bakarak, "Evet, gerçekten de çok şey yaşıyorsun," diye mırıldandı. Boğazını temizledi.

"Senin de öyle," dedim. "Ford'dan sözleşmeyi alabildin mi?"

"Evet, sonunda. Senin sayende."

"Hey, tek yaptığımı seni öpmekti." Bunu düşününce yüzüm kızardı.

Birlikte yolculuğumuzun başlangıcını düşünerek bir an paylaştık.

"Max, sana söylemem gereken bazı şeyler var," diye yavaşça başladı Theo.

Tezgâha yaslandım, onu inceliyordum, birazdan olacaklardan tedirginlik duyuyordum. Ağzından ne çıkacağından emin değildim. "Ben de, ama önce sen."

Yüz ifadesi asıktı, bakışları bana kilitlenmişti. "Ebeveyn olmakla ilgili söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Tam bir pisliktim. Ama düşündükçe korkudan tepki verdiğimi daha iyi anladım."

Ona karşı dudaklarımı büzdüm. "Sen mi? Korktun mu? Hadi ama."

Kıkırdadı. "Haklısın, genelde hiçbir şey beni etkilemez. Ama bir çocuk sahibi olmak..." Dalıp gitti ve gözleri yumuşadı. "Böyle bir sevgiyi hayal bile edemiyorum. Ve *sorumluluk*. Şirketler kurdum ve onları milyar dolarlık devasa işletmeler haline getirdim.

Binlerce insan ve ben riskleri ve zorlukları tamamen kabul ediyorum. Hadi bakalım. Ama küçük bir insan yetiştirme düşüncesi? Onları güvende tutmak? Gerçek şu ki, bu beni çok korkutuyor, Max."

Sesi çığ ve gerçektir. Bu zayıflığını itiraf etmenin onun için kolay olmadığını söyleyebilirdim.

"Bazı risklerle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama diğerleri... riskler çok yüksek. Ve beni bilirsin, bir zorlukla karşılaştığımda tüm değişkenleri kontrol etmek isterim. Bunu bir çocukla yapamam. Muhtemelen bu beni denemekten alıkoymayacak, en azından bazı zamanlar... ama biraz boş vermek üzerinde çalışmak istiyorum. Her şeyin en iyisini bildiğimi varsaymak yerine birlikte konuşmak istiyorum. Tüm bunları senin için düzeltmek istemiyorum, seninle *paylaşmak* istiyorum."

Theo bana yaklaştı ve bir an elini karnıma koyacağını sandım ama kendini durdurdu.

"Oradaki *bizim* bebeğimiz," dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Senin ve benim eşit parçalarımız. Ve bu beni ne kadar korkutsa da olabilecek en harika şey. Dünyada tek istediğim, ikinizin de bana ihtiyaç duyduğu şey olmak."

Burnumda gözyaşlarının yolda olduğunu gösteren dikenli bir his hissettim. Bu hissi görmezden gelmeye çalışarak burnumu çektim. Tamamen yıkılmadan önce ona hâlâ birkaç şey söylemem gerekiyordu.

"Ben de üzgünüm," diye başladım. Theo başını salladı ve konuşmaya başlamaya çalıştı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır, ben üzgünüm. Hamilelik haberini atlatman için sana bir şans vermedim. Yani, ikimiz de bunu beklemiyorduk. Eminim büyük bir şok olmuştur. Ve sen öğrendikten sonra o kadar heyecanlandım ki her şeyi yanlış anladım. Bana ne kadar iyi bir adam olduğunu göstermekten başka bir şey yapmadığın halde sana güvenmedim. Kalmamı istemene rağmen seni terk ettim."

Yüzü benim için duyduğu endişeyle şefkat doluydu.

"Kalmanı istemiştim," diye fısıldadı. "Gittiğinde kalbimi göğsümden söküp aldın."

Buzdolabımdan gelen uğultu sessizliğı doldururken birbirimize baktık.

"Beni özledin mi?" diye sordum.

"Seni özlediğim konusunda haklısın," diye gürledi, sonunda dürtülerine boyun eğdi ve beni kendine çekti.

Kollarının beni tekrar sardığını hissettiğimde tüm vücudum gevşedi ve burnumu boynuna gömüp onu içime çektim.

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Kendimi destekledim. "Tamam..."

Theo kollarımı kavradı ve gözlerimin içine bakabilmek için benden uzaklaştı. Ciddi görünüyordu, neredeyse mutsuzdu. Bana ne söyleyeceğini beklerken nabzım hızlandı, çünkü kelimeleri bulmak için çok çalışıyor gibi görünüyordu.

"Max, seni seviyorum."

Benden bir hıçkırık kaçtı. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Theo ..."

Beni tekrar kendine çekti, kollarını etrafımda kilitledi. "Karşılık vermek zorunda değilsin, henüz hissetmiyorsan sorun değil," diye mırıldandı. "Sadece bilmenin senin için önemli olduğunu düşündüm."

Tutuşunu gevşetmesi için yumruklarımı göğsüne vurmam gerekiyormuş gibi hissettim. Sanki gevşerse parmaklarının arasından kayıp kaçacağımdan korkuyordu.

"Theo," dedim, sonunda yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Ben... ben de sana aşığım." O kadar etkilenmişim ki, boğuk bir fısıltıyla çıkmıştı.

Gözlerini rahatlamış bir şekilde kapattı ve uzun, memnun bir iç çekti.

"Beni seviyorsun," diye beni kendine çekti ve kulağıma fısıldadı. Gözlerinin karnıma inmesine izin verdi. "Alabilir miyim?" Theo elini uzattı.

Onu aldım ve karnımın üzerine koydum. "Şu anda sadece küçük bir fasulye. Mercimek olabilir mi?"

Theo eğildi. "Merhaba Küçük Fasulye," dedi karnıma. "Ben senin baban olacağım."

"Ne?"

Çığlık ikimizi de geriye sıçratacak kadar yüksekti. Elena kapı aralığında ağzı bir karış açık duruyordu ve annem de onun arkasında şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Orada neler oluyor?" Annem Elena'nın omzunun üzerinden bakarak sordu.

Elena hayatında ilk kez dilsiz kalmış gibiydi, sanki az önce anneme kulak misafiri olduğu şeyi açıklayacakmış gibi parmağını bize doğru salladı.

"Dedi ki... dedi ki..." Elena kekeledi. "*Baba?*"

Annem onu iterek geçti. "Maxine! *Hamile* misin?"

Theo'ya baktığımda ikimizin de yüzlerindeki şok ifadesi karşısında kahkahalarımızı tuttuğumuzu fark ettim.

"Bir şey söyle!" Elena kaşları yüzünden kalkmak üzereyken emretti.

"Evet. Hamileyim."

İçlerinden çıkan çığlık muhtemelen otoparkın her yerinden duyulabilirdi. Gülüşerek ve ağlayarak mutfağa koştular, kimin kime daha önce sarılabileceğini görmek için dirsek attılar.

"Bu nasıl oldu?" Elena oğluna sarılmaktan bana doğru zıplarken sordu.

"Anne," diye güldü Theo. "Ciddi misin?"

"*Ne zamandan* bahsediyorum. Ne zamandır tanıyorsun?"

Ayrıntılara fazla girmek istemedim. "Theo'ya düğünde söyledim ama henüz bir şey söylemek istemedik."

"*Haklıymışım*," diye neşelendi Elena. "Max, o gece çok sessiz ve solgun görünüyordun. İçimde bir şeyler döndüğüne dair bir his vardı. Madem yolda bir bebek olduğunu biliyordunuz, neden ayrıldınız?"

Theo ve ben bakiştık.

"Bu uzun bir hikâye, ama artık çözüldü, bu yüzden **b u n u** düşünmeyeceğiz," dedi, bu soru dizisini çok net bir şekilde sona erdiren bir sesle.

"Kaç aylıksın?" diye sordu annem, sonunda beni bırakıp göbeğimi inceledi.

"Hiç de uzak değil, biz de tam bundan bahsediyorduk. Bebek fasulye büyüklüğünde."

"Hey, burada neler oluyor?" Rafe, Elena elini karnıma bastırıldığı sırada kafasını odaya sokarak sordu. "Neden herkes çığlık atıyor?"

"Max hamile," diye bağırdı annem gözyaşları arasında.

"Ciddi misin? Hayatta olmaz, amca olacağım." Rafe başını salladı ve bana gülümsedi. "Babası kim?"

"*Rafe*," diye hep bir ağızdan bağırdık.

"Şaka yapıyorum!" diye güldü. "Tebrikler ikinize de. Sanırım bu ayrılmadığınız anlamına geliyor?"

Theo beni kendine çekti. "Biz ayrılmadık. Bana takılıp kaldın evlat."

Rafe ona çarpık bir yarım gülümseme verdi, Theo'nun ailenin resmi bir parçası olmasından kesinlikle heyecan duymasına rağmen havalı olmak için çok uğraşıyormuş gibiydi.

"Bebek bakıcılığı yapmadığımı kayıtlara geçiriyorum," dedi Rafe odadan çıkarken. "Ama tebrikler çocuklar. Dünyanın en havalı adamının adını Rafe koymanıza izin veriyorum."

"Ne doğuracağınızı biliyor musunuz?" Elena bebek hakkında daha fazla bilgi sahibi olma ihtimaliyle nefesi kesilmiş bir halde sordu.

Başımı salladım. "Henüz değil. Ama bir sonraki randevuda öğreneceğiz. Theo da benimle gelecek." Utangaç bir şekilde ellerimizi birleştirdik. Sadece birkaç haftadır ayrıydık ama hâlâ birbirimize geri dönmenin yollarını arıyorduk.

"Siz ikiniz nerede yaşayacaksınız?" Elena sordu. "Theo, senin ev çocuk dostu değil. O *havuz*!" diye ürperdi. "Taşınmaya karar vererseniz okul bölgesini de düşünmelisiniz, gerçi muhtemelen özel bir okul isteyeceksiniz, değil mi?"

"Anne, anne, yavaşla," diye azarladı Theo. "Her şeyi çözmek için zamanımız var."

Annem, "Evet, ama çok çabuk geçecek," diye ekledi. "Artık her şeyi düşünmeye başlamalısın."

"Tamam, iyi, hemen planlamaya başlamalıyız," dedi Theo bela anlamına gelen bir sırıtışla. "Bunu aklımda tutarak, bu muhteşem hamile bayanı çalacağım ve işe koyulacağım."

Elimi tuttu ve beni mutfaktan dışarı çekmeye başladı.

"Siz iyi misiniz?" Anneme sordum. "Her şeyin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Burayı boşaltmanıza yardım ettim," diye cevap verdi bize gülümseyerek. "İyi olacağız. Elena'yı daha sonra eve bırakacağım. Hadi, gidin buradan."

"Hey, Theo," diye seslendi Rafe tam biz çıkmak üzereyken.

"Evet?"

"Tekrar hoş geldin."

"Burada olduğum için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin," diyerek elimi tuttu ve sıktı.

THEO

"Peki ya ikinci Theo Barnes?" Max yemek çubuklarını bana doğru tutarken sırtarak sordu. "Hadi hanedanlığı devam ettirelim."

"Hayır," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Bu çocuğun hayatını bir 'ikinci' olarak geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Bu yaşaması için çok fazla baskı demek. Üstelik henüz erkek olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Kanepemin iki ucunda oturmuş, benden başka kimseye paket servis yapmayan beş yıldızlı bir restorandan aldığımız dim sum'la ziyafet çekiyor ve bebek isimlerini tartışıyorduk.

Ve bu mükemmeldi.

"Haklısın, henüz bilmiyoruz," diye kabul etti. "Bir tahminin var mı? Sence burada kim var?" Karnını okşadı.

"Önemli değil, yeter ki-"

"-bebek sağlıklı," diye sözümü tamamladı, sonra gözlerini devirdi. "Tamam, herkesin içinde verdiğin cevap bu, ama *gerçekten* ne istiyorsun Theo? Bana itiraf et, söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

Son böreğimi ağzıma attım ve ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken çiğnedim. Çocuğumuzu düşündüğümde, onunla paylaşmak istediğim sevdiğim şeyleri, çocuğun sahip olmasını umduğum özellikleri, bir aile olarak tadını çıkarabileceğimiz deneyimleri düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, cinsiyet hiç aklıma gelmedi.

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum," dedim kanepeye uzanarak. "Politik olarak doğru davranmıyorum, yemin ederim. Sadece şu ya da bu şekilde güçlü hislerim yok. Peki ya sen?"

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten itiraf etmemi mi istiyorsun?"

Söz hakkının onda olduğunu göstermek için elimle işaret ettim. "Tamam... Ben bir şey umuyorum..."

"Kız," diye bitirdim onun yerine.

"Evet!" diye haykırdı, gözleri parlıyordu. "Nasıl tahmin ettin?"

"Zaten hayatında Rafe var ve o senin için bir çeşit oğul gibi, yani artık bir kızın da olabilir."

Bana gülümsedi. "Kesinlikle doğru. Ama sonra belki bir oğlan da ekleyebiliriz? İleride?"

Max ile büyük bir aileye sahip olma fikrini içten içe sevmeme rağmen şok olmuş gibi davrandım. "Kaç çocuk istiyorsun?"

"Belki iki. Ya da dört." Gülümsemesi daha da genişledi. "Kim bilir?"

"Tamam o zaman, sanırım işimiz çok zor." Kaşlarımı ona doğru salladım.

"En sevdiğim iş," diye göz kırparak cevap verdi.

"Hadi kız isimlerinden konuşalım. Ne seversin?"

Max boş tabağını sehpanın üzerine koydu ve uzandı. Çıplak ayakları benimkilere değiyordu. "Oh, bende bir sürü var. Hannah. Taylor. Tessa. Molly. Piper. Zor bir seçim olacak. Sen hangisini beğendin?"

"Bunların hepsi iyi seçenekler aslında. Şikayetim yok. Ama bir isim seçmeden önce bebekle tanışman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Evet," diye hemen kabul etti. "Birkaç isim önerebiliriz, sonra bebek geldiğinde seçimimizi yaparız. Peki ya erkek isimleri?"

"Babamın adı Benjamin'di," diye önerdim.

"Bu ismi hep sevmişimdir," diye iç geçirdi Max. "Ve onu onurlandırmak için ne güzel bir yol."

"Peki ya sen?" Ç a b u c a k sordum, çünkü babamı düşününce duygusallaştığımı hissedebiliyordum. "Sen ne seversin?"

"Ben şu anda en iyi tercihim ama Grant, Devon, Perry ve Sebastian'ı da seviyorum."

"Perry mi?" Yüzümü buruşturdum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Peki," diye gülümseyerek kabul etti. "Listeden çıktı."

Tekrar birlikte olmak çok doğru geldi. Neredeyse elimden kayıp gitmesine izin verdiğime inanamıyordum. Zamanımızı partilerle ve şık restoranlarda yemeklerle doldurmamıza gerek yoktu. Mutlu olmak için ihtiyacımız olan tek şey birbirimizdik. Kanepemde oturan güzel kadının benden hiçbir şey istememesi hâlâ şok ediciydi.

Dairemin etrafına bakındım. "Biliyor musun, annem burası hakkında haklıydı. Pek bebek dostu sayılmaz."

Max güldü. "Yani sivri kenarlı beton sehpa ve kaygan mermer zemin bir bebek için uygun değil mi? Ve ön salondaki kuvvetli bir rüzgârda devrilecekmiş gibi görünen cam sanat enstalasyonu kötü bir fikir mi? Huh, söylemiyorsun."

"Sanki burayı aşmışım gibi hissediyorum." Alaycılığını görmezden gelerek cevap verdim. "Buraya taşındığımda benim için mükemmel bir bekâr eviydi ama artık hayatım farklı."

Beni incelemek için başını eğdi. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Bir bebeğe yer açmak için yaşam tarzımı değiştirdiğim için üzölüp üzölmeyeceğimi merak ettiğini görebiliyordum ama gerçekte şu ki, bir parti çocuğu gibi yaşamayı çok uzun zamandır bırakmışım. Artık benim için hiçbir çekiciliği yoktu. Max hayatıma girmeden önce bile. Önemli olan şeylere odaklanmaya başlamak istemişim ama ona kadar oraya ulaşmak için bir yol hayal edememişim.

"Bu bana nasıl hissettiriyor? Mutlu," diye cevap verdim. "Her şeyin değişiyor olması beni inanılmaz mutlu ediyor. Ve senin yeniden hayatımda olman. Temelli olarak."

Beni dikkatle inceledi ve sanki doğruyu söylediğimden emin olmak için beni tarıyormuş gibi hissetti.

"Max, seni çok seviyorum," dedim, endişelerini silmeyi umarak.

Yüz ifadesi yumuşayarak gülümsedi ama burnunu çekti ve gözünün kenarını sildi.

"Ağlıyor musun?" diye sordum.

Yine burnunu çekti ve başını salladı. "Çok mutluyum, Theo. Bu... bu kahredici. Çünkü buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Ben de seni seviyorum."

Koltuktan kalktım ve onun yanına doğru yürüdüm, sonra başparmağımla yanağındaki bir damla yaşı sildim. "Artık ağlamak yok, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Belki bu yardımcı olur," dedim ve at kuyruğunu hafifçe çekiştirerek yüzünü yukarı kaldırmasını sağladım. Onu öpmek için aşağıya indim, bir elim narin boynunda dururken diğer elim uzun saçlarına dolandı.

Dudaklarımı aç bir yoğunlukla karşıladı. Haftalardır sevişmemiştik ve kibar akşam yemeğimize ve sohbetimize rağmen ikimizin de birbirimiz için yanıp tutuştuğumuz açıktı.

Max geri çekildi. "Benimle seviş," diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemeden onu koltuktan kaldırdım ve yatak odama doğru yürümeye başladım. Uzun koridorda yürürken Max arkama takıldı, eli kıcımdaydı. Bu beni anında sertleştirmek için yeterliydi.

"Seni çok özledim," diye mırıldandı kollarını arkamdan omuzlarıma atarken.

"Seni ne kadar özlediğimi bilmiyorsun bile," diye homurdandım ve yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtım.

Onu başka bir öpücüğün içine çektim ve yatağa doğru geri geri yürüdüm. Yatağa tırmandı, sonra sırt üstü uzandı, gözleri yarı açıktı.

Ona doğru baktım. "Nasıl oluyor da şimdi daha da güzel olabiliyorsun? Sana hayran kaldım."

Yan döndü ve gülerek yüzünü kapattı. "Dur, beni utandırırıyorsun. Berbat durumdayım."

Ayakkabılarımı çıkardım ve onu yatağa yatırdım. "Sen bir başyapıtsın," dedim ona bakarak. Başparmağımı ağzında gezdirdim. "Bu dudaklar." Boynundan aşağı indim ve göğüslerini avuçladım. "Bu *vücut*."

Ona sürtünmemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Değişiyor," dedi Max usulca. "Her gün biraz daha yumuşak, biraz daha yuvarlak. Bir ev kadar büyüdüğümde de beni sevmeye devam edecek misin?"

"Boyutun ne olursa olsun seni seveceğim," diye yanıtladım hemen. "Komik çarpık serçe parmağından mükemmel küçük kulaklarına kadar her şeyini seviyorum."

"Ve hepinizi seviyorum," diye cevap verdi. "Ve hepinizi *görmek* istiyorum, lütfen. O yüzden hemen kıyafetlerini çıkar."

Tişörtü başımın üzerine çektim ve Max'in elleri göğsüme uçtu, masaj yaptı, keşfetti ve beni çılgına çevirdi. Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi ve ben içbükey oldum.

"Gıdıklanıyor musun?" diye sordu.

"Theo Barnes? Gıdıklanmak mı? Asla."

"Gerçekten mi?" Parmaklarını kalçalarımın indirirken gözlerinde şeytani bir bakış vardı. "Buna ne dersin?"

Yumuşak parmak uçları tenimde dans ederek beni bir kahkaha atmaya zorladı. "Dur."

"Gıdıklanmıyorsun, ha?" dedi karnıma doğru ilerleyerek.

"Max," diye bağırdım o öldürmek için içeri girerken.

"Yeter!"

Her iki elini de tuttum ve yatağın üzerine sabitledim.

Başı öyle güçsüzdü ki, içinden bir protesto çığlığı yükseldi. "Hiç adil değil!"

"Şimdi sana işkence etme sırası bende," diye fısıldadım üzerine eğilip.

Her iki elini de bir elimde sıkıca tutarken diğer elimle kot şortunun düğmesini açtım. Elimi külotunun altına kaydırdığımda nefesi kesildi.

"Theo..." diye fısıldadı, parmaklarım zevkinin merkezine dokunduğunda bana doğru eğildi.

Durakladım, elimi hareket ettirerek karnının yumuşak derisine dayadım. "Evet?"

"Durma," diye yalvardı.

"Yani bunu yapmaya devam etmemi mi istiyorsun?" Parmak uçlarımla yumuşak, ılık sıcaklığında kaymasına izin verirken kulağına mırıldandım. Alaycı, tûy kadar hafif bir dokunuş onu kıvrandırdı.

Nefesi kesildi. "Evet."

Bana daha fazla erişim sağlamak için bacaklarını ayırdı ve parmağımı içine kaydurdım, klitorisine masaj yapmak ve elimi sürmesine izin vermek arasında gidip geldim. Yakın olduğunu söyleyebilirdim, bu yüzden tekrar durdum, sadece ondan acı dolu bir çığlık aldım.

"Theo, bana ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

Bileklerindeki tutuşumu bıraktım, sonra ellerimi jean şortuna bağladım ve külotuyla birlikte çekiştirerek çıkardım, kendimi bacaklarının arasında yeniden konumlandırımdı. "Bu."

Ağzımı onun tadına bakmak için bıraktım ve dudaklarım onu bulduğu anda neredeyse yataktan uçacaktı. Tadı hatırladığımdan daha güzeldi ve eğer onu sikmeyi bu kadar çok istemeseydim, gecenin geri kalanında bacaklarının arasında kalıp onu öpmekten ve onunla alay etmekten memnuniyet duyardım.

Max bana karşı kıvranıyordu ve kendimi okşamamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Elleri saçlarıma dolandı ve sanki boşalmadan hemen önce tekrar kopacağımdan endişeleniyormuş gibi sıkıca kavradı. Dilim yumuşak kıvrımlarının her santimini keşfetti, yavaş ve durgun, sonra klitorisine karşı basınçla titreşiyordu. İçine bir parmağımı soktum ve neredeyse hayvani bir ses çıkardı.

İçindeki gerilimin arttığını hissedebiliyordum. Kalçaları titriyordu ve birkaç saniye sonra zevkten boğuk boğuk ağlıyordu. Sonunda beni itene kadar onu emdim ve öptüm.

"Theo Barnes, eğer beni hemen sikmezsen aklımı kaçıracağım."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Kot pantolonumu ve külotumu çıkardım ve komodinime doğru ilerledim.

"Gerek yok," dedi Max. "Zaten olduğumdan daha fazla hamile kalamam."

"Doğru," dedim yatağa geri dönerken. Max'in üzerinde hâlâ tişörtü vardı, ben de onu çıkardım. "Sütyen yok mu?"

Kıkırdadı. "Daha uzun süre sütyensiz kalamayacağım, o yüzden bundan faydalaniyorum. Şimdiden büyüyorlar."

Dolgunluğunu takdir etmek için göğüslerini ellerimin arasına aldım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Meme ucunu ağzıma almak için eğildim ve o da altımda kıvrınarak bacaklarımın arasına uzandı.

"Sik. *Şimdi*," diye emretti, beni sıkıca kavrayarak.

Şaftımı okşamaya başladı ve hareket edemediğimi hissettim. Max beni nasıl delirteceğini çok iyi biliyordu. Sonunda kendimi yeniden konumlandırarak kadar ondan uzaklaşacak gücü buldum, böylece aletim onun sıcaklığına dayanacak şekilde duruyordum.

Sonunda içine daldım, her hissin üzerimden akıp gitmesine izin verirken Max'ten küçük bir çığlık kopardım. Birbirimize mükemmel uyumumuz, Max'in bana parlayan güzel yüzü ve bu büyüyü tekrar tekrar paylaşabileceğimiz vaadi.

Ona karşı hareket etmeye başladım, yavaşça dalgalanıyordum çünkü bunu kalıcı kılmak istiyordum. Max yatağa yaslandı ve ben de elimi göğsünden aşağıya doğru sürükleyerek onun her bir parçasına sahip çıktım.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum.

Gözleri kapalıydı ve dudakları ayıktı ama küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

"O zaman benim için gel," diye fısıldadım.

Elimi aramızdan aşağı kaydırđım ve nefesi tekrar kesildi. Saniyeler içinde odayı beni dizlerimin üzerine çöktürecek seslerle doldurmaya başladı. Kendi serbest bırakılmamı bulmadan önce sadece birkaç itiş daha başardım.

İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken vücudum onunkini örtecek şekilde kendimi alçalttım.

"Seni seviyorum Theo," diye fısıldadı Max kulağıma.

"Ve ben seni daha çok seviyorum," dedim, kollarımı ona doladım, asla bırakmak zorunda kalmayacağımı bilmek içimi ısıttı.

MAX

"H ve o bebeğin üzerinde."

Gözlerimi güneşten korudum ve yataın güvertesinde önümde duran iki figüre baktım. Annem kollarını bize doğru uzatmış, gözlerini Molly'ye dikmiş, Elena da sanki sıradaki kendisiymiş gibi yanında bekliyordu.

"Emin misin?" Molly'yi kollarımın arasında düzelttim. "Şu anda çok telaşlı davranıyor."

Bebek sırtını dikleştirdi ve beni haklı çıkarmak için mızımız bir ses çıkardı.

"Tabii ki eminim." Boş ellerini vurgulamak için bana doğru cırıptı. "Burası benim parladığım yer. Ayrıca çok yorgun görünüyorsun. Bir molaya ihtiyacın var."

"Tamam, *ah*," dedim. "Ben de bugün oldukça iyi göründüğümü sanıyordum."

Parti için ekstra çaba sarf etmişim. Kutlayacak çok şeyimiz olduğu için bu büyük bir olaydı. Ford ortaklığıyla inşa edilen ilk yat olan *Celeritas*'ın ilk seferindeydik. Theo ve ben, Ford'la yapılan anlaşmada hızlı olan hiçbir şey olmamasına rağmen teknenin adını hızdan almasına güldük.

"Ah dur, inanılmaz görünüyorsun," dedi Elena. "Daha yeni bebek sahibi olduğuna inanmak zor."

"Cömert davranıyorsun. Molly neredeyse bir yaşında; bu pek 'sadece' sayılmaz. Ve bu elbise tüm günahlarımı gizliyor." Transparan siyah maksi elbiseyi çekiştirdim.

Annem, Elena'yla konuşmakla meşgul olmamdan yararlanarak, sanki ne yaptığını fark etmemişim gibi Molly'yi kollarımdan nazikçe çekip aldı. Bebek birkaç miyavlama sesi çıkardıktan sonra hızla büyükannesinin göğsüne yerleşti ve daireler çizerek yürümeye başladı.

"Bir iltifatı nasıl kabul edeceğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Elena azarladı. "Yani, işte buradasın, bir bebeğin, idare etmen gereken yeni bir evin, büyüyen bir işin ve *New York Times*'da inanılmaz bir profilin var. Durdurulamazsın!"

Kızardım. "Tamam, tamam, haklısın. Amigo kızım olduğun için teşekkür ederim. Ama karşıt olmak gibi olmasın, tam olarak bir profil değildi."

Bana ofladı pufladı. "Yine de çok büyük bir olay."

Elena haklıydı, gazetedeki haber işime beklenmedik bir destek olmuştu. Stajyerliği kabul etmemenin beni geriye götüreceğinden endişelenmiştim ama tam tersi oldu, şok oldum. Yıllar boyunca birlikte çalıştığım modellerden birkaçı benimle aynı zamanda hamile kalmıştı, ben de "Hamileliğin Doğası" adını verdiğim bir fotoğraf serisine başladım. Bu seri, kadınları hamileliklerinin en güzel zamanlarında, en sevdikleri dış mekanların fonunda yakalamakla ilgiliydi; bu nedenle yürüyüş parkurlarında, yüzme havuzlarında ve botanik bahçelerindeki çiçeklerin arasında çekimler yaptım. Zamanla kişisel olarak tanıdığım hamile kadınların fotoğraflarını çekmekten yabancılardan bana ulaşip onların da fotoğraflarını çekmek istediklerini söylemelerine dönüştü. İnternette büyük bir takipçi kitlesi edindim ve *Times* gazetesi fotoğraflarıma yer vermek için bana ulaştı, ayrıca birkaç hamile ünlünün fotoğrafını da çekmemi istedi.

Normalde Richard Adams'a gidecek bir iş. Kendisinden iş çalan bir "ilham perisi" hakkında ne hissettiğini merak ettim.

Teknede toplanan insanlara baktım ve mutluluktan başka bir şey hissetmedim. Ailesinin tanıdık yüzleri, Theo'nun iş ortaklarından birkaçının eşleri gibi yeni arkadaşlarla karışmıştı. Sırasıyla arkadaşları James ve Noah ile evli olan Kaitlyn ve Maddy'den hemen hoşlanmıştım. Kaitlyn'in üvey kızı Harper

Bebeğe doyamıyordum ve Maddy ilk çocuğuna yeni hamile olduğu için onunla bir yakınlık hissediyordum.

"Siz ikiniz Bayan Molly ile birkaç dakika ilgilenebilir misiniz?" Ayağa kalkarken sordum.

"Birkaç *dakika* mı?" Elena bana homurdandı. "Bu meleği bizden geri almaya çalışırken iyi şanslar."

Annemle birlikte Molly'ye bakarak uzaklaştılar ve beni birkaç kare fotoğraf çekmek için kameramı kapmak üzere bıraktılar.

Arka güvertede Theo, Ford ve Rafe'yi görene kadar etrafta dolaştım. İki genç adam Ford'un bir şeyler açıklamasını dinliyorlardı. Ford gözümde büyüyordu. Öncelikle, Theo'nun iddia ettiği gibi işinde gerçekten de çok başarılıydı. Ayrıca, Pam'in Theo'yu baştan çıkarma konusundaki başarısızlığından sonra Pam'le çift terapisine başlamışlardı. Evliliklerini asla tam olarak anlayamayacaktım. Ama Pam'e bir ödül yerine bir insan gibi davranmaya başlamıştı. Karşılığında Pam de onu kıskandırmaya ve güvensizleştirmeye çalışmayı bırakmıştı. Bu da Ford'un etrafında olmanın çok daha keyifli olduğu anlamına geliyordu -özellikle de gerçek aşkı yatlardan bahsederken.

Uzaktan bile Rafe'in kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Hiçbir zaman teknelerden hoşlanmamıştı ama Theo ile büyüyen ilişkisi bakış açısını değiştiriyor gibiydi. Boş zamanlarında Ford'un yanında gölge gibi çalışıyordu ve bir yaz işine başlayacağını tahmin edebiliyordum. Theo'nun yanında olmasının Rafe'in hayatını bu kadar iyileştirmeyi başarması beni mutlu etti. Boşanma Rafe'yi hiç de olumsuz etkilememiş gibi görünüyordu.

Adamların birkaç fotoğrafını çektim ve uykulu bir kaçak yolcu olduğum Barnes yatına ilk gelişimden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğine bakarak kendi kendime gülümsedim. O zamanlar tahammül edemeyeceğimi düşündüğüm kişiyle olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar mutluydum. Ama onun hakkında çok yanılmıştım. Elbette, Theo çok ukalaydı ve bazen sinir bozucuydu ama onun etrafımdaki en nazik ve en cömert insan olduğunu ilk elden biliyordum. Hayal edilebilecek en iyi erkek arkadaş ve dünyanın en sadık babası olduğundan bahsetmiyorum bile.

Başparmağımı bileğimin iç tarafındaki küçük tarih dövmesinin üzerinde gezdirdim. Molly'nin doğum günü, babasının teninde de aynı noktaya kalıcı olarak kazınmıştı. İkimizin de kızıma bağımlı olduğumuzu söylemek yanlış olmazdı.

Tatlı Molly, şimdiye kadar doğmuş en güzel, en zeki, en büyüleyici bebek. Biraz önyargılı davranmış olabilirim ya da belki de haklıydım ve Theo ile ben bebek yapma konusunda son derece iyiydik. Bir tane daha doğurmak için sabırsızlanıyordum. Gerçekten denemeye başlamaya hazırdım ama Theo sonunda ilk çocuğunun üzerine titremek için daha fazla yalnız zaman istediğini itiraf etti. Her ne kadar kaleciden kurtulmaya karşı olmasa da, ne kadar sık seviştiğimiz göz önüne alındığında, bu her an pozitif bir hamilelik testi olabileceği anlamına geliyordu.

Öğleden sonra mutlu yüzler ve uçsuz bucaksız mavi bir gökyüzü eşliğinde hızla geçti. Pam ve ben içkilerimizi yudumlarken iyi geçinmek için birkaç dakika bile bulduk. Hâlâ ona güvenmiyordum, hatta ondan pek hoşlanmıyordum ama ortaklığın iyiliği için güveniyormuş gibi davranıyordum. Arzularını Theo yerine en yeni tasarımcı koleksiyonlarına odakladığında çok daha katlanılabilir olduğu ortaya çıktı.

"Bayanlar ve baylar, akşam yemeği on beş dakika içinde servis edilecek, isterseniz masalara doğru ilerleyin," dedi bir kamarot dahili telefondan.

Molly'yi kestirmek için yatırdığım kamaraya yöneldim ve Theo'yu onunla birlikte yatağa uzanmış, gülüp oynarken buldum.

"Hey, sizin dışarıda çene çalıyor olmanız gerekmiyor muydu?" Yanlarına oturarak sordum. Molly onayladı.

"O günkü kotamı doldurdum," diye cevap verdi kalçamı sıkmak için uzanırken.

"Bu gemide olduğumuz için hâlâ şoktayım," dedim büyük odayı işaret ederek. "Bir anlaşma için hiç bu kadar çok çalıştın mı?"

Başını iki yana salladı. "Asla. Ama daha iyi bir kazanç da elde etmedim."

Şaşkınlıkla başımı öne eğdim. "Ama... bu onun ilk yolculuğu. İşlerinizin nasıl yürüdüğünü tam olarak bilmiyor olabilirim ama

ödemeyi düşünmeden önce bir sürü kiracıya mı ihtiyacınız var?"

"Teknenin kendisinden bahsetmiyorum. İçindeki insanlardan bahsediyorum. Ailelerimizden. Senden bahsediyorum. Molly. Ford'a imza attırmaya çalıştığım o gün beni nelerin beklediğini bir bilseydim. Seninle tanıştığım gün."

"Ve o gün o kadar yorgun olmasaydım burada olmazdık. Bu ne kadar çılgınca?"

Theo sustu, Molly'nin minik ayağını okşarken boşluğa bakıyordu.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordu sonunda.

"Hem de çok. Herkes iyi vakit geçiriyor gibiydi."

"Tabii ki eğlendiler," dedi Theo. "Theo Barnes partisi gibisi yok."

"Sen öyle diyorsun," diye güldüm.

"Her zaman." Molly'yi yatağa doğru kaydırды ve Molly kıkırdarak Theo'nun da ona gülmesine neden oldu. "Dışarı çıksak iyi olacak, yemek birazdan hazır olur."

Arkasına uzandım ve bedenimi sırtına yasladım. "Keşke burada kalabilseydik. Ev sahipliği yapmak zor iş, artık çok yoruldum."

Theo, "Çıkmak için bu kadar acele etme, bence daha çok eğlenilecek şey var," diye cevap verdi. Ayağa kalktı, Molly'yi kaldırdı, sonra da elini bana uzattı. "Yemekler de alışılmışın dışında olacak."

"İyi," diye homurdandım. "Hadi dışarı çikalım ve biraz daha gülümseyelim."

"Aferin kızıma." Theo kıcıma bir şaplak atarak benden bir çığlık kopardı.

Mum ışığıyla aydınlatılmış yemek alanına vardığımızda herkes oturmuştu. Ekip herkesin şampanya kadehlerini doldururken biz de masanın başındaki yerimizi aldık.

"Biz de sizin ailenizi büyötmeye çalıştığınızı düşünmeye başlamıştık," diye güldü Jessica.

"Hey, belki de öyleydik," diye cevap verdi Theo. "Herkes sizin gibi iki yıllık plan yapmıyor."

"Karımın bitmek bilmeyen bir yapılacaklar listesi olması benim suçum değil," dedi Tim. "Ama inanın bana, bebekler geliyor."

Molly bir çığlık attı ve herkes güldü.

Theo ayağa kalkarken, "Başlamadan önce söylemek istediğim birkaç şey var," dedi.

Etrafımızdaki sessiz konuşma durdu ve herkes dönüp ona baktı.

Kadehini kaldırdı. "İş ortağım Ford Peterson'ın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Bu ortaklığa portföyüme ekleyeceğim yeni bir kaynak olacağını düşünerek girdim, ama sonunda elde ettiğim şey çok daha fazlası oldu. Ford, Barnes Oceanic'in kritik bir parçası oldun, ama daha da önemlisi, aynı zamanda inanılmaz bir dost oldun. İşçiliğine, içgüdülerine, açık sözlülüğüne ve nezaketine değer veriyorum. Benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. Kadehlerimizi Ford'a ve muhteşem *Celeritas*'ımıza kaldıralım."

Herkes "duyduk duymadık demedi" ve kadehleri tokuşturdu ve ekip yemeğe başlamak için gümüş kubbelerle kaplı tabaklar taşıyarak dışarı çıktı. Yemeğin sonunda Molly, Elena'nın kollarında uyukluyordu ve ben de ona katılmaya hazır hissediyordum.

"Biraz daha?" Ekip tatlı tabağını getirdiğinde Theo'ya sessizce homurdandım. "Tıka basa doydum."

"Bence bundan hoşlanacaksın. Hafif, mükemmel bir gün için mükemmel bir son."

Sedefli tabağı kısıp gözlerle inceledim. Tatlı, bir dizi deniz yosununun üzerinde kapalı bir istiridyeydi.

"*Bunu* mu tercih ettin?" Çatalımla deniz yosununu dürterek sordum.

"Hepsi yenilebilir," diye güldü Theo. "Deniz yosunu dantel tereyağı ve pandispanyadan, istiridye ise pralinli bezeden yapılmıştır." Bana baktı

ve kaşlarını çattı. "Sanırım seninkinde bir hata yapmışlar."

Dalgalı badem ezmesi merkezinin üzerinde pırıl pırıl parlayan beyaz çikolata incisiyle açık duran istiridyenin bulunduğu kendi tabağını işaret etti.

Çatalımla tabağımdaki istiridyeye vurdum. "Uh oh. Bu çikolata değil," diye fısıldadım ona. "Başka kimseyi mahvettiler mi?"

Arkadaşlarım ve ailemle dolu bir yatta olsak da, başkaları da yanlış tatlı yerse Theo'nun ne kadar üzüleceğini biliyordum.

Masanın etrafına bir göz attı. "Hayır, sadece sen." Theo tabağımdaki istiridyeyi aldı ve açmaya çalıştı.

"Bırak gitsin," diye fısıldadım. "Kimse fark etmez. Ayrıca kimsenin çikolatasının yanında istiridye spreyi isteyeceğini sanmıyorum."

Sanki beni duymamış gibiydi. Theo ayağa kalktı, tüm gözler ona çevrilmişken kabukla boğuşuyordu.

"Görünüşe göre küçük bir karışıklık olmuş," dedi gülerek, istiridyeyi herkesin görebileceği şekilde kaldırarak. "Ama bazen... karışıklıklar nadir ve güzel bir şeye yol açar."

Bununla birlikte kabuğu çevirerek açtı ve etrafımızdan ciyaklama ve alkış sesleri yükselirken bana sundu.

İçinde mavi kadifeden bir yastık ve onun üstünde de o güne kadar gördüğüm en büyük, en parlak elmas yüzük vardı. Yüzükten Theo'nun yüzüne bakarken ağzım bir karışık açık kaldı.

Bana ıslıl ıslıl bakıyordu.

"Maxine Simon, tüm ilişkimiz bir karışıklık olarak başladı ve sonra ikimizin de tanımlamakta zorlandığı bir şeye dönüştü. Nadir ve büyülü bir şeydi ve bizi hazırlıksız yakaladı. Başından beri ikimiz de kalplerimizin sesini dinlemek ve neler olabileceğini görmek istedik. Ve işte karşımızda o var."

Herkes Molly'ye baktı ve cıvıladı. Kendimi toparlamaya çalışırken gözlerim doldu ve burnum akmaya başladı.

"Hayatıma hiç tahmin edemeyeceğim bir anlam kattın. Beklediğim hiçbir şey değilsin ama istediğim her şeysin. İşte bu yüzden sevdiğimiz herkesin önünde sana karım olmanı teklif ediyorum."

Şimdi hüngür hüngür ağlayarak sandalyemden fırladım ve kendimi Theo'nun kollarına attım. "*Evet!*"

Etrafımızı saran alkışlar Molly'yi de coşturdu ve o da birkaç çığlık attı.

Theo bana sarıldı, ıslak yanaklarıma öpücükler kondurdu.

"Bugün hayatımın en güzel günü," diye mırıldandım, yüzümü göğsüne saklamaya çalışıyordum çünkü her yerimin rimel olduğundan emindim.

Theo saçlarımı okşarken "Hayır," diye mırıldandı. "Mümkün değil. Çünkü seninle geçirdiğim her gün bir öncekinden daha güzel."

Ailemiz ve arkadaşlarımız bize bakarken kollarımız birbirimize sarılmış bir şekilde öylece duruyorduk ve onun haklı olduğunu biliyordum.

Aşkımız söz konusu olduğunda, en iyisi henüz gelmemişti.

BAY'IN SONU COCKY

MİLYARDER PATRON DELİKLERİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

Bay Huysuz, 9 Şubat 2023

Bay Pislik, 18 Mayıs 2023

Bay Ukala, 20 Temmuz 2023

Not: Daha fazla seksi milyarder ister misiniz? Özel bir ücretsiz kitap teklifi ve ***Patronluk Taslayan ve Milyarderin Hamile Asistanı*** kitaplarından özel alıntılar için sayfayı çevirin.

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

USA Today'in en çok satan yazarı Leslie North'un BEŞ tam uzunlukta romansını ÜCRETSİZ okuyun! Yüzlerce BEŞ YILDIZLI İNCELEME ile 600+ sayfadan fazla en çok satan romantizm!

Yazarın e-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ kitaplarınızı alın: www.leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-books

TEŞEKKÜRLER!

Kitabımı satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Okuyucularımı ne kadar takdir ettiğimi kelimelere dökmek benim için çok zor. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın. İncelemeler bir yazarın başarısı için çok önemlidir ve kitabı incelemek için zaman ayırırsanız çok memnun olurum. Sizden haber almayı seviyorum!

Benimle bağlantı kurabilirsiniz:

BİR YAZARIN GÜNÜNÜ GÜZELLEŐTİRİN

Sizin gibi okuyuculardan gelen harika eleştirileri okumaktan daha güzel bir şey yok, ancak bunun yüzümde bir gülümseme yaratmasından daha fazlası var. Bağımsız bir yazar olarak, New York'taki büyük bir yayınevinin finansal gücüne ya da Oprah'ın kitap kulübüne girecek nüfuza sahip değilim. Çok da gizli olmayan silahım ise siz muhteşem okuyucularımsınız!

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum. [BURAYA TIKLAYIN](#) ya da bu kitabın sonunda Amazon tarafından istendiğinde bir yorum bırakın. Alternatif olarak, Amazon'da bu kitabın ürün sayfasına gidin ve orada bir yorum bırakın - MÜŞTERİ YORUMU YAZIN bağlantısını arayın.

Uzunluğu ne olursa olsun (kısa iyidir!), yorumunuz bu serinin büyümesi ve diğer harika okuyucuların eline geçmesi için ihtiyaç duyduğu görünürlüğü elde etmesine yardımcı olacaktır. Ayrıca, nazik yorumlarınızı okumak çoğu zaman günümün en önemli olayıdır, bu yüzden lütfen bu kitapta en çok neyi sevdiğinizi bana bildirdiğinizden emin olun.

LESLIE HAKKINDA

Leslie North, çağdaş kadın romantizmi ve kurgu alanında eleştirmenlerce beğenilen bir yazarın USA Today Çok Satanlar listesindeki takma adıdır. Bu anonimlik ona mükemmel bir Özellikle romantizm ve erotik fantezi türlerinde tüm sanatsal paletiyle resim yapma fırsatı.

Bir sonraki Leslie North kitabınızı bulmak için LeslieNorthBooks.com adresini ziyaret edin veya seçin:

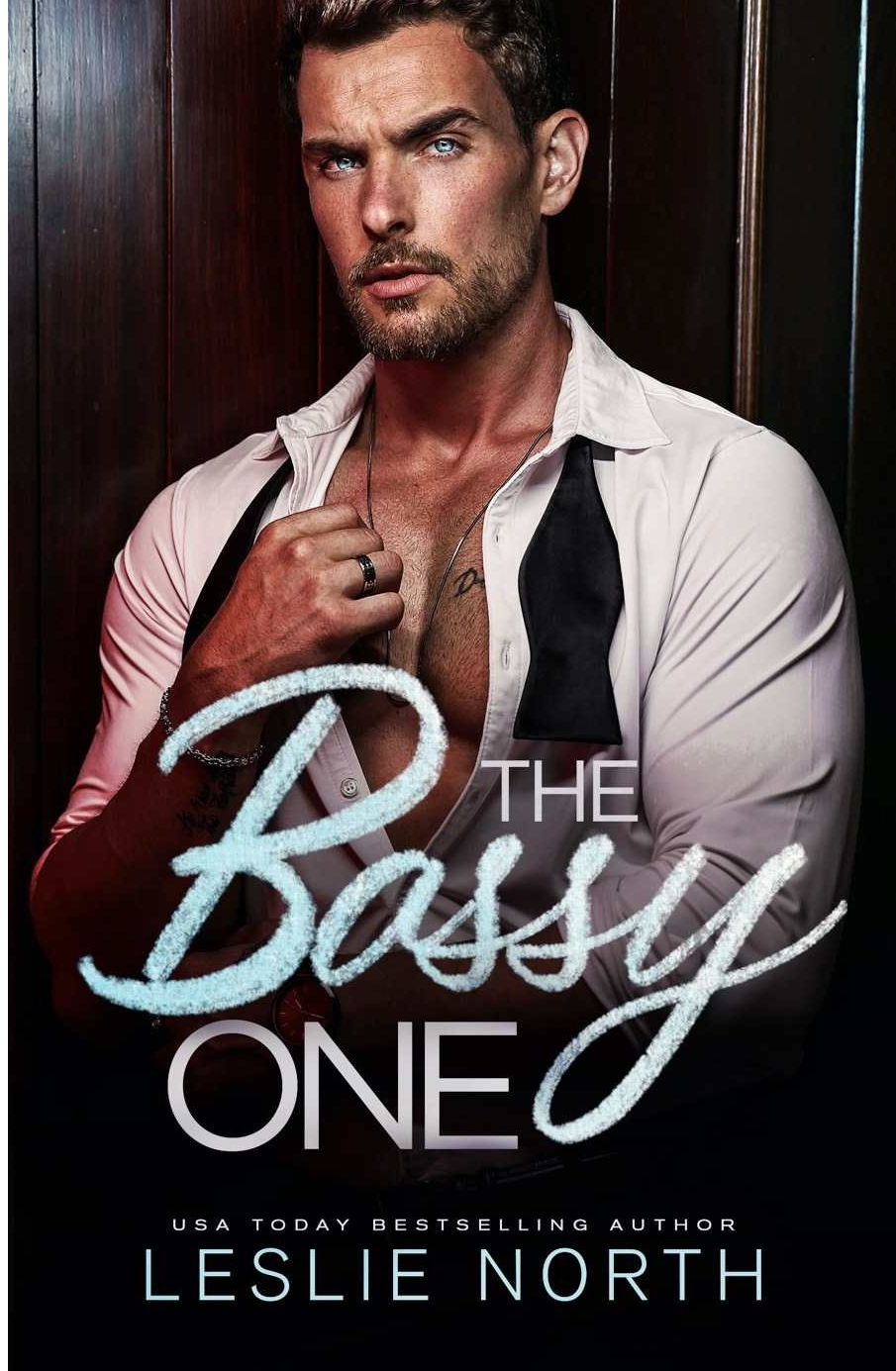
KAHRAMAN

A

GÖREGÖRE

MECAZA

Not: Ön gösterimler, eşantıyonlar, ARC teklifleri, eğlenceli ekstralar ve bolca kötü çocuk fotoğrafı ister misiniz? Facebook grubum [Leslie's Lovelies!](https://www.facebook.com/LesliesLovelies/)'e katılın

BLURB

İrlandalı milyarder Declan Byrne ve sevimli yeğeni Catie'yle olan yeni dadılık görevim ilk başta çok doğru geliyor.

Ama Declan'la ilgili her şey, ama her şey yanlış. İlk kez bir uçuşta tanıştık ve bana konuşmayı kesersem bunun "harika" olacağını söyledi.

Elimde değil. Ben gergin bir uçucuyum. O ise tam bir huysuz.

Belli ki benden hoşlanmıyor.

Uzun süre yanında olmak için fazla dikkat dağıtıcı derecede güzel.

Ve başka bir dadı bulur bulmaz gideceğimi açıkça belirtti.

Yine de bu Minnesota kızı dayanıklıdır, bu yüzden seksi bir İrlandalı huysuzla bir İrlanda yazını atlatabileceğimi *biliyorum*.

En azından ben öyle sanıyordum, ta ki ona karşı koymak daha da zorlaşana kadar.

Çünkü Declan'la ne kadar çok çalışırsam, o kadar çok şey fark ediyorum.

Aramızda büyüyen bir şey... Karşı koyulması imkânsız bir çekim.

Declan fırtınalı, huysuz tavrının ardında iyi bir kalp saklıyor. Ve o *aksan*.

O tatlı İrlanda aksanı içimi eritiyor.

Dadı olmanın temel kuralı aileye karışmamaktır.

Profesyonel mesafeyi korumak.

Declan ile yatmak kesinlikle bu çizgiyi aşar.

Bazı kurallar korunmak içindir. Diğerleri ise yıkılmak içindir.

***The Bossy One* 5 Ekim 2023'te satışa sunuluyor www.LeslieNorthBooks.com**

Birinci Bölüm Declan

Akıllıca bir söz: okumaya devam etmeyin.

Aşırı yorgunum, cehennem gibi bir havaalanında sıkışıp kaldım... ve *artık canıma* tak etti. Hoş bir arkadaş olmayacağım ve bu konuda hiç bahane üretmeyeceğim.

Hâlâ burada mısın?

Seni uyarmadığımı söyleme.

Genelde böyle biri değilimdir, dikkatinizi çekerim; bir aziz olmayabilirim ama toplumun kibar bir üyesi olmayı bilirim. Elbette Chicago havaalanı toplumun bir parçası mı yoksa cehennemın yedinci halkası mı... bu konuda jüri hala kararını vermedi.

İlk olarak, gelen uçağımı o kadar uzun süre pistte bekletmişlerdi ki aktarma uçağımı kaçırma ihtimalim vardı. Ama yine de havaalanı büfesinden yiyecek bir şeyler almak için yeterli zamanım olduğunu düşünmüştüm.

İşte o zaman kasiyer kredi kartıma el koydu ve beni kimlik hırsızlığıyla suçladı çünkü aynen aktarıyorum, "Siz Declan Byrne olamazsınız. Sanki o hiç ekonomi sınıfında uçarmış gibi."

Çünkü belli ki Declan Byrne o kadar zengin ki paradan yapılmış kanatları olmalı.

Keşke olsaydı.

Artık acıkmıştım ve geç kalıyordum. Nereye dönsem, elinde bavuluyla dolanan bir salak yolumu kesiyor, sanki daha önce hiç havaalanına gelmemiş gibi davranıyordu. Son 24 saat tam bir kâbustu ve tek istediğim *sonunda* beni bana ihtiyacı olan kız kardeşime götürecek olan o lanet uçağa binmekti.

Kapıya vardığımda nefes nefese kalmıştım ve biletimi havayolu görevlisine ittirdim.

Adımı görünce gözlerini kıstı. "Ha. Declan Byrne. Tıpkı şu acınası sosyal medya platformunu icat eden İrlandalı adam gibi. Herkes

Snug çok iyiymiş gibi davranıyor ama bence sadece mizahtan nefret eden ezikler için. Nobel Ödülü'nü kazanan o kaltak hakkında birkaç zararsız şaka yaptığım için hesabımın işaretlendiğini biliyor muydunuz?"

Dişlerimi sıktım.

Bir an için o aptal havayolu şirketini satın almayı ve tıpkı onun 'zararsız' yorumları gibi sözleşmesini feshettirmeyi düşündüm. Şansına, benim kızartacak daha büyük balıklarım vardı.

Komplocu bir tavırla gülümsedi. "Yaşlı Declan'ın bugünlerde ne yaptığını merak ediyorum, ha?"

Cidden mi?

"Sana ne yaptığını söyleyeyim," diye cevap verdim. "Lanet olası biletini okutmanı bekliyor."

Bu işe yaradı.

Gözleri büyüdü ve bileti o kadar hızlı taradı ki onu Formula 1 pit ekibinden biri sanabilirdiniz. Mırıldandığı özürleri duymazdan geldim, rampadan aşağı koştum ve uçağa bindim. Yıllardır Economy ile uçmamıştım ama Faribault-Northfield, Minnesota'ya gitmenin en hızlı yolu buydu. İş ortağım zaten şirketimizin özel uçağını kullanıyordu ve ben özel bir uçak kiralamaya çalıştığımda bir tür evrak sorunu çıkmıştı.

Sanılanın aksine, devasa bir para yığını şişede cin olmasıyla aynı şey değildir. Öte yandan, sanırım bir cin bile Fairbault-Northfield'ı haritada bulmakta zorlanırdı. Kız kardeşim ABD'de huzur ve sessizlik istediğini söylerken şaka yapmıyordu.

Keşke bulabilseydi.

Koltuğuma oturduğumda -eğer yıpranmış sandalyeye koltuk denebilirse- rahatlayarak yere yığıldım.

Bir uçuş görevlisi, "Yolcular, lütfen yerlerinize oturun," dedi. "Kalkışa hazırlanmak için birazdan kabin kapısını kapatacağız."

En azından yanımda oturan kimse yoktu. Belki sonunda biraz uyuyabilecek kadar rahatlayabilirdim. Şansım yaver giderse, gözlerimi tekrar açtığımda çoktan uykuya dalmış olurdum.

"Özür dilerim, özür dilerim! Gelebildiğim kadar hızlı geldim-oh, özür dilerim!"

Uçağın ön tarafında bir kargaşa duydum ve sonra kızıl saçlı güzel bir kadın belirdi, aşırı dolu bir spor çantasını koridora taşıırken bolca özür diliyordu. "Çok özür dilerim! Ooops, öyle demek istemedim... Kahretsin, o sizin kafanız mıydı, efendim?"

Başımın ağrımaya başladığını hissederek alnıma masaj yaptım. Sadece kız kardeşim Sinead ve kızı Catie'nin yanına gitmek istiyordum. Ama hayır, lanet olası bir uçaktaydım ve Bayan Aşırı Dolu Spor Çantası'nın şişkin çantasını koridorun karşısındaki baş üstü bölmesine sıkıştırmak için doğru açığı bulmasını bekliyordum.

"Sorun yok," dedi cesurca, özellikle de kimseye gülümsemeden. "Neredeyse hallettim."

Yerinde zıpladı, çantasını omzuyla kompartımana sokmaya çalıştı. İşe yaramadı. Eğer bu bir kafes maçı olsaydı, onun çantası açık ara favori olurdu.

"Tanrım," diye küfrettim nefesimin altında. Ayağa kalktım, çantayı elinden almaya çalıştım. "Aldım."

Anlaşılan yardım kabul etmeye alerjisi olan tek kadını seçmiştim.

"Teşekkürler, ama ben hallederim," dedi, sesi dev spor çantasının diğer tarafında bir yerden geliyordu. Tek görebildiğim parmaklarıydı, brandanın o kadar derinlerine gömülmüştü ki beton bir levha taşıdığını düşünebilirdiniz.

"Belli ki bilmiyorsun," diye homurdandım. "Ve uçağın geri kalanını bekletiyorsun." Spor çantasını -ve içine sakladığı beton levhayı- ondan aldım ve baş üstü bölmesine ittim.

"İyi olduğumu söyledim." Başını kaldırıp bana baktı, dağınık kızıl saçları yüzüne düşüyordu. "Yardımcı olmaya çalıştığınızı anlıyorum,

ve uçmak muhtemelen senin için streslidir. Ama-"

Baş üstü bölmesini kapattım ve sırama geri oturdum.

"Ciddi misin?" Devam etti. "Yardımanın için minnettarım ama-"

"Rica ederim," diyerek sözünü kestim ve Tanrı'ya bu kadının yapmak istediği konuşmaya bir son vermesi için dua ettim. Spor çantasının içinde bir ceset taşımıyorsa -insanları asla bilemezsiniz- şu anda uykuya dalmaktan daha ilginç bir şey yoktu.

Uçuş görevlisi biraz çaresiz bir ses tonuyla, "Lütfen herkes yerine oturabilir mi?" diye tekrar sordu.

Ama kadın yerinden kımıldamadı ve koltuğuna oturmadı. Onun yerine çantasında bir şeyler aramaya başladı. Geniş ela gözleri, narin ve çillerle dolu yüzünün tamamını kaplıyordu. Parlak kızıl saçları dağınık bukleler halinde kızarmış yanaklarına dolanıyordu.

Eğer bu kadar acelem olmasaydı ve o da yürüyen bir felaket olmasaydı...

Hayır. O benim tipim değildi. Çok sakar, çok konuşkan, çok... *fazla*.

Çantasından telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. Sonra kısık gözlerle bana baktı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Eğer beni tanıdıysa ve şimdi müşteri şikayetinde bulunmanın tam zamanı olduğuna karar verdiyse...

Onun yerine telefonunu kaldırıp bilet bilgilerini gösterdi. "Sanırım benim koltuğumda oturuyorsun."

Lanet olsun, diye düşündüm koridor koltuğunu gönülsüzce teslim ederken. Tabii ki bir koltuk arkadaşım vardı... ve tabii ki bu kadın olacaktı.

I homurdandı ve taşındıüzerinde için ve pencere
Otur, hangi çok daha az bacak boşluğu vardı. Dizlerim koltuğa sıkıca bastırılmıştı.

ön koltukta, birinin sardalya kutusuna sıkıştırmaya çalıştığı sarmal bir yay gibi hissediyordum. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yerine otururken omzu benimkine çarptı. Lavanta gibi kokuyordu.

"Vay canına. İyi ki kısayım." Bana baktı, sağ kaşı bir kavis çizerek kalktı. Dudaklarında ince, alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu koltuklar sizin gibi uzun boylu insanlar için gerçekten rahatsız olmalı."

Ben bir şey söylemedim. *Lütfen Tanrım, aklına gelen her şeyi söyleyen kadınlardan olmasın.*

"Kısa boylu olduğumdan değil. Aslında ortalama boydayım. Ortalama bir Amerikalı kadının boyu bu yıl kısaldı."

Anlaşılan Tanrı beni pek sevmemişti.

Kotumun cebinden kulaklığımı çıkardım.

Derin bir nefes aldı. Hızlı bir hareketle dağınık saçlarını parmaklarıyla taradı. "Bak, eğer birlikte sıkışıp kaldıysak, iyi geçinmeliyiz. Baştan başlayalım. Ben Olivia." Bana elini uzattı ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Sanki bu kadının adını bilmem gerekecekmiş gibi.

Bir şey söylemedim ama kızgınlığım etkili olmuş olmalıydı, çünkü geniş, içten gülümsemesi biraz duraksadı. Kendimi göt gibi hissetmeme yetecek kadar. İsteksizce elini tuttum. "Declan."

"Declan. *Güzel* isim. Daha önce bir Declan'la tanıştığımı sanmıyorum." Gülümsemesi yeniden çiçek açtı. "Etrafınızdaki insanları tanıdığınızda seyahat etmenin daha iyi olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Homurdandım. Bu yolculukta yeni bir arkadaş edinmeye kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı.

"Hayır," dedim kısaca ve elimi geri çektim. Bu uzun bir uçuş olacaktı.

Yarım saat sonra hâlâ konuşuyordu. Bu onun kişiliğinden mi, yoksa daha önceki kabalığımın dolayı beni cezalandırmanın kendi şımarık yolundan mı kaynaklanıyordu bilemiyordum.

Belki ikisi de.

Sesinde yumuşak, hoş bir sıcaklık vardı ama Tanrım, bu *kadar çok* olması şart mıydı? Şimdiye kadar hangi havayollarının en iyi mil planlarına sahip olduğu, solaklara karşı kurumsal ayrımcılık, dışarıdaki konserlerin neden daha eğlenceli olduğu, Olivia adındaki kadınlar hakkındaki pop şarkılarının nispeten azlığı ve en sevdiği mor tonunun icat edildiği yıl hakkında görüş bildirmişti.

"Affedersiniz, bir bardak beyaz şarap alabilir miyim?" Olivia yanından geçen uçuş görevlisine sordu. "Zor bir gün geçirdim."

"Bu uçuşta tam içecek servisi yapmıyoruz," dedi uçuş görevlisi. "Sadece bir saat kırk dakika sürecek. Ayrıca saat sabahın on biri." Uçuş görevlisinin sesinde bir yargılamadan daha fazlası vardı.

"Oh." Olivia sönükleşti. "Tabii. Bu mantıklı."

Uçuş görevlisi uzaklaştı. Olivia sessiz kaldı. "Sonunda," diye mırıldandım, koltuğuma daha da gömülerek.

"Oh, *şimdi* de konuşuyor," diye homurdandı Olivia.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Beni ilgilendirmez." Dudaklarını kıvrır gibi yaptı. Doğru ya.

Kafamda sayarak bekledim. 1, 2, 3, 4...

"Sadece senin tipinle daha önce de karşılaştım," diye patladı Olivia. "Sen sadece yargılayacaksan konuşmakla ilgilenen bir adamsın ve

İnsanlarla alay etmek. Çünkü Tanrı kendini aşmanı ve sadece *dostça*."

"Ben arkadaş canlısıyım."

Eğer bu kulağa pes ediyormuşum gibi geliyorsa, öyleydim çünkü. Eğer bu onu beş dakikadan fazla susturabilseydi, cinayet işlediğimi itiraf ederdim.

"Bana neredeyse tek kelime bile etmedin," diye karşılık verdi. "Ve sadece homurdanarak cevap veriyorsun. Ben buna dostça demezdim."

"|-"

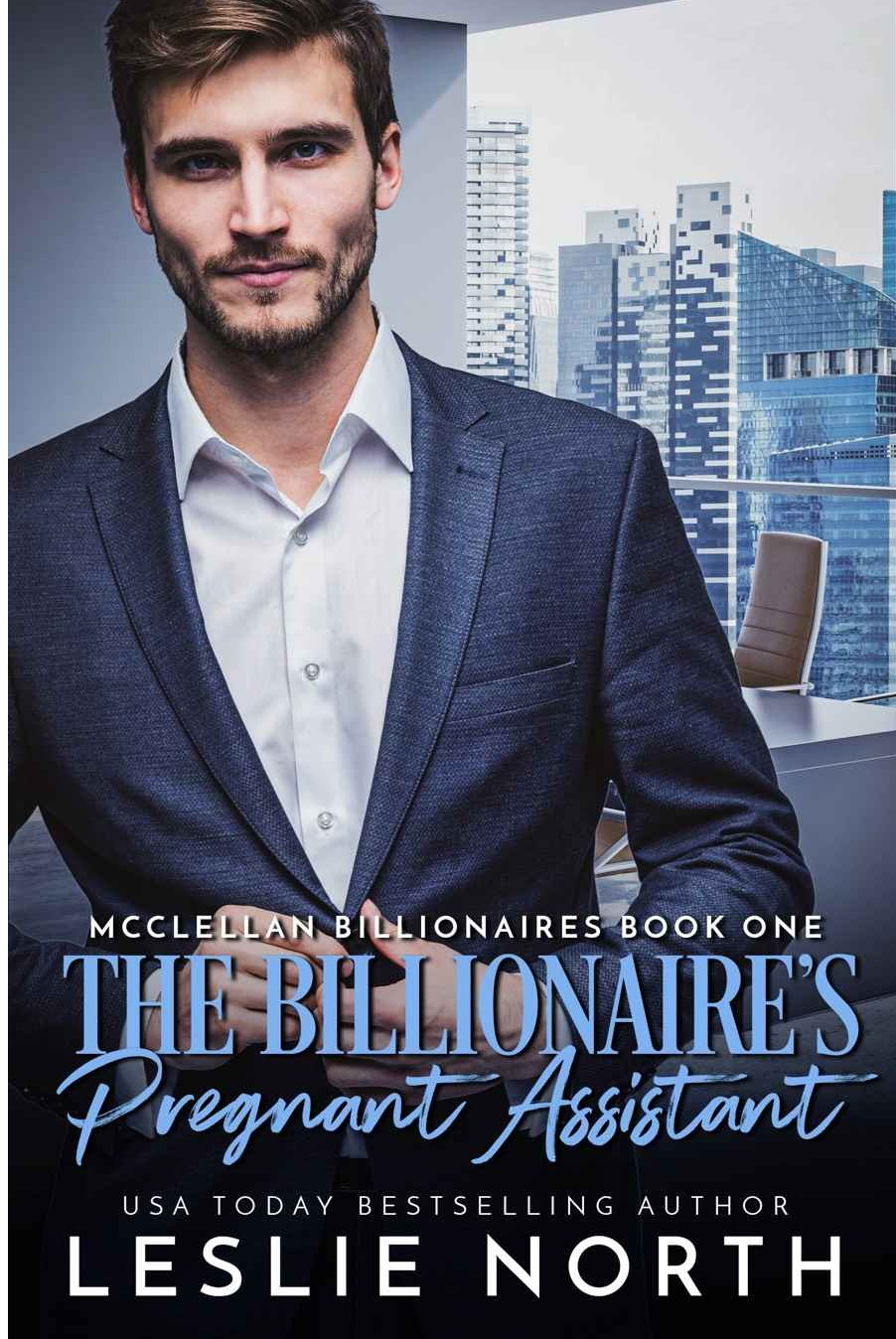
"Seni rahatsız mı ediyorum? Çünkü eğer öyleysem, bir daha tek kelime etmeyeceğim." Tanrı'nın kendisi gülüyordu. "Sadece bu uçuşun biraz sohbetle daha hızlı geçeceğini düşündüm, hepsi bu. Ve geçirdiğim günden sonra... dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Ama tamam, mesaj alındı. Açık ve net. Başka bir şey söylemeyeceğim."

Nefesimi tuttum.

"Sen istesen bile," diye devam etti. "Tamam, belki bana kibarca sorarsan. Ama aksi takdirde-"

"Tanrım." Tavana baktım ve gözlerimi devirdim. "Bir yerlerde sessiz düğmesi var mı?"

***The Bossy One* 5 Ekim 2023'te satışa
sunuluyor www.LeslieNorthBooks.com**

BLURB

Milyarder Connor McClellan'ın gizli bir silahı vardır: Rosalie Bridges. Potansiyel bir müşteriye kur yaptığında, Rosalie ona "randevusu" olarak eşlik eder. Ama son buluşmaları tutkulu bir geceyle bittikten sonra

İkisi arasında gidip gelen Rosalie, patronunun telefonlarına cevap vermemektedir ve büyük bir müşteriye kazanmak için ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır.

Rosalie yıllardır aşırı seksi patronundan etkilenmektedir. Ama sonunda birlikte olduklarında ve adam hâlâ ilişkilerini profesyonelce yürütmek istediğinde, artık kullanılmayacağına karar vermiştir. Tabii ki, pozitif çıkan bir hamilelik testi işleri karıştırır.

Connor'ın umutsuzca bu anlaşmayı yapmaya ihtiyacı varken ve Rosalie artık onun sahte ilişki planının bir parçası olmak istemezken, farklı türde **bir** anlaşma yapılması gerekir. Eğer ikisi de bunu **başarabilirse**, ömür boyu sürecek bir anlaşma ve aşk yaşayabilirler.

***Milyarderin Hamile Asistanı* (McClellan Milyarderleri Birinci Kitap) kitabını www.LeslieNorthBooks.com adresinden edinebilirsiniz.**

ALINTI

Birinci Bölüm

Rosalie Bridges kendini şikayetçi biri olarak görmezdi. Olumlu yanlarını görmek, iyi yanlarını bulmak ve işaret edip "İşte" diyebileceği küçük anları aramakla övünürdü. O anda gerçekten çok mutluydum." diyebileceği küçük anları aramakla övünürdü.

Yine de bazı günler, bu anları bulmanın gerçekten zor olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu.

Bugün mesela? Yatağının güvenliğinden ayrılmak *gerçekten* haklı çıkarmak zor.

"Tamam o zaman, baştan tekrar gözden geçireceğim. Belki de doğru açıklamıyorumdur?" Rosalie, yüzüne parlak ve kazanan bir gülümseme yerleştirerek, randevusu olmadan ofisine dalan ve kendisiyle hemen ilgilenmesini isteyen küstah restoran müdürünün boğazını sıkmamak için kalemini sıkıca kavradı. "Biz

Bunun beceriksiz bir geçici çözüm olduğunun farkındayım, ancak teknik ekip sisteme uygun bir yama yükleyene kadar bunun tekrarlanmasını engellemenin tek yolu bu. Sizi neyin engellediğini bana göstermek ister misiniz?"

Aspen uydu ofisinin sosyal yardım müdürü olan Rosalie, McClellan Systems'in daha az sofistike müşterileriyle ilgilenmeye alışkındı. Buradaki tempo New York'taki ana ofise göre daha yavaş ve uykuluydu - geçen yılki ziyareti sırasında herkesin ne kadar hızlı hareket ettiğine inanmamıştı - ki bu normalde ona uygundu. Sadece sistemleri satın alan insanlar - aile restoranlarının yaşlı sahipleri ve sağduyudan yoksun tutkulu hippie şefler - genellikle sabırlı ve yol gösterici bir ele ihtiyaç duyuyordu.

Ve bugün Rosalie'nin sabrı hızla tükeniyordu.

Derin bir nefes alan Rosalie, karşısındaki müşteriye gülümsemeden önce bacak bacak üstüne attı. "İhtiyacınız olduğu kadar uzun sürecek." Sinirinin vanasını kapattı. Ne de olsa masasının sarı karanfillerden oluşan hüzünlü bir yığınla dolu olması müşterinin suçu değildi.

Karanfiller!

Nasıl bu kadar yanılmıştı? Connor onun gözlerinin içine bakıp en sevdiği çiçeği öğrendiğinde, bunun o çiçek olduğuna onu ikna etmişti. Onu uzaktan sevdiği onca yıldan sonra, sonunda tüm hayranlığına ve arzusuna karşılık vermişti. Onu, çiçeklerin diline ne kadar değer verdiğini bilecek kadar iyi *tanıyordu*. *Güller* tutku demekti.

Karanfiller?

Karanfiller -sarı karanfiller-... *hayal kırıklığı* demekti. Reddedilme.

Karanfiller yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, kart da yardımcı olmamıştı. Tatsız, sıkıcı ve bir cenaze töreni için daha uygun olan yavan bir karton *üzerine* basılmıştı - *el yazısıyla* bile *yazılmamıştı*.

İçinde sadece "McClellan Teknoloji Grubu için yaptığınız her şey için teşekkürler" yazıyordu. İsim yok. İmza yok.

İlk başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü. Hatta kapısının önünde durmuş, kabul etmek istemediği kadar uzun bir süre, söz verdiği gerçek gül demetinin kısa süre sonra geleceğinden emin bir şekilde beklemişti.

Ne de olsa çiçeklerin geç gelmesini affetmişti. Kulübedeki karşılaşmalarından bu yana, bu haftaya kadar ofise neredeyse hiç uğramamıştı. Geçtiğimiz altı hafta boyunca, müşteri ilişkilerini düzeltmek için iş yerlerine bilgi toplama ziyaretleri yapmaktan, Denver'da zorunlu bir eğitime katılmaya, ardından da hâlâ jetlag olduğu bir gelişim çalıştay için Singapur'a uçmaya koşturup durmuştu.

Ama bu kartı affedemedi. Tüm

yaptığı?

Yaptığı şey, ona aşıkmiş gibi davranarak müşterilerini kazanmasına yardımcı olmaktı - gerçekte öyle olsa da. Yaptığı şey, müşterilerinin isimlerini her zaman hatırlamak ve doğru insanları şirketin Noel kartı listesine eklemek miydi? Vince Judson'ın en sevdiği IPA'dan bir kasa göndererek Connor'ın son anlaşmasını başka bir ülkedeyken bile mühürledi.

Onu o kadar iyi göstermişti ki, Esquire'ın Yılın Adamı ödülüne *yeniden* aday olmuştu. McClellan Teknoloji Grubu için tek yaptığı bu muydu?

Yoksa tek yaptığı, geçen her korkunç günde daha da pişman olduğu bir zayıflık anında onunla seks yapmak mıydı?

Onun için yaptığı her şey için ona teşekkür bile etmemişti. Rosalie her zaman Connor'ın sadece işine odaklanmasını görmezden gelmişti ama *şirketine* yardım ettiği için ona teşekkür etmesini görmezden gelemezdi.

"Bu kesinlikle kabul edilemez-" Müşterinin sesi yükseldi ve Rosalie'nin dikkatini tekrar Connor'a çekerek, "Bunu daha yüksek birine götür" diye tehdit etti. Rosalie kaçan düşüncelerinin tasmaını çekti ve içini çekti.

"Hayal kırıklığına uğramak için her türlü nedeniniz var." Sözleri sadakatsizlik gibi gelmişti ama boş ver. "Şirketin başkanı bu sorunun farkında." Bir karara varmadan önce karanfil vazosuna bir kez daha baktı. "İşte kişisel cep telefonunun numarası." Connor'ın direkt hattını bir kâğıt parçasına karaladı. "Onu gece ya da gündüz, istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Kâğıt parçasını aniden memnun olan müşteriye uzatarak, kendini küçük ama muzaffer hissederek ona veda etti. Connor bu şekilde satılmaktan hoşlanmayacaktı. Bu meseleleri onun kucağına düşmeyecek şekilde halletmesi gerekiyordu. McClellan Teknoloji Grubu için *yaptığı şey buydu*.

Ellerini birbirine sürterek küçük bir intikam duygusunun verdiği telaşa tutunmaya çalıştı. Ama müşteri gider gitmez bu heyecan kayboldu ve onu ofisinde yine karanfillerle baş başa bıraktı. Müşterinin Connor'ın gününü mahvetmek üzere olduğunu bilmenin ona verdiği tüm tatmine rağmen, bu noktaya geldikleri için çok kızgındı.

Yazılımdaki zayıflığı aylardır biliyorlardı.

Connor biliyordu.

Ona defalarca bu engel için uygun bir yamaya ihtiyaçları olduğunu söylemişti ama Connor onu dinlemiş miydi?

Ona bir kız arkadaştan daha fazlası olarak saygı duyuyor muydu?

Rosalie parmaklarını sıkıca kıvırdı ve soğukkanlılığını korumak için tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. *Sana neler oluyor böyle?* Bu kadar sert tepki vermek ona göre değildi.

Ama bu Connor'dı. Lanet olası Connor McClellan. Onun yanında olduğu her an kendini bir milyon dolar gibi hissetmesini sağlıyordu.

Gittiğinde ise önemsiz bir zerreymiş gibi. Özellikle de yatağını terk ettiğinde.

Midesi sıkıştı. Her zamanki yoğurt ve granola kahvaltısı doğru oturmuyordu. Dalgınca karnını ovalayarak kendini dengeledi.

baş dönmesiyle masasına yaslandı. "Oha," diye nefes aldı. "Öğle yemeği vakti."

Kafasını ofisinden dışarı çıkardı. "Orada mısın?"

Rosalie'nin ofis asistanı Anna, ofisinin ön tarafındaki yüksek duvarlı masanın arkasından başını kaldırdı. "Tanrım, bu çok uzun sürdü! Bir karyola kapıp burada uyuyacak sandım! Vay canına, berbat görünüyorsun!" Kabarcıklı ve sarışın olan bu kadın, en ağır hakaretleri bile sevimli göstermeyi başarıyordu.

Rosalie güldü ve tekrar karnını ovuşturdu. "Singapur'da kaptığım virüsü tamamen atlattığımı sanmıyorum."

Uluslararası yoğun uçuştan sadece birkaç gün önce dönmüştü. Belli ki hâlâ jetlag olmuş ve yabancı ama lezzetli yemekler yüzünden midesi bulanıyordu. Bu onun çılgınlığını, genel sinirliliğini ve düşük ruh halini açıklıyordu. Masasına bir göz attı.

Karanfiller de oldukça iyi bir açıklamaydı.

Anna onun bakışlarının yönünü yakaladı. "Yine de güzeller." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Öğle yemeği için sipariş vermemi ister misin? Karnını doyuracak karbonhidratlı ve lezzetli bir şeyler?"

Rosalie kaşlarının arasındaki zonklayan yere masaj yaptı. "Evet," diye iç geçirdi. "Bu harika olur, çok teşekkürler." Ofisine geri dönerken kapıyı bir iniltiyle kapattı.

Kulübe. McClellan'ı iyi temsil ettiği Singapur gezisi. Tüm işaretlerin Connor'la daha fazla şey yaşayacağını gösterdiğini düşünmüştü.

Ta ki buna kadar.

Homurdanarak, saçma sapan, kişiliksiz kartı yuvasından çıkardı ve ikiye böldü. "Yaptığım her şey için teşekkür eder misin?" diye tısladı ve kartı rahatsız edici karlar halinde çöpe sürüklenen küçük parçalara ayırdı. "Elbette Connor. Daha çok *hiçbir* şey için teşekkürler."

Connor telefonunu masasına geri koydu ve sessiz bir zafer edasıyla ellerini başının üzerinde birleştirdi. Ventura Girişimcilik'ten Ed Coney ile konuşmuştu.

Kaçan kişi *geri dönmüştü*.

Ve bu sefer Connor işini alacaktı.

Dirseklerini antika meşe masasının pırıl pırıl yüzeyine dayamak için öne doğru eğildi. Ciddiyetsizliğe verdiği tek ödün olan bu masa büyükbabasına aitti ve her ne kadar görüntüsü annesini çıldırtsa da Connor, ölümünden sonra o çirkin ihtiyarın emanetini almanın uygun olacağını düşünmüştü.

Büyürken sadece Connor ve annesi vardı. Ama bugün bile, böyle olmaması gerektiğini düşünüyordu. Annesinin hamile kalması ve ardından babasıyla evlenmeyi reddetmesi, Connor'ın büyükbabasının onu vasiyetten çıkarması için yeterliydi. Connor sahip olduğu her şeyi, annesinin ikisini de geçindirmek için gösterdiği acımasız çabaya borçluydu. Bu şirketi onun bir anıtı olarak kurmuştu. İlk milyonunu, annesinin yaptığı her şeye değdiğini kanıtlamak için biriktirmişti.

Ama içinde intikam almak isteyen küçük -tamam küçükten de büyük- bir parça vardı. *Gördün mü babalık? Başardığım şeye bak. Eminim şimdi anneme daha iyi davranmış olmayı diliyorsundur, ha?*

Masasını almak önemsizdi. Ama Connor, en azından annesinin ailesi söz konusu olduğunda, arada bir küçük çöküş yapmaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

Elini büyükbabasının masasının şık yüzeyinde gezdirdi ve dalgınlıkla telefonunu kaldırıp tekrar kontrol etti.

Arama yok. Mesaj da yok. Pencereden dışarı baktı. Lanet olası bir posta güvercini bile yoktu.

Bütün gün Rosalie'nin yanıtını beklemişti. Sekreterine kesin talimatlar verilmişti. Dört düzine sarı gül doğrudan Rosalie'nin Aspen'deki ofisine teslim edilecekti. "Kelimelerle aran çok iyi." Jenny'ye göz kırptı. "Kartta güzel bir şeyler olduğundan emin ol. Romantik. Anlamlı. Bu tür şeylerle aram iyi değildir."

Homurdanarak dahili telefonunu açtı. "Jenny!" diye bağırdı. "Aspen'deki çiçekçiyi ara! Çiçeklerin teslim edildiğinden emin ol."

Sekreterinin tiz sesi hoparlörden vızıldadı. "Çoktan yapıldı, Bay McClellan," diye cıvıldadı. "Bu sabah teslimatı onayladılar. Anna Wilbur adında bir kadın makbuzu imzalamış."

Connor yüzünü buruşturarak başını salladı. Anna, Rosalie'nin ofis asistanıydı. İyi arkadaş olduklarından da emindi. Çiçeklerin kaybolmuş olmasına imkân yoktu.

Geriye tek bir geçerli açıklama kalıyordu.

Rosalie onu görmezden geliyordu.

Homurdanarak düğmeyi kapattı. Şu anda buna ihtiyacı yoktu. Rosalie hemen cevap vermeliydi. Verimli, düzenli ve hızlı bir yanıtla, ofisini yönetmeyi sevdiği şekilde. Çalışanlarının da aynı katı programa uymasını beklerdi. İşlerinin bu kadar iyi gitmesinin nedeni buydu. Kimse işin kolayına kaçmazdı; kimse kaytarmazdı.

Peki Ed Coney'yi McClellan'a geri kazanmak için? Rosalie'nin en iyi durumda olması gerekiyordu.

Bu kadar mı? Rosalie hasta mı?

Kapısındaki kancadan takım elbisesinin ceketini aldı. Hayır, bu olmazdı. Coney işi söz konusuysen olmazdı. Sokaktaki söylentilere göre yaşlı adam kendine yeni bir eş bulmuştu, ilk eşinden bile daha çok üzerine titriyordu. Connor'ın muhbirlerinden biri "ruh eşi" kelimesini bile kullanmıştı.

Connor gülmüştü. Hiç kimse hem işinde hem de özel hayatında başarılı olamazdı. Coney'nin ikinci karısı bir ganimet karısından başka bir şey değildi; bundan emindi.

Her iki durumda da, bu anlaşmayı yapmak için Rosalie'ye ihtiyacı olacaktı. Eğer hasta olursa, anlaşma tehlikeye girerdi.

Connor'ın kapısı duvara çarptığında Jenny masasında sıçradı. "Pilotumu ara. Aspen'e bir gün erken gidiyorum."

Rosalie'yi Ventura Enterprises'ın teklifi konusunda bilgilendirecekti. Eğer hastaysa, ona zencefilli gazoz, C vitamini, ne gerekiyorsa zorla yedirecekti. Onunla bu toplantı arasına hiçbir şey giremeyecekti.

Onun açıklanamaz sessizliği bile.

***Milyarderin Hamile Asistanı* (McClellan Milyarderleri Birinci Kitap) kitabını www.LeslieNorthBooks.com adresinden edinebilirsiniz.**

İçindekiler

<u>Milyarder Patron</u>	
<u>Delikleri Telif Hakkı</u>	
<u>Bay Ukala</u>	
<u>Tanıtım Yazısı</u>	
<u>Posta</u>	
<u>Listesi</u>	
<u>İçeriği</u>	
<u>1. Theo</u>	
<u>2. Maksimum</u>	
<u>3. Theo</u>	
<u>4. Maksimum</u>	
<u>5. Theo</u>	
<u>6. Maksimum</u>	
<u>7. Maksimum</u>	
<u>8. Theo</u>	
<u>9. Maksimum</u>	
<u>10. Theo</u>	
<u>11. Maksimum</u>	
<u>12. Theo</u>	
<u>13. Maksimum</u>	
<u>14. Theo</u>	
<u>15. Maksimum</u>	
<u>16. Theo</u>	
<u>17. Maksimum</u>	
<u>18. Theo</u>	
<u>19. Maksimum</u>	
<u>20. Theo</u>	
<u>21. Maksimum</u>	
<u>22. Theo</u>	
<u>23. Theo</u>	
<u>24. Maksimum</u>	
<u>25. Theo</u>	
<u>26. Maksimum</u>	
<u>27. Maksimum</u>	

[28. Theo](#)

[29. Maksimum](#)

[30. Theo](#)

[31. Maksimum](#)

[32. Theo](#)

[33. Maksimum](#)

[34. Theo](#)

[35. Maksimum](#)

[36. Theo](#)

[37. Maksimum](#)

[38. Theo](#)

[39. Maksimum](#)

[Bay Ukala'nın](#)

[sonu Ücretsiz](#)

[kitap teklifi](#)

[Teşekkürler!](#)

[Leslie Hakkında Bir Yazar](#)

[Günü Yapın](#)

[Sneak Peek: Patronluk](#)

[Taslayan da Leslie](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

